

அடைக்கலம்

Acc. No. 30481
183

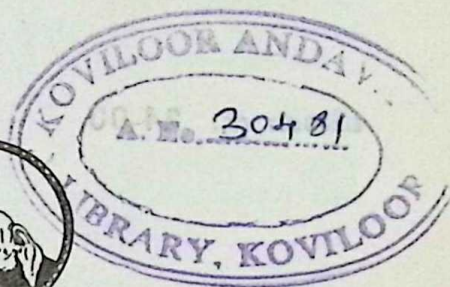

வானாத் பத்யகம்

மு.மு.இஸ்மாயீஸ்

அடைக்கலம்

மு. மு. இஸ்மாயீல்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை 17.

முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 1989

© உரிமை பதிவு

11-8-89 சென்னை, மயிலாப்பூர்,
ஏ.வி.எம். இராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தில்,
நடைபெற்ற கம்பன் விழாவின்போது
வெளியிடப்பெற்றது.

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை: ரூ. 24-00

மாருதி பிரஸ்,
173, பீட்டர்ஸ் ரோடு,
சென்னை-600 014.

பதிப்புரை

யார் “அபயம்” என்று வந்தாலும், தம்மாலியன்ற உதவிகளைச் செய்து அவர்களை ஆதரித்து அவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து காப்பாற்றுவது வலியவர்களின் கடமை. இது மனிதத் தன்மை மட்டுமன்று. தெய்வத் தன்மையும் ஆகும். இதையே மதிப்பிற்குரிய நீதிபதி டாக்டர் மு.மு. இஸ்மாயில் அவர்கள் இந்நூலின் வாயிலாக நமக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். எல்லா மதங்களின் கருத்தும் இதுவே.

மனிதன் முக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டிய பண்புகளில் தலையாய பண்பு துயரில் வாடுபவர்களின் துன்பத்தைத் துடைத்து, அவர்கள்பால் கருணை காட்டி, அவர்களை ஆதரித்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வது தான்.

தெய்வம் மனித உருத் தாங்கி வரும்போதும் இவ் விதிக்கு விலக்கன்று என்பதைத்தான் நீதிபதியவர்கள் இந் நூலில் விரிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

இராமாயணத்துக்கே சரணாகதி சாஸ்திரம் என்ற பெயர் உண்டு.

கம்பராமாயணத்திலுள்ள அடைக்கலச் சிறப்புக்களை எல்லாம் விரிவாகப் பல கோணங்களில் ஆராய்ந்து நீதிபதியவர்கள் மிக அற்புதமாக இந்நூலை எழுதியுள்ளார்கள்.

அடைக்கலமாக ஏற்றுக்கொண்ட வி பீ ஷ ண ன், சுக்கிரீவன், அங்கதன் உள்ளிட்டார்க்கு துன்பம் ஏற்படும்

காலத்து, அதற்காக இராமன் எவ்வளவு வருந்தி அவர்கள் துன்பங்களை எல்லாம் நீக்க முயல்கிறார்; எப்படி ஏற்றுக்கொள்கிறார் என்பதை எல்லாம் நீதிபதியவர்கள் இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

மனிதன் எவ்வளவுதான் ஆற்றல் பெற்றிருப்பினும், சக்தி பெற்றிருப்பினும், செயற்கரிய செய்யும் காலத்தே "இறைவனே சரண்" என்று ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டால்தான் எல்லாக் காரியங்களிலும் வெற்றி பெற முடியும் என்பதை அழுத்தம் திருத்தமாக இந்நூலின் வாயிலாக நீதிபதி டாக்டர் மு.மு. இஸ்மாயில் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். இந்நூல் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறைக்குக் கிடைத்த மாபெரும் தமிழ் நிதியம். தமிழ் நிதியத்தை அளித்த நீதிபதியை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

இந்நூலை எழுதி, தமிழ் இலக்கிய அன்பர்களுக்குச் சுவையான தமிழ் விருந்தளிக்கச் செய்த நீதிபதி டாக்டர் மு.மு. இஸ்மாயில் அவர்களுக்கு வானதி பதிப்பகம் நெஞ்சார்ந்த நன்றி செலுத்துகிறது.

இந்நூலைத் துரிதமாக அச்சிட்டுத் தந்த மாருதி அச்சகத் தார்க்கும், இந்நூல் அச்சாகும்போது ஒப்பு நோக்கி உதவிய திரு. நா. சந்திரசேகர் அவர்களுக்கும் இந்நூலை ஏற்று மகிழும் வாசகர்களுக்கும் என் நன்றி.

வானதி
ஏ. திருநாவுக்கரசு

முகவுரை

7-8-1987 அன்று அமரர் திரு.கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் சென்னைக் கம்பன் விழாவைத் தொடங்கி வைத்தார்கள்.

அவர்களுடைய தொடக்க உரையில் கம்பனுடைய பல்வேறு கவி நயங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டிச் சென்றார்கள்.

முதன்முதலாக உலகம் யாவையும் என்று தொடங்கும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைக் குறிப்பிட்டு, பிற கவிஞர்களும், காப்பியக் கர்த்தாக்களும் கடவுளை வணங்கியும், வாழ்த்தியும் இருக்க, கம்பன் ஒருவனே கடவுளிடம் தனக்கும் பிறர்க்கும் ஆக சரணம் தேடியவன் என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

இந்தக் கருத்தை அன்றிலிருந்து, நான் என் மனத்திலு அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

இராமாயணத்திற்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய கம்பன் இப்படி வேண்டிய சரணத்தை இராமாயணப் பாத்திரங்கள் பின்னணியிலேயே நிலை நிறுத்தமுடியுமா என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

1988ஆம் ஆண்டு காரைக்குடி கம்பன் விழாவில் முதல் நாள் தலைமை வகித்த பொழுது, தலைமை உரையில், இக்கருத்தை மேலெழுந்தவாரியாகக் கேட்பவர் முன் வைத்தேன்,

பின்னர் 1988 ஆம் ஆண்டு கல்கி தீபாவளி மலர்க்கு, அதன் ஆசிரியர் ஒரு கட்டுரை வேண்டும் என்று கேட்ட பொழுது, எழுத்து மூலமாக என் சிந்தனை ஒட்டத்திற்கு அடைக்கலம் என்ற பெயரில் ஒரு வடிவம் கொடுக்க முயன்றேன்.

அதனுடைய தொடர்ச்சியும் விரிவாக்கமுமே இந்த நூலாகும். ஆகவே இந்த நூலும் அடைக்கலம் என்ற பெயரிலேயே வெளிவருகிறது.

இராமாயணத்திற்குச் சரணாகதி சாஸ்திரம் என்ற பெயர், குறிப்பாக வீடணனுக்கு இராமன் அடைக்கலம் கொடுத்ததன் அடிப்படையிலிருந்து தோன்றியதே.

இந்த நூலில், நான், காப்பிய நாயகனாகிய, இராமன் உள்ளிட்ட அனைவருமே, தாங்கள் மேற்கொள்ளும் எந்தப் பெருஞ்செயலையும் நிறைவேற்றுவதற்குப் பரம் பொருளையே சரணடைய வேண்டி இருந்தது என்ற உண்மையை கதை நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு பின்னி, நிறுவ முயன்றிருக்கிறேன்.

திருமாவின் அவதாரம் எனக் கருதப்பெறும் இராமன் உட்பட, மனிததப் பிறவி எடுத்த அனைவருக்கும், தாம் சாதிக்க மேற்கொண்ட பெருஞ்செயல்களைச் சாதனை ஆக்குவதற்குப் பரம்பொருளைச் சரணடைவது ஒன்றுதான் வழி என்று இந் நூலில் நான் காட்டி இருப்பது முழுமையாக என்னுடைய அணுகுமுறையே ஆகும்.

இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் இந்த அணுகுமுறையை ஏற்றுக்கொள்ளவும் கூடும்; தள்ளிவிடவும் கூடும்.

என்னுடைய அணுகுமுறையை அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கு எனக்கு உரிமையும் இல்லை.

எனினும், என்னோடு ஒத்துப் போகாதவர்களும், என் நல் எண்ணத்தையும், நான் எடுத்து விளக்க முயன்றவை இந்நாட்டினுடைய அனைத்துத் தத்துவங்களின் அடிப்படையில் நன்றாகச் சிந்தித்து காரணகாரியங்களோடும் ஈடுபாட்டோடும் நிலைநிறுத்த முயன்ற ஒன்று என்பதையும் மாத்திரம் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் ஆயின், என் உழைப்பின் பலனைப் பெற்று விட்டதாகப் பெருமை அடைவேன்.

நான் ஓர் இலக்கிய ரசிகனே அன்றி, ஆராய்ச்சியாளன் அல்லன். எனவே, என்னுடைய கருத்துக்குத் தெளிவும் விளக்கமும் பெறுவதற்காகப் பல நூல்களையும், பல நூல் ஆசிரியர்களையும் அவ்வப்போது கலந்து ஆலோசிப்பது வழக்கம்.

கம்பராமாயணம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், மூலம் ஒருபுறம் இருக்க, அறிஞர் வை. மு. கோபால கிருஷ்ண மாச்சார்யார் அவர்களுடைய உரையையும், விளக்கத்தையும் சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் படித்துப் பயன் பெற்று வருகிறேன். பின்னர், மஹா மஹோ பாத்தியாய, டாக்டர், உ. வே. சாமிநாதய்யர் நூலகத்தின் (அடையாறு), கம்பராமாயண, வெளியீட்டையும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பையும் நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இப்பதிப்புகள் இந்நூலின் ஊடே குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.

வை.மு.கோ. பதிப்பு. அடையாறு பதிப்பு, என்றும் முன்னைய இரண்டும் குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் இடங்களும் உள்.

வால்மீகி ராமாயணம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், சமஸ்கிருதம் தெரியாததன் காரணம் ஆக, பெருத்த

அளவில் நான் பயன்படுத்துவது சொல்லுக்குச் சொல் தமிழ்ப் பொருள் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கும்,

ராவ் சாஹேப் திரு. P.S. கிருஷ்ணசாமி அய்யர் அவர்களுடைய—'தர்மாலயா'—பதிப்பு ஆகும்.

பண்டித நடேச சாஸ்திரியார் அவர்களுடையவும், உ.வே.ச.ர. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் அவர்களுடையவும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளை ஒப்புநோக்கிப் பார்ப்பதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்வது வழக்கம்.

ஹிந்து பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்து அமரர் ஆகிவிட்ட திரு. N. ரகுநாதய்யர் அவர்களுடைய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

இவற்றிலிருந்து கொண்ட குறிப்புகள் இந்த நூலின் ஊடே இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இந்த நூலில் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கும் கம்பனின் பாடல் எண்கள் சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பின்படி அமைவதாகும்.

எனக்குத் தெளிவு ஆகாதனவற்றை, வலிந்து பொருள் கொள்ள முயலாமல், எனக்குத் தெளிவு கிடைக்கவில்லை; அமைதி கிட்டவில்லை, என்று வெளிப்படையாகவே சொல்லி இருக்கிறேன்.

ஆன்றறிந்த சான்றோர்கள் ஒரு கால் எனக்குக் கிடைக்காத அமைதி, தெளிவு ஆயவற்றைக் கொடுத்தல் இயலும்.

ஒரு மையக் கருத்தை விளக்குவதற்காக எழுதப்பெற்ற நூல் இது ஆகலின், இதனுள் கவிதை நயத்தில் நான் அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தவில்லை.

எனினும், கம்பனுடைய கவிதைச் சிறப்பில் முழுமையாக ஈடுபட்டவன் ஆகையால், பொருத்தமான இடங்களில் அவன் பாடல்களைக் கொடுத்து இருக்கிறேன்; வசன நடை

யில் எழுதும்பொழுதும் அவனது சொற்களையும் தொடர் களையும் அங்கும் இங்கும் பயிலும் முயற்சியையும் காண முடியும்.

என்றாலும், வாசகர்களுக்கு விளக்கவந்த மையக் கருத்தின் தெளிவுக்குப் பங்கம் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள முயன்றிருக்கிறேன்.

அந்த முயற்சியின் பலன் என்ன ஆயிற்று என்பது வாசகர்களின் தீர்ப்பைச் சார்ந்தது.

இந் நூலின் மையக்கருத்தினை ஆய்ந்து கொண்டு வருங்கால், ஆதித்ய ஹிருதயம் பற்றிய பல கருத்துக்களைக் காண நேர்ந்தது. அவற்றில் சிலவற்றை அநுபந்தத்தில் கொடுத்திருக்கிறேன்.

அவை பற்றி முடிவாகத் தீர்மானிக்கும் தகுதி எனக்கு இல்லை.

இந்த நூலையும், நான் சொல்ல எழுதித் தந்து உதவியவர் திரு. நா. சந்திரசேகரன் அவர்கள்.

அவர்களுடைய சங்க இலக்கியப் பயிற்சியும், பிற நூல்களின் சொல்லாட்சித் திறனில் நினைவாற்றலும், பளிச்சிடுவதும் பொருத்தமானதுமான துணைத் தலைப்புகள் கொடுப்பதற்குக் காரணம் ஆயின.

அவருக்கு என் நன்றி.

என்றும் போல திரு. வானதி திருநாவுக்கரசு அவர்கள் முழுமையான ஆர்வத்தோடு இந்நூலையும் வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார்.

திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுடைய தனிப்பண்பு என்ன வெனில், வியாபார நோக்கில், எந்தப் பெயரை உடையவர் நூலை வெளியிட்டால் விரைவில் விற்பனை ஆகும் என்று பாராமல், வெளிவரவிருக்கும் நூலை முன்னதாகவே

படித்து, அதன் தரத்தையும் தன்மையையும் உணர்ந்து, தெளிந்து அந்நூலை வாசகர்கள் இடையே உலாவர வெளிக் கொணர்வதாகும்.

அவர்க்கும் என் நன்றி.

சிறிதும் பெரிதுமாக, பல்லாயிரக் கணக்கான புத்தகங்கள் அச்சாகிக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலத்தில், இது போன்ற கூர்ந்து படிக்கவேண்டிய நூல்களை அச்சிடுவதற்கு முன்வரும் அச்சகத்தார் வெகு சிலரே.

அத்தகைய சிலரில் மாருதி அச்சகத்தார் ஒருவர். இந்நூலை வெகு விரைவிலேயே அச்சப் பிழைகளை எந்த அளவிற்குக் குறைக்கலாமோ அந்த அளவிற்குக் குறைத்து இந்நூலினை அச்சிட்டுத் தந்த அவ் அச்சகத்தார்க்கும் என் நன்றி.

மயிலை
11-8-1989 }

மு. மு. இஸ்மாயீல்

பொருளடக்கம்

1.	தோற்றுவாய்	...	1
2.	நடைமுறையில்...	...	25
3.	மாபாரதம்		
	வியாசர் கூறுவ	...	30
4.	வில்லி விளம்புவ	...	45
5.	பாஞ்சாலி சபதம்	...	53
6.	அனுமன்	...	57
7.	இளைய வில்லி		92
8.	காப்பிய அடிப்படை		
	வான்மீகிப் படி	...	134
9.	கம்பன் படி	...	154
10.	இராமன்		
	வான்மீகிப் படி	...	162
11.	கம்பன் படி	...	186
12.	அநுபந்தம்	...	247

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

1	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	1
11	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	2
...	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	3
03	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	4
11	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	5
22	..	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	6
11	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	7
22	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	8
...	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	9
111	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	10
111	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	11
...	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	12
231	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	13
331	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	14
112	...	சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	15

அடைக்கலம்

1. தோற்றுவாய்

புகல் புகல்

சரணாகதி என்பது இந்திய நாட்டின் அடிப்படைத் தத்துவக் கருத்துக்களில் ஒன்று.

சரணம் என்ற சொல்லுக்கு அடைக்கலம் என்பது பொருள். அப்படி அடைக்கலம் புகுதலையே சரணாகதி என்று சொல்வர்.

இந்த சரணாகதி என்ற செயலுக்கு அல்லது நிலைக்கு மேலெழுந்த வாரியாகவும் ஆழமாகவும் பொருள் காணலாம்.

தன்னுடைய செயலற்ற நிலையிலோ, தன்னால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத நிலையிலோ தான் ஒரு பேராபத்தில் இருக்கும்போதோ, தான் தப்பித்துக் கொள்வதற்காகவோ, உய்வதற்காகவோ உதவி தேடுவது, சரணம் புகுதல் அல்லது அடைக்கலம் வேண்டல் என்பதாகும்.

இது ஒரு மனிதனுக்கும் பிறிது ஒரு மனிதனுக்கு மிடையே நிகழும் பொழுது மிக மிகச் சாதாரணப் பொருளைக் கொடுக்கிறது.

அ.-1

தான் உயிர் வாழ்வதற்கு வழி இல்லாத வறியவன் ஒருவன், செல்வந்தன் ஒருவனிடம் சென்று, தான் வாழ வழி வகுத்தல்வேண்டும் என்று வேண்டுவதனைச் சரணம் புகுதல் எனலாம்.

இதனை ஓர் உதாரணமாக வைத்துக்கொண்டு மனிதர்க்கிடையே நிகழும் இதன் வகைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகமுடியும்.

உய்தல் கருதி

ஆழ்ந்த பொருளில் இதனைக் காணும்பொழுது படைக்கப்பெற்ற உயிரொன்று தன்னைப் படைத்த பரம்பொருளினிடத்துச் சரண் தேடுவதனையே அது குறிக்கும்.

இங்கும், இதனை இருவேறு கோணங்களிலிருந்து பார்க்கலாம். ஒரு கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்பொழுது பரம்பொருளினிடத்து, அவனுடைய படைப்பு, தன்னை ஒப்புவித்து, அந்தப் பரம்பொருளின் ஆக்ஞையை அல்லது விருப்பத்தைத் தன்னுடைய அனைத்துச் சிந்தனைக்கும், செயலுக்கும் ஆதாரமாக ஆக்கிக் கொண்டு, தான் சிந்திப்பது, செய்வது அனைத்தும் அந்த இறையவனுடையவே என்று தானே உணர்வது; அப்படியே பிறர்க்கும் உணர்த்துவது.

இந்த நிலையில் இறைவன் வேறு, அவனுடைய படைப்பினம் வேறு என்ற நிலை இடம்பெறும்.

அப்பிற் கலந்த உப்பே போல்

மற்றொரு கோணத்திலிருந்து இதனைக் காணும் பொழுது, படைக்கப்பெற்ற ஒன்று, தன்னைப் படைத்த பரம்பொருளினிடத்துத் தன்னை முழுமையாக

ஒப்படைத்துவிடுவது. இங்கு, ஆண்டானுக்கும் அடிய வனுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு, முழுமையாக மறைந்து, இரண்டும் ஒன்றாக ஆகிவிடுவது. இந்த நிலை தான் முற்றிய முக்தி நிலை ஆகும்.

இந்த நிலையை அடைவது அவ்வளவு இலகுவானது அன்று. இந்த நிலை கிடைக்கப்பெறுமானால் அதன் தன்மையை உணரவோ எடுத்துக்கூறவோ மற்றொருவர் இருக்கமாட்டார்.

கடல் நீரில் உப்பு இருக்கிறது. அந்த உப்பு கடல் நீரோடு கலந்துவிட்டதன் காரணமாக நீர், உப்பு என்ற இரு பொருள்கள் இல்லாமல் ஒரு பொருளாகவே காட்சி அளிக்கிறது. அந்த நீரின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக் காய்ச்சி உப்பு உற்பத்தி செய்வோமானால், அந்த உப்பினை உற்பத்தி செய்வதற்குக் காரணமாக அமைந்த நீர், ஆவியாக மறைந்து போயினும் (எல்லா நீரும் உப்பாக ஆகிவிடாமல் இருக்கும் வரையில்) வேறு நீரும் இருக்கத்தான் செய்யும். அப்படி இருக்கும் நீரில் இந்த உப்பை நாம் கரைத்துவிடுவோமேயானால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட உப்பு தன்னுடைய தனித்துவத்தை இழந்து மீண்டும் நீரோடு ஒன்றிவிடுகிறது. இந்த நிலையில் நீர் வேறு, உப்பு வேறு என்று பேசுவதற்கு இல்லை. இந்த நிலைதான் நாம் இப்போது எண்ணிப் பார்க்கிற சரணாகதி நிலையும்.

எனினும், பரம்பொருளுக்கும் பக்தனுக்கும் இடையே உள்ள இந்த சரணாகதி நிலை முதற் கோணத்திலிருந்து, ஆராய்வதைச் சார்ந்ததே ஆகும். இல்லாவிட்டால் அதனைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு எவரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

பகவத் கீதை—18 ஆம் அத்தியாயம் 62 ஆம்
ஸ்லோகம்,

தமேவ சரணம் கச்ச
ஸர்வ பாவேன பாரத!
தத்ப்ரஸா தாத்பராம் சாந்திம்
ஸ்தானம் ப்ராப்யஸி சாச்வதம்

என்பதாகும்.

இதன் பொருள்,

பரத குலத்து உதித்தவனே! எல்லா பாங்கிலும்
அவனையே சரணம் அடைக; அவனுடைய
கருணையால் உயர்ந்த சாந்தியையும், நிலையான
பதவியையும் (நிலை பேறு) நீ அடைவாயாக
என்பதாகும்.

இது பாரதப்போரில் குருக்ஷத்திரத்தில் கிருஷ்ணன்
அர்ச்சுனனுக்குச் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது.

அவனுடைய க்ஷத்திரிய தர்மம் ஆகிய போர்
நடத்துமாறு அருச்சுனனிடம் கிருஷ்ணன் கூறுவதனால்
இங்கு குறிப்பிடப்பெறும் சரணம் முதற்கோணத்தில்
காணப்பெற்ற பொருளிலேயே அமைந்திருக்கிறது.

இன்றேல். அருச்சுனன் போரிடுவதற்கு இடம்
இன்றியே போய்விடும்.

தான் தன்னைப்பாடி

இந்த அடிப்படையிலேயே இந்நாட்டு சமயாச்
சாரியர்கள் தங்கள் நிலையை அமைத்துக்கொண்டிருக்
கிறார்கள்.

என்னை முற்றும் உயிருண்டு என்
மாய ஆக்கை இதனுள் புக்கு
என்னை முற்றும் தானேயாய்
நின்ற மாய அம்மான்
அமலங்கள் ஆக விழிக்கும்
ஐம்புலனும் அவன் மூர்த்தி

என்றைக்கும் என்னை உய்யக்கொண்டு போகிய
அன்றைக்கு அன்று என்னைத் தன் ஆக்கி என்னால்
தன்னை
இன்தமிழ்ப் பாடிய ஈசனை ஆதியாய்
நின்ற என் சோதியை என் சொல்லி நிற்பனோ?
(நாலாயிரம்—3142, 2173, 2832)

இப் பாசுரங்களில் நம்மாழ்வார் “ஈசன் தன்னைப்
பாடிக்கொள்வதற்கு என்னைக் கருவியாக ஆக்கிக்
கொண்டான்” என்று கூறுகிறார்.

அதாவது, ஈசனைப் பற்றி நம்மாழ்வார் பாடுவது
தன்னைத்தானே ஈசன் தமிழில் பாடியது பேரலாம்
என்பதாம்.

அதே சமயத்தில் ‘என்னை’ என்று முதலடியிலும்,
‘என் சோதியை’ என்று ஈற்றடியிலும் பாடிய
நம்மாழ்வார் தான் ஈசனோடு ஒன்றிவிடவில்லை;
ஈசனினின்றும் தனித்தே நிற்பதாகவும் குறிப்பால் பெற
வைக்கிறார்.

இவ்வாறு தான் தனித்திருந்த போதிலும், அந்த
ஈசனிடத்தேதான், தான் உய்யக்கருதி சரண் அடைந்து
விட்டதாக, அவர் பாடுவதாகக் கொள்ள முடியும்.

ஆழ்வார்கள் மட்டும் அல்லர்; சைவ சமயக்குரவர் களும் இத்தகைய கருத்தினையே கொண்டிருந்தார்கள் என்பது திருஞான சம்பந்தர் பதிகம் ஒன்றனால் விளங்கும்.

அப் பதிகம்,

நிலையினான் எனது உரை தனது உரை ஆக
நீறணிந்து ஏறு உகந்து ஏறிய நிமலன்

(திருமுறை 1-76-1)

என்பதாகும்.

வீடணன் அடைக்கலம்

இராமாயணத்திற்குச் சரணாகதி சாஸ்திரம் என்ற பெயரும் உண்டு. தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த, தன் எதிரி இராவணனின் இளவல் ஆகிய வீடணன் வேண்டிய படி, அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தவன் இராமன் என்பதனைப் பிராதான்யமாகக் கொண்டே இப்பெயர் அமைந்தது என்பர்.

இராமாயணக்கதை நெடுகிலும், ஸ்ரீஇராமன் மனிதனாகவே நடந்து கொள்கிறான்; எனினும் வீடணனோ, இராமனுடைய அவதார உண்மையை அறிந்தவனே.

எனவே, அவன் இராமனிடம் அடைக்கலம் தேடுவது, அவன் அளவில் பரம்பொருளிடம் சரணடைவதே ஆகும்.

கம்பன் தன் சம்பந்தப்பட்டவரை, வீடணன் வாயிலாகவே இதனைக் கூறிவிடுகிறான்.

இராவணன் வீடணன் கூறிய அறிவுரையைக் கேளாமல், வெகுண்டு, “விழி எதிர் நின்றியேல் விளிதி” என்று வெகுண்டிரைக்க, வீடணன் தன் அமைச்சர் நால்வருடன் இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டு, மேல் செய்ய வேண்டுவன குறித்து அவர்தம் ஆலோசனையைக்கேட்டு, இராமனிடம், அடைக்கலம் புகுவதே தனக்கு இருக்கும் உய்திறன் என்ற முடிவுக்கு வருகிறான்.

அதுபோது,

.....

.....

எல்லை இல் பெருங்குணத்து இராமன் தாள் இணை புல்லுதும்; புல்லி இப் பிறவி போக்குதும்.

முன்புறக் கண்டிலென்; கேள்வி முன்பு இலென்;
அன்பு உறக் காரணம் அறிய கிற்றிலேன்;
என்புறக் குளிரும்; நெஞ்சு உருகுமேல், அவன்
புன் புறப் பிறவியின் பகைஞன் போலுமால்.

(கம்பன்—6383, 6384)

என்கிறான்.

இராம காதையில், தன்னுடைய துயர் நிறைந்த சூழலில், தன் துயரைப் போக்கிக் கொள்ளவும், உய்யவும் கருதி சில பாத்திரங்கள் சரண் அடைந்த வேறு பல நிலைகளும் உள.

இவ்வாறாய் அமையும் பலவற்றுள் சிலவற்றையும் இங்கே காணலாம்.

சரண்யன் அவனே!

முதலில் காப்பிய கர்த்தாவின் நிலையைப் பார்ப்பது பொருத்தமாகும்.

தமிழிலே காப்பியங்கள் படைத்த புலவர் பெருமக்கள், தம் காப்பியத்தின் தொடக்கத்தில், தாம் படைக்கவிருக்கும் காப்பியம் நன்கு நிறைவு பெற இறைவனை வேண்டிக்கொள்வது உண்டு.

தண்டி அலங்காரம் பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணத்தை எடுத்துக்காட்டும் பொழுது,

வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் உரைத்தல்
என்னும் இவற்றுள் ஒன்று முதன்மை பெறவேண்டும் என்று கூறும்.

'வருபொருள்' நீங்கலாக நிற்கும் இரண்டையும் கடவுள் வாழ்த்து அல்லது இறைவணக்கம் என்று பொதுப் படையாகக் குறிப்பிடுவர்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போல்வன, இத்தன்மையில் சற்று மாறுபட்டிருக்கும். எனினும் பெரும்பாலான தமிழ்க்காப்பியங்கள், கடவுள் வாழ்த்தினைத் தொடக்கமாகக் கொண்டே அமைகின்றன.

ஆனால்,

கம்பனோ, தமிழில் இருக்கும் அத்துணைக் காப்பியங்களினின்றும் இத்தன்மையில் மாறுபட்டு நிற்கிறான்.

அவனுடைய காப்பியத்தின் முதற்பாடல், யாவரும் அறிந்ததே.

உலகம் யாவையும் தாம் உள ஆக்கலும்,
நிலை பெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா
அலகு இலா விளையாட்டு உடையார் - அவர்
தலைவர்; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

(கம்பன்—1)

இப் பாடலில் உள்ள சிறப்பு என்னவென்றால்
பரம்பொருளின் முத்தொழில்களையும் குறிப்பிட்டுவிட்டு
அவனையே தலைவன் என்று நிலைநிறுத்தி, அவனிடத்
தில் சரண் புகுதலைக் கூறுவதே ஆகும்.

அனைவர்க்கும் சரண்

இப் பாடலில் மற்றும் இரு தனிச்சிறப்புகளையும்
காணலாம். தன்னை மாத்திரம் அவனிடத்துச் சரணம்
ஆக்கிக்கொள்ளாமல், நாங்கள் (உளப்பாட்டுத் தன்மைப்
பண்மை) என்ற சொல்லினால் தன் உள்ளிட்ட மனித
இனத்தையே அவனிடத்துச் சரணம் புகுவித்தலாம்.

இன்ன நோக்கத்துடன் அத்தகைய சரணத்தை
வேண்டி நிற்பது என்பதனைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி
சொல்லவில்லை.

தான் மட்டும் அச் சரணத்தை வேண்டி நிற்பதாகக்
குறிப்பிட்டிருந்தால், தான் மேற்கொள்ளப்போகிற
மாபெரும் செயலாகிய இராமகாவியப் படைப்பிற்குத்
தனக்குத் துணையாகவும், உதவியாகவும் இறைவன்
இருத்தல் வேண்டும் என்ற உட்கிடை வெளிப்படும்.
அதற்காகவே சரணம் கோருகிறான் என்றும் கொள்ள
முடியும்.

மாறாக, 'சரண் நாங்களே' என்ற தொடரில்
அமைந்துள்ள உறுதி காட்டும் தேற்ற ஏகாரம்,

அத்தகைய தலைவனிடத்து, தன்னையும் பிறரையும் முழுமையாக ஒப்படைத்து, அவன் உடைமையாக்கி விடுவது என்ற பொருள் தருதல் காணலாம்.

இந்தச் சரண், நாம் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட அனைத்து நிலைகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்திருப்பது அருமையிலும் அருமை.

தவத்தோய் ! அடைக்கலம்

கம்பனுடைய காப்பியத்தின் முதற்காண்டத்தின் ஆறாம் படலம் கையடைப் படலம் ஆகும்.

‘கையடை’ என்ற சொல்லுக்கு ஒப்படைத்தல், பாதுகாப்புக்கு உரியது ஆக்கல், என்பன பொருள்கள்.

இங்கே, விசுவாமித்திரன் தசரதனிடம் வந்து, தான் செய்யும் வேள்வி காக்க இராமனைத் தன்னுடன் அனுப்புமாறு கோருகிறான். இராமனது இளமை காரணமாகவும், அவன்மாட்டுத் தான் கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பின் காரணமாகவும், தயரதன் முனிவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் தயங்கி, தானே வந்து வேள்வி காக்க முனைவதாகச் சொல்கிறான்.

அதனைக் கேட்டவுடன், விசுவாமித்திரனுக்கு அளவில்லாத சீற்றம் பொங்கி எழுகிறது. அது கண்ட வசிட்டன் தயரதனிடம் விசுவாமித்திரன் கேட்டவாறு செய்யும்படி அறிவுறுத்துகிறான்.

தயரதனும் மனம் தெளிந்து இராமனையும், தொடர்ந்து வந்த இலக்குவனையும் விசுவாமித்திரனிடம் ஒப்படைக்கிறான்.

அப்படி ஒப்படைக்கும்போது, முனிவனிடம்,

‘தந்தை நீ, தனித்தாயும் நீ, இவர்க்கு;
எந்தை! தந்தனென்; இயைந்த செய்க!’

(கம்பன்—331)

என்று கூறுகிறான்.

எந்தை; யாய்

இக் கூற்றிலும் ஓரிரண்டு சிறப்புகளைக் காணலாம், ஒன்று : முனிவனை இராம, இலக்குவற்குத் தந்தையும், தாயுமாக ஆக்கி விடுகிறான். அதன் விளைவாக, அதற்கு ஏற்பவே, முனிவற்கு எது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறதோ அதனைச் செய்யுமாறு வேண்டிக் கொள்கிறான்.

இதனோடு நின்றால் இந்தக் கூற்றின் சிறப்பு முழுமையாகாது.

எனவே, தயரதன், விசுவாமித்திரனை ‘எந்தை!’ எனவே விளக்கிறான். ஆக விசுவாமித்திரன் தயரதனுக்கும் தந்தை, தயரத குமாரர்களாகிய இராம இலக்குவற்கும் தந்தையாகி விடுகிறான்.

இப்படிப் பார்க்கும்பொழுது, தந்தை என்ற சொல்லை தயரதன், தகப்பன் அல்லது பெற்றவன் என்ற பொருளில் ஆளவில்லை.

தந்தை என்ற சொல்லைத் தலைவன், தன்னையும் தன் குமாரர்களையும் உடையவன் என்ற பொருளில் தான் ஆள்கிறான்.

சரண், சரணம் என்ற சொல் இந்தப் பாடலில் பயிலப் பெறாவிட்டாலும், அதன் பொருள் மேலோங்கி நிற்பதனைக் காண்கிறோம்.

அனைத்தும் அடங்கும் அடைக்கலம்

சுக்கிரீவன் இராமனிடம் அடைக்கலம் தேடுகிறான்.

இராமன் அவனுக்கு அடைக்கலம் அளித்த தோடன்றி,

உலகம் ஏழினோடு ஏழும் வந்து
அவன் உயிர்க்கு உதவி
விலகும் என்னினும், வில்லிடை
வாளியின் வீட்டி,
தலைமையோடு, நின் தாரமும்,
உனக்கு இன்று தருவென்;
புலமையோய்! அவன் உறைவிடம்
காட்டு...

(கம்பன்—3855)

என்று புகல்கிறான்.

இராம இலக்குவர்களை அவதார புருஷர்கள் என்று ஒருவாறு சுக்கிரீவன் உணர்ந்திருந்த போதிலும், அவ்வுணர்வு அவ்வளவு உறுதியானதாக அமையவில்லை.

ஆகையால்தான் மராமரங்களுள் ஒன்றனை அம்பு எய்து இராமன் தன் திறமையைக் காட்டவேண்டும் என்று கோருகிறான்.

எனினும் இங்கு நாம் காணவேண்டியது, வாலியினுடைய பயத்திலிருந்து தான் விடுதலை பெறுவதோடன்றித் தன் மனைவியான உருமையையும் கிஷ்கிந்தை அரசையும் பெறவேண்டும் என்ற சுக்கிரீவனது தணியாத ஆசையையே.

இத்துணையும் பெறும் ஆசையால்தான் சுக்கிரீவன் இராமனிடம் சரண் அடைகிறான்.

அவ்வாறு சரணடைந்த சுக்கிரீவனைக் காப்பாற்றி அவனுக்குத் தான் கொடுத்த வாக்கைக் காத்தல் இராமன் கடமை ஆகிறது. அக் கடமையை நிறைவேற்றி சுக்கிரீவனைக் காப்பதற்காகத்தான் இராமன் வாலியின் மேல் மறைந்து நின்று அம்பு எய்ய வேண்டியதாகிறது.

‘என் மீது மறைந்து நின்று ஏன் அம்பு எய்தாய்?’ என்று வாலி இராமனைக் கேட்டதற்கு விடையாக கவிஞன் இலக்குவனைப் பேசச் செய்கிறான்.

அவன்,

“முன்பு நின்தம்பி வந்து சரண்புக

முறை இலோயைத்

தென்புலத்து உய்ப்பென்” என்று செப்பினன்;

செருவில், நீயும்,

அன்பினை உயிருக்கு ஆகி, “அடைக்கலம்
யானும்” என்றி
என்பது கருதி, அண்ணல் மறைந்து
நின்று எய்தது...

(கம்பன்—4059)

என்கிறான்.

இப் பாடலில் ‘சரண்’ என்ற சொல்லும் ‘அடைக்கலம்’
என்ற சொல்லும் ஒரு பொருளில் ஆளப் பெற்றிருப்பது
சொல் ஆட்சியினால் தெளிவாகிறது.

கோதிலதாய்! நீ, கொள்க இக் கையடை

இராமன் விடுத்த அம்பினால் வாலி வீழ்ந்து கிடக்
கிறான். உயிர் போகும் தறுவாயில், அவன் தன்
குமாரனாகிய அங்கதனை வரவழைத்து, அவனை
இராமனிடம் கையடைப் படுத்துகிறான்.

“நெய் அடை நெடுவேல் தாளை
நீல்நிற நிருதர் என்னும்
துய் அடை கனலி அன்ன
தோளினன், தொழிலும் தூயன்;
பொய் அடை உள்ளத்தார்க்குப்
புலப்படாப் புலவ! மற்று உன்
கை அடை ஆகும்” என்று அவ்
இராமற்குக்...

(கம்பன்—4092)

கண்ணேர் தன் மகனைக் காட்டுகிறான்.

இப் பாடலில் ‘கையடை’ என்ற சொல்லே பயன்
படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இராமன்,

தான், வாலி கொடுத்த கையடைப் பொருளை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு அடையாளமாகவே, தன் உடைவாளை அங்கதனிடம் கொடுக்கிறான்.

துய்யவன் துயர்

பின்னர் இலக்குவனுக்கும் இந்திரசித்தற்கும் நடந்த போரில் இந்திரசித்தன் விண்ணிடைக் கரந்து நின்று பிரம்மாத்திரத்தை விடுகிறான்.

இலக்குவன் மட்டும் ஆல்லன்; ஏனைய வானர வீரர் பலரும் சாய்ந்துபடுகின்றனர்.

அப்பொழுது,

அங்கதன், பதினாயிரம் அயில் கணை அழுந்த,
சிங்க ஏறு இடியுண்டென நெடு நிலம் சேர்ந்தான்;

(கம்பன்—8614)

என்று கவிஞன் கூறுகின்றான்.

தெய்வப் படைகட்கு வழிபாடு இயற்றி மீண்ட இராமன், போர்க்களம் புக்கு,

விடைக் குலங்களின் நடுவண் ஓர் விடை கிடந்தென்ன,
கடைக்கண் தீ உக, அங்கதக் களிற்றினைக்

கண்டு, பெரிதும் வருந்தி,

‘படைக்கலங்களைச் சுமக்கின்ற பதகனேன், பழிபார்த்து
அடைக்கலப் பொருள் காத்தவா (று) அழகிது’

(கம்பன்—8636)

என்று அழுகிறான்.

புலம்பி அழுத இராமன், தான் அடைக்கலம் கொடுத்த ஒருவனைக் காக்கவேண்டியது எத்துணைத் தூய்மையானது என்றும், எக்காரணம் கொண்டும் தவிர்க்க முடியாததும் ஆன கடமை என்றும், நன்கு உணர்ந்தவன் என்ற கருத்தினை இப் பாடல் அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பகைவன் இளவற்கும் பரிவு

இராவணன் வெகுண்டு, தன்முன் நின்றல் கூடாது என்று வீடணனை எச்சரித்த பிறகு, வீடணன் இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன் அமைச்சர் களோடு இராமனிடம் சரண்புக வருகிறான்.

அப்படி அவன் சரண்புக வருகிற செய்தி இராமனுக்கு அறிவிக்கப்பெறுகிறது. இராமன் தன் நண்பர்களோடு வீடணன் அடைக்கலம் குறித்து ஆலோசிக்கிறான்.

“இவன் கைப்புகற்பாலனோ! கழியற் பாலனோ? ஒப்புற நோக்கி நும் உணர்வினை இயம்புவீர்” என்று அவர்களைக் கேட்கிறான்.

சுக்கிரீவன், சாம்பன், நீலன், மற்றைய மந்திரக் கிழவர்கள் தங்கள் கருத்தினைக் கூறுகின்றனர்.

அனைவரும், “போர் மூண்ட நிலையில், தன் தமையனைக் கைவிட்டு வந்து நம்மைச் சேர விரும்புவோன், நம்பத் தகுந்தவனல்லன்; ஆகையால்

அவனை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது” என்று கூறுகிறார்கள்.

இராமன் அனுமனுடைய கருத்தைக் கேட்கிறான். அனுமன் சீதையைத் தேடி இலங்கை சென்றபொழுது வீடணனை, அவன் இருப்பிடத்தை, வாழ்ந்த நெறியினை நன்கு தெரிந்து கொண்டதன் அடிப்படையில் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிடுகிறான்.

தேவர்க்கும், தானவர்க்கும், திசைமுகனே முதலாய்
தேவதேவர்
மூவர்க்கும், முடிப்பரிய காரியத்தை முற்றுவிப்பான் முண்டு
நின்றாய்;
ஆவத்தின் வந்து, “அபயம்!” என்றானை அயிர்த்து அகல
விடுதி ஆயின்,
கூவத்தின் சிறு புனலைக் கடல் அயிர்த்தது ஒவ்வாதோ?
கொற்ற வேந்தே?
(கம்பன்—6464)

என்கிறான்.

இராமன் அனைவர் ஆலோசனையையும் கேட்ட பிறகு அனுமன் கூறியனவற்றால் மகிழ்ச்சி அடைகிறான்.

‘மற்று இனி உரைப்பது என்னோ? மாருதி வடித்துச்
சொன்ன
பெற்றியே பெற்றி; அன்னது அன்று எனின், பிறிது
ஒன்றானும்,
வெற்றியே பெறுக, தோற்க, வீக, வீயாது வாழ்க,
பற்றுதல் அன்றி உண்டோ, அடைக்கலம் பகர்கின்றானை?’
(கம்பன்—8469)

என்கிறான்.

அ.—2

இப் பாடலில் சரணாகதித் தத்துவம் மிகச் சுருக்கமாக அழகாக விளக்கப்பெறுகிறது.

கேட்ட விடத்துக் கொடுத்தல்

அடைக்கலம் புகுந்தவனை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடத்து, வெற்றியே பெறுவதாயினும், உயிர்க்குக் தீங்கு, ஆபத்து வாராமல் இருந்தாலும் ஏற்றுக்கொண்ட விடத்து தோல்வி ஏற்படும், உயிர்க்கே ஆபத்து ஏற்படும் என்ற நிலை உருவாகினும், அடைக்கலம் என்று கோரி ஒருவன் நம்பால் வரின் அவனுக்கு அதனைக் கொடுப்பதனைத் தவிர வேறு வழி உண்டோ என்ற அற்புதமான அறத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

இதனுடன் இராமன் அமையவில்லை. அவனுடைய (தன்)தந்தை, தாயைக் கொன்றவனாக இருப்பினும்சரி, அக் கொலைஞனே அடைக்கலம் என்று கூறும்பொழுது அவனை ஏற்றுக்கொள்வதனைத் தவிர வேறு 'தருமம்' இல்லை என்கிறான்.

“இப்பொழுது இவன் நம்மிடத்து அன்பு காட்டி, துணைவனாக வந்து, கால அடைவில் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து விடுபவனாக இருந்தாலும் அவனுக்கு இப்பொழுது அடைக்கலம் கொடுப்பதன் வாயிலாய் நமக்குப் புகழ் மிகுமே அன்றி வேறு தீயன எவையும் எய்துமோ?” என்றும் வினவுகிறான்.

இதற்கு மேலும் ஒரு படி சென்று “சரண் என்று வந்து வேண்டியவனை ஏலாது கைந் நெகிழ்க்கின்ற

நாளளைவிட அத்தகையவனுக்குச் சரணம் அளித்து,
பின்னர் அவன் செய் சூழ்ச்சியால் இறந்துபட நேரிடினும்
அந்நாளே உண்மையான வாழ்நாள் ஆகும்”
என்கிறான்.

இக் கருத்துகளைக் கம்பன், இரு அருமையான
பாடல்களால் எடுத்துக்காட்டுவான்.

‘இன்று வந்தான் என்று உண்டோ?
எந்தையை, யாயை, முன்னைக்
கொன்று வந்தான் என்று உண்டோ?
அடைக்கலம் கூறுகின்றான்;
துன்றி வந்து அன்பு செய்யும்
துணைவனும் அவனே; பின்னைப்
பின்றும் என்றாலும், நம்பால் புகழ் அன்றிப்
பிறிது உண்டாமோ?

பிறந்தநாள் தொடங்கி, யாரும் துலைபுக்க
பெரியோன் பெற்றி
மறந்தநாள் உண்டோ? என்னைச் சரண் என
வாழ்கின்றனைத்
துறந்தநாட்கு இன்று வந்து துன்னினான்
சூழ்ச்சியாலே
இறந்த நாள் அன்றோ? என்றும், இருந்த
நாள் ஆவது!’

(கம்பன்—6470, 6471)

என்கிறான்.

இவ் அறத்தின் அடிப்படையில் அபயம் என்ற
போழ்தத்தே அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு என்ற தன்

முடிவைக்கூறி சுக்கிரீவனை விளித்து, வீடணனை அழைத்து வருமாறு கூறுகிறான்.

இத்தகைய சிறந்த அறத்தை, வீடணனை ஏற்றுக் கொள்வதன் வாயிலாய் நிலைநிறுத்தியதன் காரணமாகத்தான் இக் காப்பியத்திற்குச் சரணாகதி சாஸ்திரம் என்ற பெயர் அமைந்தது.

இந் நிகழ்வு குறிப்பிடும் படலத்தை “வீடணன் அடைக்கலப் படலம்” என்றும் கவிச்சக்கரவர்த்தி பெயரிடுவான்.

அடைக்கலம் காத்தல்

இப்படி அளிக்கப்பெற்ற அடைக்கலம் எப்படிக்காப்பாற்றப்பெற்றது என்பதனையும் கம்பன் எடுத்துக் காட்டவே செய்கிறான்.

மூலபல சேனை முற்றும் அழிக்கப்பட்ட பிறகு இராவணன் போர்க்களம் செல்கிறான்.

இருதிறப் படைகளும் பொரற்கு முந்துகின்றன. அரக்கர் படை அழிவு எய்துகிறது. இராவணன் கொதித்து எழுகிறான். இராவணனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் கடும்போர் நடக்கிறது. அப்பொழுது இராவணன் மோகப் படையை இலக்குவன் மேல் விடுகிறான்.

‘அப் படை முதலவன் வகுத்தது; ஆகம் (உருவம்) அற்றது; கொற்றம் அழிப்பது என்ற எண்ணத்தினால்

தான் அப்படை தொடுக்கிறான். இதனால் இலக்குவன் அழிவது உறுதி' என்று நன்று தெரிந்திருந்த வீடணன், இலக்குவனை நோக்கி,

“ஐய! அவ் அத்திரத்தை ஆழியான் படையால் அறுத்தி” என்கிறான்.

மோகப் படை அழிக்க நாரணன்படை

‘மோகப் படையின் உரன் கெடுக்க நாராயணன் படை வல்லது’ என்று வீடணன் கூறிய ஆலோசனையை ஏற்று, இலக்குவன் உடன் செயல் மேவ, அம் மோகப் படை அழிகிறது.

வீடணனது ஆலோசனையே தன்வினை கெடுத்தது என்பதனைத் தெரிந்து கொண்ட இராவணன் வீடணன் மேல் எல்லையற்ற சினம் கொள்கிறான்.

எனவே, வீடணனை அழித்துவிடக் கறுவுகிறான்.

பிரமன் தன் வேள்வியில் படைத்ததும், மிக்க வன்மை சான்றதும், இராவணனுக்கு மண்டோதரியை மணம் முடித்த ஞான்று, மாமன் மயன், மருமகற்கு கொடை நேர்ந்ததும் ஆகிய வேலினை விடுதலே நன்று என இராவணன் ஏந்துகிறான்.

அவ் வேலை வீடணனைக் குறிவைத்து எறிய, சுழற்றி ஏவுகிறான்.

வீழ்த்து வேல்

அவ் வேல் இயல்பினைச் செவ்வே அறிந்திருந்த வீடணன், இளைய பெருமானை நோக்கி,

‘ஐய! ஈது என் உயிர் அழிக்கும்;

பிறிந்து செய்யல் ஆம் பொருள் இலை’

(கம்பன்—9558)

என்று கூறுகிறான்.

நன்று உணர் இலக்குவன், அவனின் நீங்காது வேல் குறிக்கு அணித்தே நெருங்குகின்றான்.

கண்ட தேவர்கள் “வீடணன் வீவது உறுதி; உய்வழி வேறு இலையே!” எனக் கவன்றவராய் மாழ்குகின்றனர்.

இந்நிலையில்தான், அண்ணல் இராமன் வீடணற்கு அளித்த அடைக்கலத்தின் சிறப்பை நிலைநிறுத்த வேண்டி, இலக்குவன் இராவணன் தன் தம்பி மீது எறிந்த வேலைத் தன் தடமார்பிடை ஏற்க முந்துகிறான்.

இதனைக் கம்பன் மிக அழகாக

“தோற்பென் என்னினும், புகழ்நிற்கும்; தருமமும் தொடரும்,

ஆர்ப்பர் நல்லவர்; அடைக்கலம் புகுந்தவன் அழியப்

பார்ப்பது என்? நெடும் பழி வந்து தொடர்வதன் முன்னம்,

ஏற்பென், என் தனி மார்பின்” என்று, இலக்குவன்

எதிர்ந்தான்.

(கம்பன்—9560)

இப்பாடலில் தம்பியின் கூற்று தமையனின் கூற்றின் எதிரொலியாய் இருப்பதனைக் காண்கிறோம்.

வேல் ஏற்கும் வீரர்

வேலேற்க முந்திய இலக்குவன் செயல் கண்டு உடனிருந்த வீரர்கள் வாளா இருக்க விரும்பலர்.

ஒவ்வொருவரும் தாமே அவ்வேலினைத் தம் மார்பிடை ஏற்க முந்துகின்றனர்.

இதனைக் கவிஞன்.

இலக்குவற்கு முன் வீடணன் புகும்; இருவரையும்
விலக்கி, அங்கதன் மேற்செலும்; அவனையும் விலக்கி,
கலக்கும் வானரக் காவலன்; அனுமன் முன்கடுதும்;
அலக்கண் அன்னதை இன்னது என்று உரைசெயல்
ஆமோ?
(கம்பன்—9561)

என்று பாடுவான்

இந்த நிலையில் அனைவரையும் பின்தள்ளிவிட்டு,
இலக்குவன் முந்திச் சென்று, அவ்வேலினைத் தன்
வியன் தட மார்பிடை ஏந்துகின்றான்; தளர்கின்றான்;
சாய்கின்றான்.

இதுகண்டு பொறாத வீடணன், வீங்கு சினத்தோடு
விரைந்து, இராவணன் தேர்ப்புரவிகளைத் தன் தண்டு
கொண்டு சாடி வீழ்த்துகிறான்.

இராவணனோ, இலக்குவன் சாய்வு கண்டு
மாய்ந்தனன் என்று கருதி, “வீடணப் பசுவை, வீட்டல்
வேண்டா” என்ற எண்ணத்தில் ‘வெற்றி என் பக்கமே’
என்ற பெருமிதத்தில் நகர் மீள்கிறான்.

இந்நிலை அறிந்த அனுமன் அஞ்சிலன்; விரைந்து
மருத்துமலை சார்ந்தான். முன்னர் செய்தன முன்னி
கடுகின் முடுகிச் சென்று, மருந்து கொண்டு வந்து
இலக்குவனை உயிர்ப்பிக்கிறான்.

இங்கு காணத்தக்கது என்ன எனில், வீடணனுக்கு அடைக்கலம் அளித்தவன் அண்ணல் இராமனே.

எனினும் இலக்குவன் தன் முன்னவன் கொடுத்த அடைக்கலம் (பொருள்) காக்கும் கடப்பாடு தனக்கும் உண்டு; உயிர் கொடுத்தேனும் அதனைக் காத்தலே அறம் என்ற எண்ணத்தால், எதிரி எறிந்த வேல், ஏந்து எழில் ஆகத்து ஏற்று, வீழ்ந்த சிறப்பு, எண்ணுந்தொறும் பெருமிதம் தரும்.

2. நடைமுறையில்

இணையற்றவன் துணை வேண்டி

இக் கருத்தையே வேறுவிதமாகவும், அணுகிப் பார்க்கலாம். இவ்வணுகுமுறை கம்பனின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலிலிருந்து பிறப்பதுதான்.

இன்றும் கூட இவ்வணுகுமுறை மன ஒருமைப் பாட்டுடனோ, அல்லது வழக்கத்தின் காரணமாகவோ நம்மிடையே இயற்கையாக அமைந்துவிட்ட ஒன்றே.

பெரும்பாலும் அன்றாட வாழ்க்கையில் கூட சைவ இந்துக்களில் சிலர், எதனை எழுதத்தொடங்கினாலும் அது தடங்கலின்றி நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காக 'உ' என்ற பிள்ளையார் சுழியைப் போட்டுத் தொடங்குவர்.

வேறு சிலர், 'முருகன் துணை', 'சிவமயம்', என்று எழுதுவதும் உண்டு.

வைணவர்கள் 'ஸ்ரீ' என்று தொடங்கும் வழக்கமும் உண்டு.

வைணவர்கள் ஆச்சார்யரை முன்னிட்டுத்தான் பரம்பொருள் அருளைப் பெறமுடியும் என்று கொள்வதனால், எவ்வெவரை ஆச்சார்யர் ஆக்கக்கொள் கின்றனரோ, அவ்வவர் துணை கொண்டு எதனையும் தொடங்குவதாக எழுதும் நடைமுறையும் உண்டு.

முஸ்லிம்கள் முறை

முஸ்லிம்கள் எ த னை தி தொடங்கினாலும் 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' என்று வாயினால் சொல்லிக்கொண்டோ, எழுதும்பொழுது தொடக்கத்தில் இதனைக் குறிப்பிட்டோ, தொடங்குவர். இந்தத் தொடர்க்கு 'அளவற்ற அருளாளனும், நிகரற்ற அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தைக் கொண்டு' என்பது பொருள்.

இப்பொழுது Numerology என்பது எல்லோர்க்கும் பழக்கமாகிவிட்ட ஒன்று. இது ஒன்றும் புதியது அன்று.

அரபு மொழியினுடைய எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட எண் அமைந்திருக்கிறது. இந்தக் கணக்கு முறைக்கு அப்ஜத் என்பது பெயர்.

மேலே கொடுக்கப்பெற்றிருக்கும் 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' என்ற சொற்றொடரில் இடம் பெற்றிருக்கும் அரபு எழுத்துக்களுக்குரிய எண்களின் கூட்டுத்தொகை 786 ஆகும்.

ஆகையால்தான் நீண்ட தொடர்க்குப் பதிலாக முஸ்லிம்கள், எதனை எழுதத் தொடங்கினாலும் '786' என்பதனை முதலில் எழுதிவிட்டுத் தொடங்குவது வழக்கம்.

மேலும் இந்த நீண்ட தொடர்க்குப் பதிலாக 'பிஸ்மில்லாஹி'—அதாவது 'அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தின் துணை கொண்டு' என்று சொல்வதும், எழுதுவதும் உண்டு.

முஸ்லிம்கள் உலகின் எப்பகுதியில் வாழ்பவராக இருந்தாலும், எம்மொழி பேசுபவராக இருந்தாலும் இதில் சிறிதும் மாற்றம் இராது.

அவ்வம் மொழியிலேயே - அரபியில் அன்றி கூட,

‘பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்’ என்றோ

‘பிஸ்மில்லாஹி’ என்றோ

786

என்றோ அவ்வம் மொழி வழக்கின்படியே எழுதுவர்.

முறையின் பிழிவு

இங்கு கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது என்ன என்றால் ‘இறைவனுடைய அருள் இன்றி அவனால் படைக்கப் பெற்ற மனிதனால் எதனையும் சாதிக்கவோ செய்யவோ இயலாது’ என்பதாம்.

காரணம், அனைத்துச் சக்திகளுக்கும் வல்லமை கட்கும் பிறப்பிடமாக இருப்பவன் இறைவன்; எனவே அவனால் படைக்கப்பெற்ற பொருள், அந்த மூலப் பரம் பொருளைத் தனக்குத் துணையாக நிற்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்வது, இன்றியமையாததாக அமைகிறது.

இன்றும்கூட

இவ்வுண்மை இதிகாசங்களிலும், புராணங்களிலும் இடம் பெறுவதோடன்றி, நம்முடைய வாழ்க்கையிலும் இடம் பெறுவதனைச் சிந்திப்பவர்கள் உணரத் தவற மாட்டார்கள்.

இவ்வுண்மை என்றைக்கும் பொருந்துவதே.

எடுத்துக்காட்டாக, 1988ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 16—வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் நம் சென்னைத் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் மிகப் பிரபலமான Dr. M. சந்தோஷம் அவர்களுடன் பேட்டி இடம் பெற்றிருந்தது.

அவர் முறைப்படி பிறரிடம் அறுவை சிகிச்சை பற்றி பாடம் கேட்டுப் பயிற்சி பெற்றவர் அல்லர். பிறர் செய்வனவற்றைப் பார்த்தும் சிந்தித்தும் அறுவை சிகிச்சை செய்யத் தொடங்கியவர்.

அத்தகையவரிடம் அவருடைய முதல் அறுவை சிகிச்சை அநுபவம் எப்படி இருந்தது என்று வினவப் பெற்றது.

அவர் அதற்கு விடையளிக்கையில் “அக்கால அளவில் சென்னையில் இருட்டடிப்பு இருந்தது. சென்னையின் பிரபலமான டாக்டர்கள் ஜப்பான் குண்டு வீச்சிற்கு அஞ்சியோ என்னவோ, சென்னையை விட்டுக் காவி செய்துகொண்டு போய்விட்டனர்” என்றார்.

—அப்படி அவர் கூறியது இரண்டாம் உலகப் போரின்போது சென்னையில் இருட்டடிப்பு இருந்த தனைக் குறிப்பிட்டதாக அமையும்.

அறுவை சிகிச்சை செய்ய நேரிட்டபோது உடன் வேறு டாக்டர்கள் தன்னுடன் இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். நோயாளிக்கு மயக்க மருந்து கொடுப்ப வரான Anaesthetist ஒருவர் மட்டுமே உடன் இருந்தாராம். சிகிச்சை தொடங்குமுன், அந்த Anaesthetist “நாம் பகவானைப் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டுத்

தொடங்கலாம்” என்று கூற, இவரும் உடன்பட்டு பிரார்த்தனை செய்தாராம்.

சிகிச்சை தொடங்க தான் கத்தியைக் கொண்டு கீறி ஆவன செய்யும்போது வேறு ஒருவருடைய கை தன்னுடன் இருந்து உதவி செய்ததாகத் தான் உணர்ந்தாராம்.

இவ்வநுபவத்தை மிகவும் யதார்த்தமாக அவர் சொன்னதே அதன் உண்மையை—அவ்வுண்மையின் அழுத்தத்தை—தெற்றென எடுத்துக் காட்டிற்று.

இச்செய்தி ஒன்றே இந்த சரணாகதித் தத்துவத்தின் என்றும் உள உண்மைத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டப் போதுமானது.

3. மாபாரதம் வியாசர் கூறுவ

மகாபாரதத்தில் திரௌபதி துகில் உரியப்பெற்ற நிகழ்ச்சி அனைவரும் அறிந்ததே.

துணைவியைப் பணயம் வைத்தான்

தருமபுத்திரன் சகுனியோடு, ஆடிய சூதாட்டத்தில் தன் உடைமைகள் அனைத்தையும் பணயம் வைத்து இழந்தான். பின் தன் தம்பியரை ஒவ்வொருவராகவும். தன்னையும் பணயம் வைத்தான்; தோற்றும் போனான்

அப்பொழுது சகுனி தருமனைப் பார்த்து, "பாஞ் சாலியைப் பணயம் வைத்து ஆடு; வெற்றி பெற்றால் அவளைக்கொண்டு உன்னை மீட்டுக் கொள்" என்று சொன்னான்.

அப்படியே தருமனும் பாஞ்சாலியைப் பணயப் பொருளாக வைத்து ஆடினான். முடிவில் அவளையும் தோற்றான்.

அந்த நிலையில் துரியோதனன், விதுரரைப் பார்த்து "திரௌபதியை அழைத்து வாரும்" என்று கூறினான்.

அதனோடு நில்லாது “அவள் சீக்கிரம் வரட்டும். வீட்டை விளக்கவேண்டும். அந்த கெட்ட நடையுள்ளவள், வீட்டில் தாசிகளுடன் சேர்ந்து இருக்கட்டும்” என்றும் கூறினான்.

விதுரர் அறிவுரை

கேட்டு, மனம் வெதும்பிய விதுரர் துரியோதனன் செயல் தகாதது என்று பலவிதமாக எடுத்துக்காட்டிக் கூறினார். “தருமபுத்திரன் தனக்குச் சுதந்திரம் இல்லாத காலத்தில் அவளைப் பந்தயத்தில் பணயப்பொருளாக வைத்திருக்கிறான்; இது என் கருத்து” என்று கூறி மேலும் பல அறிவுரைகளையும் கூறினார்.

அறிவுரைகள் கேட்கப்பொறாது, அவரை அலட்சியமாக நோக்கி, ‘சீ’ என இகழ்ந்து, பிராதிக்காமி என்னும் வேலைக்காரனைப் பார்த்து திரௌபதியை அழைத்து வரக் கட்டளையிட்டான்.

அவனும் அவ் ஆணை ஏற்று, திரௌபதி இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று, சூதில் பாண்டவர்கள் அவளைப் பணயம் வைத்து இழந்ததும் கூறி, திருதராஷ்டிரன் வீட்டில் வேலை செய்வதற்காக, அவளை, அரசன் ஏவல் ஏற்று தான் அழைக்க வந்ததாகக் கூறினான்.

பாஞ்சாலியின் வினா

அதனைக்கேட்ட திரௌபதி அவனைப் பார்த்து,

“எந்த ராஜபுத்திரன் மனைவியைப் பணயம் வைத்து சூது ஆடுவான்? ராஜாவானவர் குதென்னும் கள் மயக்கத்தினால் மயங்கி மூடரானாரா? அவருக்குப்

பணயம் வைக்க மற்றொரு பொருள் இல்லையா?" என்றும் கேட்டாள்.

அதற்குப் பதிலாகப் பிராதிகாமி, "வேறு பொருள் ஒன்றும் இல்லாதபோதுதான் பாண்டவர்கள் ஆகிய அஜாதசத்ரு உன்னையும் இறுதியாகப் பணயம் வைத்து ஆடினார். அந்த ராஜாவினால் முதலில் நால்வர் சகோதரர்கள் பணயமாக்கப்பட்டு இழக்கப்பெற்றனர். பிறகு தன்னையே பணயமிட்டுப் இழந்தார். அதன் பின்னர் நீ பந்தயப் பொருளாக வைக்கப்பட்டாய்" என்று கூறினான்.

என்னைப் பணயம் வைத்தது எப்போது

அது கேட்ட பாஞ்சாலி, பிராதிகாமியைப் பார்த்து, "நீ அந்த குதாடினவர்களிடம் சென்று, 'நீர் முதலில் உம்மைத் தோற்றீரா? அல்லது என்னைத் தோற்று, பின் உம்மைத் தோற்றீரா?' என்று நான் கேட்டதாகக் கேள். இதனைத் தெரிந்துகொண்டு வா. பிறகு என்னை அழைத்துப்போகலாம்" என்று கூறினாள்.

அவனும் அப்படியே சபைக்குச் சென்று அவர்களிடம் அவ்வாறு கேட்டான்.

தருமபுத்திரன் அதுகேட்டு மௌனமாயினான்; மனம் குன்றினான். சகோதரர்களோ உயிரிழந்தவர் போலவே செயலற்று இருந்தனர்.

துரியோதனனும் பிராதிகாமியைப் பார்த்து "பாஞ்சாலி இங்கு வந்தே இந்த கேள்வியைக் கேட்கட்டும். அவள் கேள்வியையும் இவன் தரும்

விடையையும், இங்குள்ளவர் அனைவரும் கேட்கட்டும்” என்று சொன்னான்.

பிராதிகாமியும் திரௌபதியிடம் திரும்ப வந்து “அந்த அற்பன் உன் பெருமையைக் கவனிக்கவில்லையே! அவன் உன்னைச் சபைக்குக் கொண்டுபோக நினைக்கிறான்” என்று கூறினான்.

அறம் காக்கின் அது காக்கும்

அதற்கு மேல் பாஞ்சாலி, “உலக தர்மம் ஒன்றே முக்காலமும் நிலைபெற்றது என்று சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. அதனை நாம் காப்பாற்றினால் அது நம்மைக் காப்பாற்றும்; நன்மையும் செய்யும்.

“அந்த தர்மம் கௌரவர்களை விட்டுப் போகாமலிருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்த அறவழிப்பட்ட இந்தக் கேள்வியைச் சபையோரிடமே சென்று கேள். தர்மத்தில் எண்ணமுள்ளவர்களும், நியாய நெறியில் படர்பவர்களும் மிகச் சிறந்தவர்களுமான அந்தச் சபையோர்கள் எதனை நிச்சயமாக எனக்குச் சொல்கிறார்களோ அதனைச் செய்வேன்” என்று கூறினான்.

பிராதிகாமியும் சபைக்குத் திரும்பி வந்து அப்படியே சொன்னான். துரியோதனனுடைய பிடிவாதத்தை அறிந்திருந்த சபையோர்கள் யாதொன்றும் பேசாமல் இருந்தார்கள்.

பாண்டவர்களும் சோர்வும் துயரமும் உற்றனர். சத்தியத்தால் கட்டப்பெற்றவர்களாய்ச் சிறிதும் கண்ணெடுத்தும் பாராது இருந்தார்கள்.

இட்ட ஏவல் செய்

அவர்களது சோர்முகம் கண்டு மகிழ்ந்த துரியோதனன், பிராதிகாமியைப் பார்த்து “அவளை இங்கேயே அழைத்து வா. அவள் முன்னிலையிலேயே கௌரவர்கள் மறுமொழி சொல்வார்கள்” என்று சொன்னான்.

பிராதிகாமியோ துரியோதனன் கட்டளைக்கு அடங்கியவன்; அதே சமயத்தில் பாஞ்சாலியின் கோபத்திற்கும் பயந்தவன்.

எனவே, சபையோரை நோக்கி, “திரௌபதிக்கு நான் என்ன சொல்வது?” என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

போய் வா நீ

அப்போது துரியோதனன், துச்சாதனனைப் பார்த்து “புத்தியில்லாத இவன் விருகோதரனுக்கு நடுங்குகிறான். நீயே நேரில் போய் திரௌபதியைப் பிடித்துக்கொண்டு வா. சுதந்திரம் தப்பிய பகைவர் உன்னை என்ன செய்ய இயலும்?” என்று சொன்னான்.

அப்படியே துச்சாதனன் திரௌபதி இருக்கும் இடம் சென்று, அவளிடம் “நீ எங்களால் ஜெயிக்கப்பட்டாய்; வெட்கத்தைவிட்டு துரியோதனனைக் காணக்கடவாய். கௌரவர்களைச் சேர்; தர்மத்தினால் எம்மால் அடையப் பெற்றிருக்கிறாய்; சபைக்கு வா!” என்று கூறினான்.

அப்பொழுது திரௌபதி மிக்க துயரம் உற்று, நிறம் மாறின தன் முகத்தைக் கையினால் துடைத்துக்

கொண்டும், அழுதுகொண்டும் திருதராஷ்டிர மகாராஜனுடைய பெண்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு ஓடினாள்.

துச்சாதனன் கோபத்தோடு பின் தொடர்ந்து அவள் கூந்தலைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு சபைக்குக் கொண்டுவந்தான்.

அவையோரை வினவல்

திரௌபதி சபையோரைப் பார்த்து “கௌரவர்கள் காத்து ஒம்பவேண்டிய ஒழுக்கத்தை, தர்மத்தை அழித்து விட்டான். சபையில் உள்ளவர்கள் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டும் சும்மா இருக்கிறார்கள். மகாத்மாகளான துரோணருக்கும், பீஷ்மருக்கும், விதுரருக்கும், கிருபாச்சாரியாருக்கும், ஏன், மகாராஜா திருதராஷ்டிரருக்கும் விவேகம் இல்லை போலும்! அவர்கள் இத் தரம் கெட்ட பாவத்தைக் கண்டும் காணாதவர் போல் இருக்கிறார்களே!” என்று கூறி அழுதுகொண்டே கோபம் உற்றும், செயலற்றுக் கிடக்கும் தன் கணவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

நடந்தனவற்றால் முன்னமேயே எரிக்கப்பட்ட அவர்களுடைய தேகங்கள், அவளுடைய இவ் எள்ளல் குறிப்புப் பார்வையால் மேலும் கருகின.

கர்ணன் எள்ளல்

இதனைக் கண்ட துச்சாதனன், திரௌபதியைப் பார்த்து, இரைந்து சிரித்து, அவளை நோக்கி, “தாசீ” என்று அழைத்தான்.

கேட்ட கர்ணன் மிக மகிழ்ந்து இரைந்து சிரித்தான். 'நன்று சொன்னாய்' என்றும் கூறி, அவனைப் பாராட்டினான்.

சகுனியும் அவனைப் புகழ்ந்தான். இவர்களைத் தவிர சபையில் இருந்த மற்றவர்களுக்குத் திரௌபதி அப்படி இழுக்கப்பெற்று, கொணர்ந்து நிறுத்தப் பெற்றதும், ஏசப் பெற்றதும் மிக்க துயரத்தையே தந்தன.

திரௌபதி அஞ்சாமல் மீண்டும் தன் கேள்வியைக் கேட்டாள். "இதற்கு யாது விடை? கூறத்தான் வேண்டும்" என்றும் கோரினாள்.

வீமன் சினம்

அவ்வேளையில் வீமன் கோபம் மிடுந்து, தரும புத்திரனைப் பார்த்து, "சூதாடுகிறவர்கள் வீடுகளில் தாசிகள் இருக்கின்றனர். அவர்களைப் பணயப் பொருளாக்கி எவரும் சூது ஆடுவதில்லை. அவர்களிடத் திலும் தயை உண்டு. காசிராஜன் முதலான அநேக அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்த உயர்ந்த பொருள்கள், ரத்தினங்கள், வாகனங்கள், கவசங்கள், ஆயுதங்கள், முதலியனவையும், ராஜ்யமும், உமது சாரமும், நாங்களும் எதிரிகளின் சூதினால் கவர்ந்து கொள்ளப் பெற்றோமே! அப்பொழுதும் எனக்குக் கோபம் உண்டாகவில்லை.

"ஏனெனில், எங்கள் அனைவர்க்கும் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் நீரே அதிகாரி. திரௌபதியைப் பந்தயப் பொருளாக்கியதை மாத்திரம் அக்கிரமம் என்று அழைக்கிறோம்.

“உமது கைகள் இரண்டையும் கொளுத்தப் போகிறேன். ‘சகதேவா! அக்னியைக் கொண்டுவா!’” என்று சொன்னான்.

அர்ச்சுனன் குறுக்கிட்டான்; “தர்மாத்மாவான சகோதரரை விஞ்சுவது தகாதது” என்று வீமனுக்கு அறிவுறுத்தினான்.

விகர்ணன் விளம்பின

இந்த நிலையில், நூற்றுவரில் ஒருவனான விகர்ணன் சபையோரைப் பார்த்து, “திரௌபதி கேட்ட வினாவிற்கு மறுமொழி கூறுங்கள். தக்க மொழி கூறாவிடில் நமக்கு வாய்ப்பது உடனடி நரகமே. மூத்த பெருமக்களான பீஷ்மரும், திருதராஷ்டிரரும் ஒன்று கூடி இருந்தும் கூட ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கிறீர்கள்.

“மகா புத்திசாலியாகிய விதூரரும், ஏன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை? யாவர்க்கும் ஆச்சாரியர்கள் ஆகிய கிருபரும், துரோணரும் ஆகிய பிராம்மணோத்தமர் கூட அவள் கேள்விக்கு ஏன் மறுமொழி கூறவில்லை?

“எல்லா திசைகளிலிருந்தும் வந்து சேர்ந்திருக்கும் மற்ற அரசர்களும், விருப்பு வெறுப்புகளை விட்டுத் தமக்குத் தெரிந்த அளவு நன்று சொல்லலாம்.

“அரசர்களே! சிறந்தவளாகிய திரௌபதி பல முறை சொன்ன இச் சொல்லை ஆராய்ந்து பார்த்து, யார்க்கு என்ன அபிப்பிராயமோ அந்த அபிப்பிராயத்தை மறுமொழியாகக் கூறலாமே!” என்றும் சொன்னான்.

விகாரணன் பலமுறை இவ்வாறு கூறியும் அங்கிருந்த வர்கள் யாவரும் அவன் கூறியன சரி என்றோ பிழை என்றோ பதில் சொல்லவில்லை.

மேலும் கூறுவான்

இதனை எல்லாம் பார்த்த விகாரணன், பலமுறை தன் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டும், பெருமூச்செறிந்து கொண்டும், பின்னரும் பின்வருமாறு கூறினான்:

“நீங்கள் மறுமொழி சொல்லுங்கள். அல்லது எந்தக் காரணத்தினாலாவது சொல்லாமல் இருந்தாலும் இருங்கள். எதனைச் சரி என்று நினைக்கிறேனோ அதனைச் சொல்லப் போகிறேன்.

“எந்த நிலைமையில் இருக்கும் மனிதன் செய்த செய்கையை உலகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாரீர்களோ, அவ்வகையான சூதால் அழைக்கப்பட்டு, சூதாட்டம் என்னும் விசனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தர்மராஜாவினால் திரௌபதியைப் பந்தயமாக வைப்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. குற்றமற்ற இந்த திரௌபதை பாண்டவர் எல்லோருக்கும் பொதுவானவள். மேலும், தர்மராஜர் தன்னைப் பணயப் பொருளாக வைத்துத் தோற்றபின் இவளைப் பணயம் வைத்திருக்கிறார். சகுனி இவளைப் பணயப் பொருளாக வைக்க விரும்பி இவள் பெயரைக் கூறினான். இதற்கு யுதிஷ்டிரரும் ஒப்பினார்.

“இவற்றை எல்லாம் ஆய்ந்து பார்க்கையில் இவள் பந்தயத்தில் ஜெயிக்கப்பட்டவளாக நான் நினைக்கவில்லை” என்று கூறினான்.

இவன் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டவுடன், சபையில் விகர்ணனைப் புகழ்ந்தும், சகுனியை இகழ்ந்தும் பேரொலி உண்டாயிற்று.

கர்ணன் குறுக்கிட்டு

இந்நிலையில் கர்ணன் குறுக்கிட்டு, "விகர்ணன் சொன்னது தவறு" என்று கூறி, "பாண்டவரில் மூத்த வனாகிய தருமபுத்திரன் எல்லாப் பொருள்களையும் சபையில் பந்தயப் பொருளாக வைத்துவிட்ட பிறகு, திரௌபதி மட்டும் ஜெயிக்கப்படவில்லை என்று நீ நினைப்பது எப்படி?

"அந்தத் திரௌபதையும் எல்லா உடைமைப் பொருள்களுள் அடங்கியவள்தானே! திரௌபதியை சகுனி தன் வாயால் சொன்னது உண்மையே. பாண்டவர்கள் அதனை ஏற்கத்தானே செய்தனர். பெண்ணுக்கு ஒரு கணவன்தான், தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டவன்.

"இவளோ, அநேகர்க்கு வசப்பட்டவள். அதனால் வேசை என்பது நிச்சயம்.

"எனவே இவளைச் சபைக்குக் கொண்டுவருவதில் வியப்பில்லை. ஒற்றை வஸ்திரம் அணிந்திருந்தால் என்ன? வஸ்திரமே அணியாமல் இருந்தால்தான் என்ன?

"இந்தப் பாண்டவர்களின் பொருள்கள் அனைத்தும், இவளும், இந்தப் பாண்டவர்களும் எல்லாம் 'தர்மம்' ஆகவே சகுனியினால் ஜெயிக்கப்பட்ட உடைமைகள்.

"விகர்ணன் மிகச் சிறியவன்; தெரிந்தவன்போல் பேசுகிறான்.

"அடிமை ஆகியவர்க்கு மேலாடை ஏன்? பாண்டவர் களின் வஸ்திரங்களையும், திரௌபதையின் வஸ்திரங் களையும் கொண்டு வா!" என்றான்.

உத்தரீயம் உதறினர்

இதுகேட்ட உடனே, பாண்டவர் அனைவரும் தங்கள் மேல் வஸ்திரங்களைத் தாமே தூக்கி எறிந்து விட்டு, சபையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

துச்சாதனன் சபை நடுவில் நின்றிருந்த திரௌபதையின் வஸ்திரத்தைப் பலாத்காரமாகப் பற்றி அவிழ்த்து இழுத்து எறியத்தொடங்கினான்.

இழந்த நம்பிக்கை

திரௌபதை தன் நிலைமையை எண்ணிப்பார்த்தாள். அதுவரை மௌனமாக இருந்த பாண்டவர்—கர்ணன் சொன்னவுடன் தங்கள் மேல் வஸ்திரங்களைத் தாமே எறிந்து விட்டவர்—தனக்கு உதவ வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இழந்தாள்.

நினைவில் வந்த சரணம்

முன்னொரு முறை வசிஷ்டர் "பெரிய ஆபத்து வரும் போது பகவானான ஸ்ரீ ஹரியை நினைக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி இருப்பதை நன்குணர்ந்தவள் ஆகையினால், சரணாகதி வத் ச ல னா கி ய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நினைத்தாள்.

"சங்கம், சக்கரம், கதைகளைக் கையில் ஏந்தியவரே! துவாரகையில் இருப்பவரே! அச்சுதா! கோவிந்தா! தாமரைக் கண்ணா! சரணமடைந்த என்னைக் காப்பாற்றும்.

“ஆ! கிருஷ்ணா! துவாரக வாசா! யாதவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! எங்கு இருக்கிறீர்? இந்த நிலைமை அடைந்தவளும், அனாதையுமான என்னை ஏன் கவனியாமல் இருக்கிறீர். கோவிந்தா! துவாரகா வாசியே! கிருஷ்ணா! கோபி ஜனப்பிரியா! கேசவா! கௌரவர்களால் அவமதிக்கப்படுகிற என்னை நீர் ஏன் அறியவில்லை?

“ஓ! லோகநாதா! ஓ ஸ்ரீபதியே! ஆய்ப்பாடியைக் காப்பவரே! துன்பத்தை அழிப்பவரே! ஜனார்த்தனா!

“கௌரவர்கள் என்னும் கடலில் மூழ்கிய என்னைக் கைதூக்கி விடும். கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! மகாயோகியே! உலகத்தைப் படைத்துக் காப்பவரே! உலகத்துக் கெல்லாம் அந்தர்யாமியே!

“கோவிந்தா! கௌரவர்கள் நடுவில் கஷ்டப்பட்டுச் சரணம் அடைந்த என்னைக் காப்பாற்றும்” என்று கூறிக் கதறினாள்.

இடைவிடா நினைவு

இவ்வாறு, கிருஷ்ணனைச் சரண அடைந்து, தன் மிக்க துயரத்தினால் அவனை இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள்.

அப்போது துச்சாதனன் அவள் மேல்வஸ்திரத்தை இழுக்க இழுக்க, கிருஷ்ணன் அனுக்ரஹத்தினால் இழுக்கப் பெற்ற அத்துகில் போல் இன்னும் அநேக வஸ்திரங்கள் வந்துகொண்டே இருந்தன.

அழிவில் அறம்

தர்மம் காப்பாற்றப்பெற்றது. அழியாத அதனைப் போலவே, பல நிறங்கள் உள்ளவை, தூய வெண்ணிறம் கொண்டவை, ஆகிய அநேக வஸ்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்காக உண்டாகிக்கொண்டே இருந்தன.

அவையோர் வியப்பு

பிறகு சபையில் கேட்க மிகக் கடினமான 'கலகல' என்னும் சத்தம் உண்டாயிற்று.

அச்சபையிலிருந்த அரசர்கள் அனைவரும் உலகத்தில் இல்லாத அந்தப் பெரிய ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு துச்சாதனனை இகழ்ந்து, திரௌபதியைப் புகழ்ந்தனர்; கௌரவர்களைப் பற்றி 'சீச்சீ' என்ற இழிவான சொல் எழுந்தது.

சபை நடுவில் வஸ்திரங்களின் ராசி, குவிந்துபோன போது, துச்சாதனன் களைத்து, வெட்கி, சோர்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டான்.

இவ்வாறு வியாசபாரதம் சரணாகதிசி சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

காணத் தக்கன

இதில் சரணாகதித் தத்துவம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்படுவதோடு, கதாபாத்திரங்களின் கூற்றுக்களின் மூலமாக வேறு சில தர்மங்களும் எடுத்துக் காட்டப்படுவதையும், கதைப் போக்கில் நம்மில் பெரும்பாலோர் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளாதிருந்த

வற்றையும் சற்று தெளிவாகக் காண்பது பொருத்த முடையதாகும்.

யாவற்றையும், யாவரையும் இழந்த பிறகு திரௌபதையை, தருமன் தானாகவே பணயம் வைக்க வில்லை. "திரௌபதையைப் பணயம் வைத்து வென்று உங்களை மீட்டுக்கொள்ளலாம்" என்று சகுனி கூற, தருமன் மௌனமாக இருந்தது. அவன் திரௌபதையைப் பணயமாக வைப்பதற்குச் சம்மதம் அளிப்பதாகக் கொள்ளப்பெற்றது.

இரண்டாவதாக, இங்கும்கூட தன்னுடைய அண்ணனாகிய தருமனைத் தம்பியர் யாரும் தடுக்காமல் மௌனமாக இருந்தபோதிலும், பிந்தையதோர் கட்டத்தில் வீமசேனன் தருமனை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறான்.

மூன்றாவதாக, திரௌபதையினுடைய ஆணித் தரமான கேள்வியைக் காண்கிறோம். தருமம்; நியாயம்; நீதி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த, பதில் கூற முடியாத வாதக்கணைகளைத் தொடுக்கிறான்.

நான்காவதாக, சபையில் எவ்வளவோ பெரியவர்களும், படித்தவர்களும், ஞானியரும், அரசர்களும் இருந்தபோதும், ஒருவராவது துணிந்து அவ்வினாவிற்குப் பதிலிறுக்க முயலவில்லை.

ஐந்தாவதாக, இராமாவதாரத்தில் இராவணனுக்கு அறத்தை எடுத்துக் கூறும் தம்பியாக வீடணன் அமைந்ததைப் போல, இங்கும் விகர்ணன், துணிவாக தருமத்தை எடுத்துக் கூறும் துரியோதனனது தம்பியாக இடம்பெறுகிறான்.

ஆறாவதாக, துரியோதனன் பாஞ்சாலியைச் சபைக்குக் கொண்டுவருமாறு முதலில் பிராதிகாமிக்கும் பிறகு துச்சாதனனுக்கும் உத்திரவிட்டானே தவிர, அவளைத் துகில் உரிய ஏவனில்லை. மாறாக, விகர்ணன் சொன்னவற்றுள் குறை கண்டு “அவன் அறியாதவன்” என்று சொல்லி பாண்டவரது மேலாடையையும், பாஞ்சாலியின் துகிலையும் களையச் சொன்னவன் கர்ணனே.

4. மாபாரதம்

வில்லி விளம்புவ

தமிழில் பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூராரும் (ஓரிரு இடங்கள் தவிர) வியாசரையே பின்பற்றுகிறார்.

கவறாடு சகுனி

தருமபுத்திரன் தன் தம்பிகளையும், தன்னையும் பணயமாக வைத்துத் தோற்றுவிட்டது சகுனி கூற்றின் பேரில்தான்.

அதிலும், தோற்றபொழுதும்கூட திரௌபதையைப் பணயமாக வைத்து ஆடுமாறு கூறியது சகுனியே.

‘மெய் வரும் திறத்தில் உம்மை வெல்லுமாறு வேறலால், ஐவரும் திருந்த எங்கள் அடிமையின்னர் ஆயினீர்; மை வரும் தடங்கண் வேள்வி மாது தன்னை ஒட்டி, நீ கைவரும் கவற்றின், இன்னம் எறிக!’

(வில்லி, சூது போர்ச் சருக்கம், 18 :)

என்று கழறினான்.

விதுரர் குறுக்கீடு

இக் கட்டத்தில்தான் விதுரர் குறுக்கிட்டு, திருதராட்டிரனைப் பார்த்து, “உனது அறிவின்மையால் அல்லாமல் மற்றைய அரசர்கள் இத்தகைய அக்ரமமான செயலை நினைக்கக்கூடச் செய்வார்களா?

“இத்தகைய செயல் குருகுலத்தவரான நமக்கு அடுக்குமா? இது நமக்குச் சிறிதும் தக்கது அன்று’ என்று நீ உன் மக்கட்கு அறிவுரை கூறினால் அவர்கள் அதை மறுப்பரோ? இளைஞராகிய உன் மக்கள், மனத்தில் வஞ்சம் கொண்டவர்களாய் பாண்டவர்க்குப் பொல்லாதன செய்யும்பொழுது, அவர்களிடத்து உண்மை அன்பு மிக்கவன் போல் பாவனை காட்டிய நீ, இத்தகைய பொல்லாங்கு நடக்கும்பொழுது உடன்பட்டிருப்பாயா?

“நீ! மிருகமும் இல்லை; பறவையும் இல்லை. மனிதனாய் இருந்தும், இரக்கமில்லாமல் இருக்கிறாய். உன்னை நாங்கள் சேர்ந்திருப்பது எங்கள் அறியாமையாலேயே ஆகும்.

“தம்பி மைந்தர்கள் அனைத்தையும் தோற்று பெருமை கெட்டு வருந்தும்படி, அண்ணன் மைந்தர்கள் வலிய துன்பம் செய்து அவர்களை வருத்துவார்களா?

“உன் தம்பி மக்களிடத்து உனக்கு அன்பு நீங்கியிருந்தாலும், நீதி அழியுமாறு நீ நடத்தினால், மண் உலகத்தில் வருங்காலத்தில் என்னென்ன அநியாயங்கள் தோன்றுமோ?

“நெஞ்சில் பகைமை மிக, தர்மபுத்திரனை ஜெயித்த மோசத்தோடு இல்லாமல், இவனது தர்மபத்தினியையும் பணயமாக வைக்கச் சொல்லி சூதாடுவோம் எனல் தர்மம் ஆகுமா?

“இது செய்யத்தக்க காரியம் அல்லவே!

“உனக்கு நாசகாலம் வந்ததாகலின் உன் மனம் பெருந்தன்மை இல்லாமல் மாறிவிட்டது” என்று கூறினார்.

விதுரர் இவ்வாறு கூறியதும், திருதராஷ்டிரன் எந்த பதிலும் சொல்லவில்லை.

வில்லியார் விளம்புவார்

இதனைக் குறிப்பிட வந்த வில்லியார்,

விதுரன் நொந்து, நீதி கூற, விழி இலாமை அன்றியே,

வெதிரனும் கொல் என்னுமாறு விழியிலானும் வைகினான்.

(186)

என்பார்.

அதாவது திருதராஷ்டிரன் குருடன் மட்டும் அல்லன்; செவிடனாகவும் அமர்ந்திருந்தான் என்பதாம்.

அதற்கு மேலும் சூதாடி, தருமன் தோற்ற பிறகும்

தன்னது ஆய அரசு, வாழ்வு, தரணி மன்னன் நல்கினான்;

அன்னது ஆய போதும், நெஞ்சு அசைந்திலான்,

அசஞ்சலன் (188)

என்றும் வில்லியார் பாடுவார்.

கூடிய மன்னர் கூறிய

அந்நிலையில், சபையில் இருந்த மன்னர்கள் மனம் நொந்து என்ன பேசினார்கள் என்பதனை வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார்,

முரசினை உயர்த்த கோமான் மொழிந்தன முழுதும் தோற்று,
பரசுவது ஒன்றும் இல்லாப் பான்மையோடு இருந்த காலை,
விரை செறி அலங்கல் சோர, மெய் குலைந்து,

உள்ளம் வெம்பி,

அரசவை இருந்தோர் தம்மில் அருளினால் அழிந்து

நொந்தார் (189)

என்று தொடங்கி,

‘குரு மரபு உடைய வேந்தன் கொடியன்! ஓ! கொடியன்’
என்பார்;
‘மருமகன் உயிருக்கு இந்த மாமனோ மறலி!’ என்பார்;
‘தருமன் இத்தனை நாள் செய்த தருமமும் பொய்யோ?’
என்பார்;
‘உருமினும் கொடிய வீமன் உருத்து இனி எழுமோ?’
என்பார்;
(190)

‘பாந்தள் ஏறு உயர்த்த வேந்தன் பார்த்திலன், உறவும்’
என்பார்;
‘மாய்ந்தவே, அறமும், தேசும், மனுநெறி வழக்கும்!’
என்பார்;
‘பூந்தழல் பிறந்த பாவை புண்ணியம் பொய்யாது!’
என்பார்;
‘சேந்தனன் இருகண், பாரீர், தேவர்கோன் மதலை!’
என்பார்.
(191)

‘பழியுடைத் தந்தை ஒன்றும் பகர்கலாது இருக்கும்’
என்பார்;
‘விழியுடையவரை அன்றோ மேன்மையோர் வெறுப்பது?’
என்பார்;
‘அழியுமே இவனால், மைந்தர் அரும் பெருஞ் செல்வம்’
என்பார்;
‘வழி வழியாக நிற்கும் வசை, இவன்புரிந்தது’ என்பார்.
(192)

என்று முடிப்பார்.

அவையில் இருந்த அரசர்களின் இக் கூற்றுகள் துரியோதனனை எந்த விதத்திலும் பாதித்து விடவில்லை.

செருக்கியோன் செப்புவான்

அவன் சூதினில் ஜெயித்ததனால் ஏற்பட்ட செருக்கு மிக, வீமனைப் பார்த்து,

‘தண்ணிய தருமன் செய்த பாவமோ? சகுனி செய்த புண்ணிய நெறியோ; அந்தப் பொதுமகள் யாக சாலை நண்ணிய தவறோ? மற்றை நால்வரும் தகைமை கூர எண்ணிய மதியோ! எண்ணின், இங்ஙனம் விளைந்தது’
(194)

என்றான்.

பீஷ்மரோ, நிதானத்தை இழக்காமல், அமைதியை விரும்பியவராய்,

‘...மரபு இயற்கை அன்று, நம்மில் நாம் புன்மை கூறல்; மிகாது, இனி நிகழ்ந்த செற்றம் விடுக!’... (195)

என்று அறிவுறுத்தினார்.

போய் அவள் பற்றிவா

ஆனால், துரியோதனனுக்கு இந்த நீதி செவியிற் புகவில்லை. மாறாக, அவன் விதுரரைப் பார்த்து, சூதில் பாண்டவர்கள் இழந்து விட்ட அனைத்தையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு வருமாறு கட்டளை இடச் சொன்னான்.

அப்படிச் சொல்லும்பொழுது, திரௌபதையைப் பற்றி, கண் அருள் சிறிதும் இல்லாது,

‘இவர் தமக்கு உரியள் ஆகி, யாக பத்தினியும் ஆன,
துவர் இதழ்த் தவள மூரல் சுரிசுழல் தன்னை, இன்னே,
உவர் அலைப் புணரி ஆடை உலகுடை வேந்தர் காண,
கவர் தர்புகறி,’ (198)

என்றான்.

தவறு; தகாது

விதுரர் துரியோதனனுக்குப் புத்திமதி கூறினார்.

“வஞ்சனையான சூதாட்டத்தில் வென்றதனையே நீ
பெரிதாகக் கருதி,

திறம் தரு செல்வம் யாவும் தீமையின் கவர்தல் உற்றாய்:

இச் செயல் வீரச்செயலும் அன்று; புகழைத்
தருவதும் அன்று; நீதி நெறிக்கு உகந்ததும் அன்று.

“பாண்டவர்களின் எல்லாப் பொருள்களையும் நீ
கைப்பற்றிக் கொண்டாய். மகா பதிவிரதை ஆகிய
திரௌபதையைக் குறித்து இச்சொற்களைக் கூறுவதனை
மாத்திரம் தவிர்த்திடு. இதனால் நீ நீழேழி காலம்
வாழ்ந்திருப்பாய்” என்று எடுத்துக் கூறினார்.

ஏவல் மகனைப் போக்கி

விதுரர் இப்படிக்கூறியபோது துரியோதனன்
கைகொட்டி, பரிகசித்து, சிரித்து, விதுரர் மனம்
வெதும்பும்படி, பல கொடுஞ்சொற்களைக் கூறி
பிராதிசுமியை, திரௌபதையை அழைத்து வருமாறு
கட்டளை இட்டான்.

பின் நிகழ்ச்சிகளை வியாச பாரதக்கதை அமைப்பின்படியே வில்லிபுத்தூரார் பாடுகிறார்.

துகில் இழக்க

எனினும் திரௌபதையைத் துச்சாதனன் சபைக்கு இழுத்து வந்ததைக்கண்ட மக்கள், எப்படி வருந்தினர் என்பதைச் சற்று விரிவாகவே பாடுகிறார்.

கடைசியாக, பாண்டவர் துகில்களை உரிய துச்சாதனனுக்குக் கட்டளை இட்டவன் கர்ணன் என்று வியாசர் கூறுவார்;

வில்லியோ ஆணை இட்டவன் துரியோதனன் என்று குறிப்பிடுவார்.

பாண்டவர், தம் உத்தரீயங்களைத் தாமே கொடுக்க, துச்சாதனன் திரௌபதையின் துகில் உரிய நெருங்கும் போது அவள்,

‘இருகை நறுமலர் தகைய எம்பெருமான்

இணை அடிக்கே இதயம் சேர்த்தாள்.

(245)

அவள் இறைவனிடம், சரணடைய முற்பட்டதை வில்லிபுத்தூரார்,

‘ஆறாகி இரு தடங்கண் அஞ்சன வெம்புனல்சோர,

அளகம் சோர,

வேறான துகில் தகைந்த கைசோர, மெய்சோர,

வேறு ஓர் சொல்லும்

கூறாமல், “கோவிந்தா! கோவிந்தா!” என்று அரற்றி,

குளிர்த்து நாவில்

ஊறாத அமிழ்து ஊற, உடல்புளகித்து, உள்ளம் எலாம்

உருகினாளே!” (246)

என்று பாடுவார்.

தெரியாக் கருணை

திரௌபதையினுடைய இந்தக் கூப்பாட்டிற்கு
இரங்கிய கிருஷ்ணன், (236)

மருமலர் மென்குழல் மானின் மனம் நடுங்கா
வகை, மனத்தே வந்து தோன்றி,
கரியமுகில் அனையானும், பிறர் எவர்க்கும்
தெரியாமல், கருணை செய்தான். (237)

இரு கை சோர

விளைவு என்ன என்றால்,

உடுத்த துகில் உணர்வு இல்லான் உரிந்திடவும்,
மாளாமல், ஒன்றுக்கு ஒன்று, ஆங்கு
அடுத்த நிறம் பற்பல பெற்று, ஆயிரம் ஆயிரம்
கோடி ஆடை ஆகக்
கொடுத்தருள, உரிந்தன பட்டு இருந்த பெருந்
தனிக்கூடம் கொள்ளாது, ஓடி,
எடுத்தனர், பற்பல வீரர்; உந்ரிதோனும்
சலித்து, இருகை இளைத்து நின்றான்! (248)

5. பாஞ்சாலி சபதம்

பாரதி கூறுவ

பாரதியாரோ, வெறும் கவிதை நோக்கில் பாஞ்சாலி சபதம் பாடினவர் அல்லர். ஆதலின், அதற்கு ஏற்ப அவரது சொல் ஆட்சியும், சொல் வேகமும் அமைந்திருக்கின்றன.

லீமனைப் பணயம் வைக்கும் பொழுது, தர்மன்

தக்கது செய்தல் மறந்தனன்,—உளஞ்
சார்ந்திடு வெஞ்சின வெள்ளத்தில்—எங்கும்
அக்கரை இக்கரை காண்கிலன்,—அறத்
தண்ணல் இதனை உரைக்கின்றான்

என்று குறிப்பிடுவார்.

தருமன் தன்னையே பணயம் வைத்த பொழுது,

தன்னை மறந்தவனாதலால்—தன்னைத்
தான்பண யமென வைத்தனன்,—பின்பு
முன்னைக் கதையன்றி வேறுண்டோ?—அந்த
மோசச் சகுனி கெலித்தனன்.

என்று பாடுவார்.

பின்னர் சகுனி சொன்னதன் பேரில் திரௌபதை யைப் பணயம் வைத்துச் சூதாடியதனை மிகக் கடுமை

யான சொற்களால் பாரதி பாடியிருப்பது அனைவர்க்கும் தெரிந்ததே.

பாரதியின் பெண்ணரசி

விகர்ணனுடைய பேச்சில் பாரதியார் தம்முடைய அழுத்தமான கருத்தினைப் புகுத்திவிடுகிறார்:

‘பெண்ணரசி கேள்விக்குப் பாட்டன் சொன்ன
பேச்சுதனை நான் கொள்ளேன். பெண்டிர் தம்மை
எண்ணமதில் விலங்கெனவே கணவர் எண்ணி
ஏதேனும் செய்திடலாம் என்றான் பாட்டன்,
வண்ணமுயர் வேதநெறி மாறிப்பின்னாள்
வழங்குவதிந் நெறி என்றான்; வழுவே சொன்னான்.

எந்தையர் தம் மனைவியரை விற்பதுண்டோ?
இதுகாறும் அரசியரைச் சூதில் தோற்ற
விற்தையை நீர் கேட்டதுண்டோ? விலை மாதர்க்கு
விதித்ததையே பிற்கால நீதிக்காரர்
சொந்தமெனச் சாத்திரத்தில் புகுத்துவிட்டார்!
சொல்ல ளவேதானாலும், வழக்கந் தன்னில்
இந்த விதம் செய்வதில்லை; சூதர் வீட்டில்
ஏவல்பெண் பணயமில்லை என்றும் கேட்டோம்.

இங்கும், பாரதியார் வியாசரைப் பின்பற்றியே கர்ணன்தான், பாண்டவரைத் துகில் உரியச் சொன்ன வன் என்றும், பாண்டவர் தம் மேலாடைகளைத் தாமே தூக்கி எறிந்துவிட்டதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

திரௌபதையின் துகில் உரிய துச்சாதனன் நெருங்கு வதைக் கண்டு ஞானசுந்தரி பாஞ்சாலி,

பாஞ்சாலி சபதம்

‘எவ்வழி உய்வோம்’ என்றே
தியங்கினாள், இணைக்கை கோத்தாள்:

என்று கூறுகிறார்.

தன்னை மறந்தாள்; தலைப்பட்டாள்

அடுத்து வருவது திரௌபதை கண்ணனிடம்
நேர்ந்து கொண்ட பிரார்த்தனை.

இப் பிரார்த்தனை அற்புதமான சொல் ஆட்சியால்
இறைமைத் தன்மையையும், இறைவனிடம் சரணம்
புகுதலையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

துச்சாதனன் செயலையும், பாஞ்சாலியின் நிலையையும்
குறிப்பிடப் போந்த பாரதியார்,

பிச்சேறியவனைப் போல்—அந்தப்
பேயனும் துகிலினை உரிகையிலே,
உட்சோதியிற் கலந்தாள்;—அன்னை
உலகத்தை மறந்தாள், ஒருமை உற்றாள்.

என்று அருமையாகப் பாடுவார்.

இதன் விளைவு,

பெண்ணொளி வாழ்த்திடு வார்—அந்தப்
பெருமக்கள் செல்வத்தின் பெருகுதல் போல்,
கண்ண பிரா னருளால்—தம்பி
கழற்றிடக் கழற்றிடத் துணி புதிதாய்

வண்ணப்பொற் சேலைக ளாம்—அவை
 வளர்ந்தன, வளர்ந்தன, வளர்ந்தனவே!
 எண்ணத்தி லடங்காவே;—அவை
 எத்தனை எத்தனை நிறத்தனவோ!

இவ்வாறாக வியாசர் தொடங்கி பாரதி ஈறாகப்
 பலர் சரணாகதிச் சிறப்பைப் பாடுவதனைப் பாரக்
 கிறோம்.

நம்மில் ஈடுபாடுடையவர்கள் அக் கருத்தில்
 தம்மையே ஒன்றித்துக் கரைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

6. அனுமன்

இராமன் நிறையீடு

இனி மீண்டும் கம்பனிடம் வருவோம்.

அனுமனை முதன்முதலில் கண்ட மாத்திரத்திலேயே இராமன் அவனை நிறைபோட்டுவிடுகிறான். தேற்றம் உற்று இவனின் செவ்வியோர் இலர் என்ற உறுதிமிக,

“ஆற்றலும், நிறைவும், கல்வி அமைதியும், அறிவும், என்னும் வேற்றுமை இவனோடு இல்லை” (கம்பன்-3767)

எனவும்,

“இவன் இசைகள் கூர, கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே உலகத்து எங்கும் இல்” (கம்பன்-3768)

எனவும்,

“இவ்வுலகுக்கு எல்லாம் ஆணி என்னலாம் சேனாயர் பெருமையன்; இதனைச் சிக்கறத்தெளிந்தேன்”

(கம்பன்-3769)

எனவும் கூறுகிறான்.

தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான் ஆய அனுமன் வில்லோர் வியப்புற தன் பேர் உருக் கொண்டு நிற்கிறான்.

கண்ட தடங்கணான், தம்பியை விளித்து “நாள்படா மறைகளாலும் கோட்படாப் (அறியப் படாத) பதமே குரக்குரு கொண்டது போலும்” (3783) என்று வியந்து கூறுகிறான்.

மேலும், “இவனை ஏவல் கொள்வான் ஆய அக்கவிக் குலக் குரிசில் நிலை சொல்லில் அடங்குவதோ?” (3784) என இவ் அளவு கோலால் சுக்கிரீவனை அளக்க முயலுகிறான்.

இத் தொடர்கள் வழி அனுமனுடைய ஆற்றல் எத்தகையது என்பதனை ஒரு வழியாகப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

வாலியின் மதிப்பீடு

விறல் வீரன் வாலியைத் தன் வாலியின் வீட்டி சுக்கிரீவற்குத் தலைமையும், தாரமும் தர முயல்வதாகக் கூறிய இராமன், சொன்னவாறே நடந்துகொள்கிறான்.

கோல் ஒன்று வாங்கி தொடுத்து, நாணைத் தோள் வரை இறுத்து, இராகவன் துரக்க, அக்கணை வாலியின் கல்தட மார்பினைப் பொதுத்துச் செல்கிறது.

எதிர் நின்ற இராமனை ஏசிப் பேசிய வாலி பின் தெளிவு பெற்று, ஆழி ஐயனை விளித்துக் கூறுவனவற்றால் அனுமனுடைய செயலருந்திறல் அறிகிறோம்.

வாலி வாயிலாய்க் கவிஞன் கூறுவன: “கொற்றவ! உனக்கு வேறொரு பேருதவி எதனையும் செய்யவல்லேன் அல்லேன். வஞ்சனை அவுணனை வாலிற் பிணித்து,

குலத்தொழில் காட்டவும், உன்முன் கூட்டவும் வாய்ப்பு பெற்றிலேன். கடந்ததற்கு இரங்கி என் பயன்? 'ஆகத் தக்க இது செய்' என நீ ஏவின், இதனை ஒத்த செயல் எதுவும் செய்ய வல்லவன் இவ்வனுமன். ஆழிப்படை அண்ணலே! எடுத்த செயலினை முடிக்கும் வல்ல இவ்வனுமனை உன் செங்கை பற்றிய வில் எனக் கொள்க. விரைந்து பகையழிக்க வல்ல, நின் வில்லின் தன்மையன்."

மாற்றான் வீரம் பாராட்டும் மாவீரன் வாலி. இவன் ஆற்றல் எத்தகையது என்பது கவிஞனால் பல இடங்களில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

அத்தகைய வாலியே, தான் செய்து முடித்தற்குரிய பேறு பெற்றிலாத, இராவணனிடமிருந்து சீதையை மீட்டுவருதலாகிய பெரும் பணியையும் எளிதில் அனுமனால் செய்யமுடியும் என்று சொல்வதோடமையாமல்,

"நின் செய்ய செங்கைத் தனுவென நினைதி!" என்று கூறுவானேயானால், அனுமனுடைய ஆற்றலை நாம் ஓரளவு ஊகித்துக் கொள்ளத்தான் முடியும்.

வாலியின் இக் கூற்றிலிருந்து இரண்டனைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

வரம்பிலாற்றலான் என்று குறிப்பிடப் பெறுகின்ற வாலியே, தன்னால் செய்ய இயன்ற எச் செயலையும் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றவன் அனுமனே என்று கூறுவது.

இதனுடன் இயைத்துப் பார்க்கத்தக்கது என்ன எனில், தன் இளவல் சுக்கிரீவன் பற்றிக்கூட வாலி

அவ்வாறு சொல்லவில்லை; அனுமனையே இவ்வாறு குறிப்பாகக் கூறுகிறான்.

இரண்டாவதாகக் காணத்தக்கது :

இராமனுக்கு உதவுவதில் அனுமன் எத்தகைய நிலையனாக இருப்பான் என்று வாலி கருதுவது; உருவக வாயிலாய்க் குறிப்பிடுவது.

அதுதான் அனுமனை இராமன் தன் தனுவாக அதாவது வில்லாக—நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது.

தனுவின் தன்மையன்

இராமன் மல்யுத்த வீரனோ? அல்லன்; வில்லாளன். அவனுடைய வீரமெல்லாம் வில்லை வளைத்து அதன் வாயிலாய்த் தொடுத்த கணையைக் குறிநோக்கி விடுப்பது; வெற்றி மேவுவது.

அத்தகைய வில் ஒன்று இல் எனில், இராமன் வீரம் வெளிப்படற்குரிய வாய்ப்பு இல்லாமல் போயிருக்கும். எனவே, இராமன் வீரன் என்பதற்கும் வாய்ப்பின்றிப் போயிருக்கும்.

ஆகவே, இராமன் வீரம் வெளிப்படற்கு இன்றியமையாத கருவியாக, அனுமனைக் கொள்ளுமாறு வாலி நினைந்து, குறிப்பிடவும் செய்கிறான்.

இங்கும்கூட கவிஞனின் சொல் ஆட்சி இக் கூற்றினுடைய தனித்தன்மையை அற்புதமாக வெளிப்படுத்துமாப்போல் அமைந்திருக்கிறது.

“தனு என நினைதி”

என்று கூறுகிறான். எனவே இராமனுடைய தனுவாக இயங்குதற்குரிய தகுதி அனுமனிடத்து முன்னரே இடம் பெற்றிருக்கிறது. அதனை, இராமன் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதுவே வாலியின் கூற்றின் பொதி பொருள்.

தனுபோல் கருதுதி என்னாது தனு என நினைதி என்ற சொல்லாட்சியின் அருமை கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது.

கதிரவன்சேய் கணிப்பு

சீதை இருக்கும் இடம் தேட, நான்கு திசைகளிலும் வானரவீரர்கள் அனுப்பப்பெறுகின்றனர்.

தென்திசை நோக்கிச் செல்வதற்குச் சுக்கிரீவன் அனுமனையே தேர்ந்தெடுக்கிறான்.

அவனை ‘ஐய!’ என விளித்து. “அடுக்கிய மூவுலகினும் மிடுக்குறத் திரியும் உன் தந்தையின் வேகம் உனது. அதனை உணர மாட்டாதவனாய் வறிதே காலம் தாழ்த்துகின்றாய்.

“நீ சீதை இருக்குமிடத்தைக் கண்டு மீளவர வேண்டும். பாதாளம் ஏழினும் கீழ் ஆயினும் ஆகுக. போகம் செய் பூமியினும் சென்று தேடுக, இம் மண்ணுலகமே ஆயினும் செல்க. குடைந்துலகு அனைத்தையும் நாடுக. உன் வேகமும், விவேகமும் வெளிப்படல்வேண்டும்.

“சேயிழை கொண்டு சென்ற இராவணன் நெடுநகர் தெற்குப்புறத்தேதான் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் தவறுவதும் இல்லை. சென்று மீள வரல் ஆகும்; ஏகும்.

“அங்கதன், சாம்பன் உள்ளிட்ட அடல் வீரர்கள் உன்னுணையாக வருவர். வெல்வாய்! செல்வாய்” என்று இவ்வாறாக தன்னுடன் அல்லற்காலத்தும் நிழலின் நீங்காது இருந்த, அனுமனின் ஆற்றலை நன்கு உணர்ந்த சுக்கிரீவன் கூறுகிறான்.

தென்திசை சேரற்கு உற்ற செயல் வீரார்க்கு செல்வழியும் கூறுகிறான்.

சுக்கிரீவன் இவ்வாறு அனுமனைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதுபோலவே இராமன் கூற்றும் அமைகிறது.

நீண்டவனும், நிறைநலத்தொருவனை அருள் பொருந்த நோக்கி, “நீதி வல்லோய்!” என விளித்து “காரிகையைக் காண்டி எனில், குறிகேட்டி” என வேறிடத் திருத்தி விளம்புகின்றான்.

நங்கையின் அங்க அடையாளங்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறும் நம்பி, “இனிதின் ஏகுதி. அறிஞ! நின் வினை எல்லாம் இனிது முடிக” என்று விடைகொடுத்துதல்கின்றான்.

இவற்றை எல்லாம் பார்க்கும்பொழுது, வாலி, சுக்கிரீவன், இராமன் ஆகிய மூவருமே ‘சீதை’யைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் திறல் அனுமனிடத்தே உண்டு, என்று எண்ணி இருந்தனர் என்பது தெளிவுபடும்.

தேடிச் செல்வழியில்

இதற்கு ஏற்பவே அனுமன் முதலானோர் தென்திசை நோக்கிப் புறப்படுகின்றனர். வாலியின் சேய் அங்கதன் அக் குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்கிறான்.

அப்படிப் புறப்பட்டவர்கள் விந்தியமலையின் பக்கத்தில் எய்துகின்றனர். நருமதை ஆற்றினை நண்ணுகின்றனர்.

பற்பல இடங்களில் பரந்து சுற்றியும் திரிந்தும் எங்கணும் திருவைக் காண்கிலார் ஆகி வருந்துகின்றனர்.

வழியிடை ஏமகூடம் எனும் மலையைக் கண்டு அத் தடங்கிரிப் பரப்பில் ஓர் பகல் தேடியும், செயலால் சோர்கின்றனர்.

பந்தியில் பந்தியில் படையைவிட்டு, 'நீங்கள் பிற இடங்கட்குச் சென்று தேடுங்கள். பின் மயேந்திர மலைப் பகுதியில் எங்களை வந்து சேருங்கள்' எனப் பணித்து விடுக்கின்றனர்.

பிரிந்தவர்போக, எஞ்சிய அனுமன், அங்கதன், சாம்பன் ஆகியோர் செல்வழியில், ஒரு பாலை நிலத் தைச் சார்கின்றனர்.

பிலம் புக்கார்

ஒதுங்கவும் நிழல் சிறிதும் இன்மையால் உலைந்து' நிலம் பெற்ற வெம்மையால் கால் உளைந்து, வழியில் கண்ட நெடும்பில வழியில் புகுகின்றனர். மிக்க இருள் கதிரவன் வெம்மைக்கு ஒதுங்கிப் புக்கது போன்ற

அப்பிலத்துள் சென்ற அவர்கள், முன் பின் வருவார் முகம் தெரியா நிலையில், எவ்வழி செல்வது என்று அறியமாட்டாதே தடுமாறுகின்றனர்.

“போர்வல் அனும! பொன்றும் காலமும் புகுந்ததோ? எம்மைக் காக்கவும் வல்லவன் நீயே!” என்று அரற்றுகின்றனர்.

அனுமன் கூறுவதாகக் கம்பன் இங்கு அமைத்துள்ள பாடல் வருமாறு:

“உய்வுறுத்துவென்; மனம் உலையலீர்; ஊழின் வால்
மெய்உறப் பற்றுதிர்; விடுகிர்லீ” (கம்பன்-4550)

என்று கூறி கையினால் நிலம்தடவிக் காலினால் விரைந்து செல்கிறான்.

அப்பிலத்தினுள் ஒரு பெரு நகரம் காண்கின்றனர். இருளில் தடுமாறி ஒளி வெள்ள நகரத்தை அடைந்த அவர்கள், ஒரு மனிதனையும் அங்கு காணவில்லை. எனவே, பலவிதமாக எண்ணுகின்றனர்.

கொள் கலக்கம்

“இருளில் கிடந்து மீண்ட நாம், இப்போது காண்பது வீட்டு உலகமே. வீட்டு உலகம் என்பது செத்த பின்னர் தானே காணத் தக்கது. நாம்தாம் இறக்கவில்லையே. முன் நிகழ்ந்தன மறப்பறியோமே. ஐயமும், இமைத்தலும் நமக்கு இருக்கின்றனவே. அவ்வாறாக, இதனைச் சுவர்க்கம் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்றவரோ நாம்? உணர்வு வழிச் சென்றவரே அன்றி அறிவு வழிப் போனவர்கள் அல்லரே. முற்பிறவி எண்ணங்கள் நம்மைவிட்டுப் போகவில்லையே.

அனுமன்

எனவே, இது சுவர்க்கமும் அன்று எனில், இம்மயக்கம் எதனால்? தெளிவாகத் தெரியவில்லையே” என்று பிரமித்து நிற்கிறார்கள்.

அக் கலக்கம் தெளிவிப்பான்போல் சரம்பன், “இயல்பாகவே எழுந்த வஞ்சனையால் சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனே, அவளைத் தேடி நாம் வருவது அறிந்து, நம்மை அகப்படுத்தக் கருதி, அமைத்த பொறியே இது. இதனைடைக் கிடந்து அழிந்து போதலே நமக்கு அமைந்த விதிபோலும். தப்பவும் வழி இல்லை.” என்று கவல்கின்றான்.

அங்கும் அவர்கட்கு அடல் மாருதியே ஆறுதல் கூறித் தெளிவுபடுத்துகிறான்.

மாருதி தந்த மாற்றம்

“இடைத்தடையாய் அமைந்த இப்பிலங் கடந்து செல்லல் இயலாதென்றால், சகரபுத்திரர்கள் மண் தோண்டி கடல் கண்டதுபோல், நாமும் இப்பூமியைக் குடைந்து சென்று, அப்பால் சுகமாக மேற்புறம் செல்வோம். பின் அவ்வரக்கர் கூட்டத்தையே எவரும் எஞ்சலின்று கொன்று குவிப்போம்” என்று கொதித்துக் கூறுகிறான்.

மனம் தெளிந்து ஊக்கம் மிக, நகரிடை செல்லல் உறுகின்றனர். ஓரிடத்தில் தவநிலை கூடிய ஒரு பெண்ணைக் காண்கின்றனர். ‘இவளோ நாம் தேடிச் செல் சீதை’ என்று எண்ணி அனுமனை வினவ, கண்ட அனுமனும், ‘இவள் சீதை அல்லள்’ என்று கூற, அந்நிலையில், யோகநிலை கூடிய சுயம்பிரபை கண்விழித்து, கண்டு

சினந்து. அவர் வரவு குறித்து வினவ, அவர்கள் கூறிய மறுமொழி செவியுறக் கேட்டு, உவந்து இன்சுவை அடிசில் அன்புடன் ஊட்டித் தன் வரலாறு கூறுகிறாள்.

சுயம்பிரபை சோர்வு அகல

பின் 'நீந்நெடும் பிலத்தினின்று நீங்குவழி தெரியாமல் துன்புறும் தனக்கு, அவர்கள் உதவி, தான் ஈடேற முடியும்' என்றும் கூற, மற்றையோரும் அனுமனை நோக்கி, 'செயலாய வினை இழைத்தி ஐய!' என்று வேண்ட, அனுமனும் பேருருவம் கொள்கிறான்.

உலகம் அளக்க நிமிர் அம்மால்போல் நீண்ட பேருருவினான் தன் நெடுங்கைகளினால் பிலத்தின் மேற்புறம் பெயர்த்து கடலில் எறிகிறான்.

'அம்மை! நீ அஞ்சல். வானவர்கள் சேரும் பொன் உலகம் ஈகுவல் நினக்கு' என்று அவளிடம்தான் புகன்ற வாறே, இறைவன், கோட்டிடை உலகு எடுக்க வராக அவதாரம் கொண்டதுபோல, பிலம் பிளக்க இவன் கொண்ட பேருருவம் கண்ட வானவர், வானரர் வியக்கின்றனர். பிலத்தின் மேற்பால், பெயர்த்த தெறியப் பெற வானரர், வான் கண்ட உவகையர் ஆகுகின்றனர்.

பிலத்தின் நீங்கி, மேற்பால் வந்த அந்நன்னுதல் இனியவும் நல்லவும் நனிபல கூறி, விண்ணிடை நண்ணுதல் செய்கிறாள். தெளிந்த வீரர்கள் செல்வழியைத் தெளிந்தவராய் மேற்செல்லக் கருதுகின்றனர்.

பிரிந்தவர் கூடினர்

குடைந்து உலகனைத்தையும் நாடும் எண்ணம் கொண்டவர் ஆகிய அவ்வீரர்கள், சீதையைக் காண்கிலர் எனினும், சிந்தை தளராது, இறுதியாக மயேந்திர மலையின் அடிவாரத்தை அடைகின்றனர். முன் ஏம கூடத்தில் பிரிந்த ஏனைய வீரரும் இவர்களைச் சேர்கின்றனர்.

“மீண்டு சென்று ஆண்டகையிடம் கண்டிலேம் என்று கூறுவதனைவிட இங்கேயே மாண்டு ஒழிதலே மேல். அரசிளங்குமரா! நீ சென்று கூறுக” என்று சரம்பன் முதலியோர் கூற, அங்கதன் அதற்கு உடன் பட்டிலன்.

அனுமனோ, “நாடுதலே நலம். தவணை நாள் கடந்துபோயினும், அவரிடம், அதற்காக அமைதி கூறலாம். நம்மால் இயல்வரை முயலல் ஆகும். அதன் பின்னரும் பிராட்டி அகப்படாவிட்டால், ஆனவரை போரிட்டு, ஆற்றாது மடிந்த சடாயுபோல் நாமும் மடிந்து போவோம்” என்று உறுதி கூறுகின்றான்.

சம்பாதி சந்திப்பு

அவர்கள் இருந்த இடத்தின் பக்கலில் சிறகிழந்த நிலையில் வருந்திக் கிடக்கும் சம்பாதி, தன் பின்துணை ஆகிய பெருவலியான் சடாயு, பொன்றினன் என்ன அறிந்ததும், பைப்பைய அவர்களை அணுகி, தம் வரலாறு அனைத்தும் கூறி, “தாக்க அருஞ் சடாயுவைத் தருக்கினால் உயிர் நீக்கினார் யார்?” என வினவி, அவர் கூற, அனைத்தும் அறிந்து, புலம்புகிறான்,

தேற்றத் தேறி இருக்கின்ற சம்பாதி. இராமநாமம் கேட்ட அளவில் சிறகுகள் வளர, வானரர் வரு வரலாற்றைக் கேட்டு, “நன்று, நீர் வருந்தல் வேண்டா; நான் அது நவில்வேன்” என்று கூறலுறுகின்றான்.

“இலங்கை மாநகர் கடற்கப்பால் ஒரு நூறு யோசனை தூரத்தில் உள்ளது. தீயும் தீய்க்கும் தீயவன் காவல் நகரைச் சேறல் அரிது. எல்லீரும் செல்வது எளிது அன்று.

“வல்ல ஒருவர் சென்று, மறைந்து இருந்து, பிராட்டி கண்டு மீளவரல் வேண்டும்.

“உங்கட்கு நல்லது எனத் தோன்றுவது புரிக” என்று கூறி விசையுற, விண்ணிடைச் செல்கிறான்.

கடல் கடப்பார் யார்?

“வாரி கடப்போர் யார்?” என்பது அவர்களிடை எழுந்த வினா.

“இயலா ஒரு செயல் இயலாது என்றல் பிழை அன்று” என் நிலை இது, என்று நீலன் கூறுகின்றான்.

வன்திறல் வாலி சேய், “வேலை கடப்பது எளிதே. ஆனால், மீட்டு வரும் மிடுக்கு இல்லேன்” என்கிறான்.

சாம்பவான் மதிப்பீடு

என்கின் வேந்தன், “வல்வினையேன் கால் சலித்தேன். இயலாமை கூறவும் வருந்துகிறேன்” என்று கூறி “கொற்றக் குமரா! கருமம் எண்ணிச் சோர்வு அற முற்றும் கடனாலும் மாருதி ஒப்பார் வேறு இலர்!” என்று கூறி, அனுமன் நோக்கினன்.

அனுமன் சிறப்பு

“உலவா நாளின் ஒரு சிறப்பினன்; காலனும் அஞ்சும் காய்சின வலிமையன்; நிலத்தின் பொறுமையன்; எனினும் தீயால், நீரால், காற்றால், தெய்வப் படைகளால் சிறிதும் சிதையாதவன். முடுக்குறு போரில் முக்கண்ணன் போன்று பகை தெறுதலில் வல்லவன். தனக்குத்தானே உவமையானவன்.

“நல்லன, தீயன நவை தீர நாடுவான்; மழைத் தாரைகட்கு இடையினும் வரும் நுண்வடிவம் கொளும் திறலன்: விண் அளக்க நிமிர்வான்.

“மண் அகழ்க்கவும், கடல் தூர்க்கவும் விண் இடிக்கவும் வல்லவன் நீரே! பிறர் அல்லர்.

“ஆகவே இருங்கடல் இனிது தாவுக. இலங்கை நீசர் எதிர்ப்பினும் நூறி, நினைத்தது முடிக்க” என வேண்டுகிறான்.

பணிவுடை இன்சொலன்

சாம்பவான் இயம்ப, கூம்பலோடும் சேர்
கமலக்கையன் ஆய அனுமன்,

“இலங்கையை அகழ்ந்து வேரோடு கொணர்க எனினும், கொடுஞ்செயல் அரக்கன் குலமுமுதும் தொலைக்க எனினும், சென்ற செயல் முடிவில் பொன் குழை மயிலினைக் கொண்டு இங்கு சேர்க்க எனினும், கலங்க வேண்டா! கருதியது ‘முடிப்பேன்’ வல் விரைந்து” என்று சொல்கிறான்.

‘தோன்றா தோற்றி, துறை பல முடிப்பினும், தான் தன் புகழ்தல் தகுதி அன்று’ என்று கூறுவரோ என்று

கருதிய கம்பன், துணிவு சான்றவனேனும் அவ்வனுமன்
பணிவு நிறைந்தவனே என்று குறிக்கு முகத்தான்,

"தாழ் வதனத்தன்; ஆம்பல் போல் இதழ்விரி புன்
சிரிப்பாளன்; அறிவாளன்; கூம்பலோடும் கூறதி
தொடங்கி,

வெளிப்படையாகவே அவன் சாம்பனிடம்,

"நீயிரே நினைவின் முன்னம்,

நெடுந்திரைப் பரவை ஏழும்

தாய், உலகு அனைத்தும் வென்று, தையலைத்

தருதற்கு ஒத்தீர்;

போய், இது புரிதி!" என்று, புலமை தீர்

புன்மை காண்டற்கு

ஏயி நீர் என்னின், என்னின்

பிறந்தவர் யாவர்? இன்னும்,

முற்றும் நீர் உலகம் முற்றும்

விழுங்குவான், முழங்கி முந்நீர்,

உற்றதே எனினும், அண்டம்

உடைந்துபோய் உயர்ந்ததேனும்,

இற்றை நும் அருளும், எம் கோன்

ஏவலும், இரண்டு பாலும்

கற்றை வார், சிறைகள் ஆக,

கலுழனின் கடப்பல் காண்டீர்!"

(கம்பன் - 4733, 4734)

என்பான்.

இவ்விரு பாடல்களிலிருந்தும் அனுமனுடைய பணிவு
வெளிப்படுவதோடல்லாமல், அவன் தான் செய்து
முடிக்க எண்ணிய செயற்கு, சாம்பன் உள்ளிட்டார்
அருளும் ஆசியும், இராமபிரான் இட்ட பணியும் இரு

சிறகுளாக அமையும் என்று குறிப்பிடும் தன்மையும் வெளிப்படக் காண்கிறோம்.

சிஞ்சுப வனத்திடை

அசோக வனத்தில் அனுமன் சீதையைக் கண்டு விடுகிறான். சீதையிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்ப முற்படுகிறான்.

அந்நிலையில், தான் வந்து சீதையைக் கண்டு செல்வது, இராவணனுக்கு எவ்வகையிலேனும் தெரிதல் வேண்டும் என எண்ணுகிறான்.

அஃதன்றியும்,

‘சிறுத்தொழில் முடித்து அகல்தல் தீது’

(கம்பன் - 5429)

என்றும் எண்ணுகிறான். ‘இராவணன் நினைவில், என்றும் நிலைக்கத்தக்க செயல் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும்’ என்றும் நினைக்கிறான்.

திண்திறல் அரக்கன் இருக்க, அவன் மனையாளை (மந்த உதரத்தினள்) மலர்க்குழல் பற்றி ஈர்த்துச் சிறை வைத்தல் வேண்டும், என்பனபோல் பல எண்ணங்களால் ஊடாடுகின்றான்.

இறுதியாக, இந்த அரக்கர்களை எல்லாம் வருத்தி, தன் வலிமையைக் காட்டுவதே கருமம் என்ற முடிவுக்கு வந்து, அவர்களுடன் கடும்போர் மேற்கொளும் வகை யாது? என்றும் சிந்திக்கிறான்.

அழிபடு பொழில்

“காவல் மன்னன், காவல் மரங்கள் நிரம்ப உள பொழிலினை வல் விரைந்து அழிப்போம்; பூசல் அவன் செவி சாரும்; வெவ்விய சினத்தர் விரைந்து போர் செய முடுகுவர்; கடுகி அவர் உயிர் உண்பன்; செய்தி அறியின் செப்பருஞ் சினத்தினோடு செருக்களம் புகுவான்; பின் அவன் முடித்தலை முடிப்பேன்” என்று உள்ளத்து எண்ணி, பொழிலை அழிக்க முனைகிறான்.

முரிந்து வீழ்ந்த மரங்கள், நிழல் தந்த தருக்கள் வீறகென அமைந்தன. செய்தி அறிந்த, கண்ட, காவலர் அச்சம் சற்றும் அகலா நிலையில், அரசனை அணுகி செய்தி தெரிவிக்கின்றனர்.

அரசன் ஆணை ஏற்று, அனுமனோடு பொர, கிங்கரர் சம்புமாலி, கிளர்ந்தெழு ஐவர் தானைத்தலைவர் இளையவன் அக்க குமாரன், ஆய அனைவரும் வந்தனர். பொன்றினர் விரைந்து.

மேகநாதன் சோகம்

இளவல் இற்றனன் என்ற சொல் நெஞ்சு கடத் தான் தன் தாதைபால் விடைபெற்று, இந்திரசித்தனே போர்கொள எழுகிறான்.

பல்வகையில் போரிட்டும் பயனின்று ஆக, வேறு செய்வது ஓர் வினை பிறிது இன்மை தேர்ந்து, அயன் தந்த படைக்கலத்தால் அனுமனைப் பிணிக்கிறான்.

சதுமுகன் படை, தன்னைப் பிணித்தது கண்டு, இதன் ஆணையை அவமதித்து அகலுதல் முறை அன்று;

என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போமே' என்ற ஆர்வத்தனாகி அனுமன் கண் முகிழ்த்து அமைகிறான்.

இராவணி மதிப்பீடு

செய்தி செப்ப முந்திய தூதுவர் மாட்டு "கொல்லலிர்; தருதிர்" என்றி கூறினானாதலின், தாதை ஏவலின் தெறுதல் செய்யாது, விசித்த பிணிப்புடன் அனுமனை அரசன் முன் நிறுத்துகிறான்.

இந்திரசித்தனோ அரசவை குறுகி, இருகைகூப்பி "அரி உருவான ஆண்தகை, சிவன் என, செங்கணான் எனச் செய் சேவகன் இவன், காவகம் அழித்தவன்" என்று கூறுகிறான்; முன் நிறுத்துகிறான்.

அதே சமயத்தில், காவலன் தன்னைக் கண் கண்ட அளவில் கனன்று எழு நெஞ்சத்து மாருதி, "விக்கிய பாசத்தைச் சிந்துவேன். முடித்தலை சிதறுவேன். அறக் கொம்பு அன்னாளை மீட்டு உடன் அகல்வேன்." என்று எண்ணுகிறான்.

எனினும்,

"என்னையும் வெலற்கு அரிது இவனுக்கு; ஈண்டு இவன் தன்னையும் வெலற்கு அரிது எனக்கு; தாக்கினால், அன்னவே காலங்கள் கழியும்; ஆதலான் துன்னருஞ் செருத் தொழில் தொடங்கல் தூயதோ?

(கம்பன் - 5366)

என்று எண்ணுகிறான்.

இராவணன் மதிப்பில்

இதற்கு ஒப்பவே, அனுமன் வரவு கண்டு, வெகுண்டு அமரர் துணக்குற,

“யாரையோ நீ? என் இவண் வரவு
இங்கு எய்து காரணம் யாது?
ஆர் உனை விடுத்தவர்?
சோர்விலை சொல்லுதி!”

என்று ஆணையிடுகிறான்.

மேலும்,

நேமியோ? குலிசியோ? நெடுங்கணிச்சியோ?
தாமரைக் கிழவனோ? தறுகண் பல்தலைப்
பூமிதாங்கு ஒருவனோ?—பொருது முற்றுவான்,
நாமமும் உருவமும் கரந்து நண்ணினாய்!

நின்று இசைத்து உயிர் கவர் நீலக் காலனோ?
குன்று இசைத்து அயில் உற எறிந்த கொற்றனோ?
தென்திசைக் கிழவனோ? திசைநின்று ஆட்சிர்
என்று இசைக்கின்றவர் யாருள், யாவன் நீ

அந்தணர் வேள்வியின் ஆக்கி. ஆணையின்
வந்துற விடுத்தது ஓர் வய வெம்பூதமோ?
முந்து ஒரு மலருளோன் “இலங்கை முற்றுறச்
சிந்து” எனத் திருத்திய தெறுகண் தெய்வமோ?

(கம்பன் - 5874, 5875, 5876)

என்று வினவுகிறான்.

ஒரு வீரனால் தான் பிறிதொரு வீரனை எடைபோட
முடியும் என்பது ஒரு புறம் இருக்க, இராவணன் முன்
கொணர்ந்து நிறுத்தப் பெறுமுன், அனுமன் நிகழ்த்திய
போரின் கடுமையினாலும், தன் பெறலரு மகன்
அனுமனைப் பற்றிச் சொன்ன மதிப்பீட்டிலிருந்தும்,
அனுமன் எத்தகையவன் என இராவணன் அறிந்து

கொண்டிருந்தான் என்பதனைத்தான் இவ்வினாக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மற்போர்

முதல்நாள் பேரூரில் அனுமனுக்கும், இராவணனுக்கும் இடையே அற்புத வீர உரைகள் பரிமாறப் பெறுகின்றன. ஒத்த நிலை வீரர்கள் ஆதலின், அவர்கள்தம், உரைகள் அவர்கள் தரத்திற்கு ஏற்பவே அமைகின்றன.

அனுமன் இராவணன் வீரத்தையும் பெற்ற வெற்றியையும் பல படப் பாராட்டுகிறான். பின் தன் ஒரு புடைப்பால், அவை அனைத்தையும் ஒருங்கு துடைத்து அழிப்பதாகப் புகல்கிறான்.

வில் ஆயுதம் முதல் ஆகிய, வய வெம்படைகள் கொண்டவன் அரக்கன். அனுமனிடத்தோ இவை எவையும் இல். எனவேதான், மற்போர் முறையில் அவனொடு பொருவதாகக் கூறுகிறான்.

“உரக் குப்பையின் உயர்தோள் பல உடையார்!

உரன் உடையாய்!

குரக்குத் தனிக்.கரத்திரன் புடைப்

பொறை ஆற்றுவை கொல்லாம்? (கம்பன் - 7181)

என்றும்,

“என்தோள் வலி அதனால் எடுத்து

யான் எற்றவும், இறவா—

நின்றாய் எனின், நீ பின் எனை

நின் கைத்தல நிரையால்—

.....மிடல்கொடு குத்துநி: குத்தப்
பொன்றேன் எனின். நின்னோடு எதிர்
பொருகின்றிலன்”

(கம்பன் - 7182)

என்றும் கூறுகிறான்.

“விறலோய்”

இராவணன் இதுகேட்டு உகந்து “விறலோய்!” என
விளித்து சிறப்பாகவே பாராட்டுகிறான்.

—‘ஒரு தனியேன்

நேர் நிற்பவர் உளரோ, பிறர் நீ அல்லவர்? இனிநின்
பேருக்கு உலகு அளவே; இனி உளவே பிற?

(கம்பன் - 7183)

என்று இன்னன புகழ்ந்த பின்னை,

‘பூணித்து இவை உரை செய்தனை; அதனால்,
உரை பொதுவே;
பாணித்தது; பிறிது என் சில பகர்கின்றது? பழியால்
நாணித் தலை இடுகின்றிலென்; நனி வந்து,
உலகு எவையும்,
காண, கடிது எதிர் குத்துதி’

(கம்பன் - 7188)

என்று கடுவினையாளன் கழறுகிறான்.

குத்து எதிர்மாறல்

கேட்ட அனுமன், தன் வயிரக்கரம் அதனால்
கவசத்து உடல் பொடிபட்டு உக, மார்பில் கடிது எதிர்
குத்துகிறான்.

குத்துண்ட கொற்ற வேலான், தள்ளாடிய வட
மேருவின் சலிக்கிறான்.

அனுமன்

அக் குத்தினால்,

திக்கின் சில மத யானைகள் வயவெம்பணை செருவில்
புக்கு இற்றன, போகாதன, புறம் உக்கன.

(கம்பன் - 7192)

தள்ளாடிய அத் தகவிலி, சிறிது உணர்வு பெற்று,

‘வலி என்பதும் உளதே? அது நின்

பாலது; மறவோய்,

அலி என்பவர், புறம் நின்றவர்;

உலகு ஏழினும் அடைத்தாய்;

‘சலி’ என்று எதிர் மலரோன்

உரைத்தால், இறை சலியேன்;

மெலிவு என்பதும் உணர்ந்தேன்,

எனை வென்றாய், இனி விறலோய்!’

எனநலம் பாராட்டி,

(கம்பன் - 7197)

‘ஒன்று உண்டு இனி உரை நேர்குவது,

உன்மார்பின், என் ஒரு கை,

குன்றின் மிசை கடைநாள் விழும், உரும் ஏறு எனக்குத்த,

நின்று, உன் நிலை தருவாய் எனின்,

நின்நேர் பிறர் உளரோ?

இன்றும் உளை; என்றும் உளை; இலை, ஓர் பகை!’

என்றும் கூறுகிறான்.

(கம்பன் - 7198)

கொண்ட கடன் கொடுத்தல்

கேட்ட மாருதி, “எனை நீ வென்றனை அல்லையோ?
என் குத்தினால் உன் உயிர் வீடினது. நின்று உரை
செய்கிறாய். நன்று நின் நிலை. கொள்க நின் கடன்”
என்று கூறியவனாய் எதிர் நடக்கிறான்.

இராவணனோ உறுக்கி, பல் இறுக்கி, முட்டி முறுக்கி, நிசை முறியக் குறுக்கி, தோள்புறம் நிமிரக் குத்துகிறான்.

வெய்யவன் கரத்தால் குத்துண்ட அனுமன் தள்ளத்தளர் வெள்ளிப்பெருங்கிரி ஆம் எனச் சலிப்படைகிறான்.

இக் கட்டத்தின்பின் அனுமன் தன் சொல்லிய சொல்லில் மாறதவனாய் இராவணனுடன் பொரவே இல்லை.

தண்டம் தண்டமே

இது போன்ற ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி கும்பகருணனுடன் அனுமன் போரிடும்போதும் அமைகிறது.

கும்பகருணனுக்கும் அங்கதனுக்கும் இடையே பெரும்போர் நடக்கிறது. கும்பகருணன் அங்கதனைப் பார்த்து, "நீ இங்கு வந்துள்ளமை என்னை உன் வாலினால் இறுகக்கட்டிக் கொண்டுபோய் இராமன் முன் நிறுத்துவதற்கு அன்று; மாறாக முன்னர் வானவர் மார்பிலே நான் எறிய, தைத்த, முத்தலை வேற்படையின் கூரிய முனைகள் உன் மார்பினைப் பொதுத்துப் புறம் போதல் காணப்போகிறாய்; அதனால் உன் உயிர் நீங்க, கைகளும் கால்களும் துவண்டு தொங்க, மாய்ந்து கிடத்தல் கருதியே வந்தனை" என்று கூறுகிறான்,

கும்பகருணன் அவ்வாறு உரைத்தலும், தீப்பொறி பறக்க விழித்து, மலை மீது இடி விழுந்தது போன்ற ஒலி எழ, அதனால் உலகம் ஆஞ்ச, அழகிய தன்

தோள் வலி கொண்டு வயிரத்தண்டு ஒன்றனைக் கும்பகருணன் மீது வீசுகிறான்.

எழு முனை வயிரத்தண்டு, கும்பகருணன் மீது பட்டதும், தீப்பொறி பரக்க சிதறி நூறு பல் துண்டங்களாய் நொறுங்கிப்போகின்றது.

தண்டம் எறிந்த செயல் தண்டம் ஆனது கண்ட அங்கதன், "கும்பகருணனை என் கைகளால் இறுகப் பற்றிக் குமைத்து மாய்ப்பேன்" என்று சொல்லி அவனைப் பற்றுவதற்காகத் தலைப்புறம் கீழே பொருந்த, குனிந்த போது, கும்பகருணன் சினத்துடன் அங்கதனைப் பலமாகக் குத்துகிறான்.

குத்துப்பொறாத குரக்கின இளவல், தரையில் வீழ்ந்துவிடுகிறான். அந்நிலை அறிந்த அனுமன் இமைப் பொழுதில் அங்கு வந்து சேர்கிறான்.

தலை முளைத்த தலை

கும்பகருணன் தன் கையமைந்த வயிரவான் குலத்தை அங்கதனுடைய மார்பிலே தைக்குமாறு எறியத் தொடங்கியபொழுது, அனுமன் குறுக்கிட்டு, குன்றம் ஒன்றை வேரொடு பறித்து, அவன் நெற்றிப் பரப்பில் நிறையுமாறு வீசுகிறான். வீசும்பொழுது இராமனை வாழ்த்துகிறான்; ஆரவாரிக்கிறான்.

தலையிலே தைத்து ஒரு பகுதி உட்பொதிந்த அக் குன்று, கும்பகருணன் நெற்றியில் முளைத்த மற்றொரு தலை என்று, கண்டவர் கருதுமாறு விளங்குகிறது.

பொதிந்த குன்றினைப் பொருக்கெனப் பற்றி இழுத்து, வீசிய வீரன் வயிரவான் மார்பு குறித்து எறிகின்றான்.

உலையில் பழுச்சுக் காய்ச்சிய இரும்பினை அக் கருங்கைக் கொல்லன் சம்மட்டியால் அடிக்கும்பொழுது தீப்பொறிகள் எப்படிச் சிதறுமோ, அதுபோலவே கும்பகருணன் எறிந்த குன்றம் அனுமன் பனைத்த மார்பில் பட்டுச் சிதறுகிறது. எறிந்த வீரனோ தோள் கொட்டி ஆர்ப்பரிக்கிறான்.

மீட்டும் ஒரு சூள்

அவ்வேளையில் வானர வீரர்கள் வந்து அங்கதனைத் தூக்கிச் செல்ல முனைகின்றனர். அனுமனோ வான் முற்றும் கவ்வியது போன்ற ஓர் பெரிய மலையை எளிதில், விரைவில், பற்றிப் பறித்து, குற்றமற்ற வலிமை உடையவனான கும்பகருணனை நோக்கி, “உன் மேல் இம் மலையை எறியப் புகுவேன்; இதனால் இமைப் பொழுதில் உன் வல்லமை இல்லாகிப் போவதைக் காணப் போகிறாய்; அன்றி இதனைத் தாங்குறும் தறுகண்மையால் தடுத்தனை எனிலோ, உலகம் உன் திறம் உணர்ந்து வியக்கும். அவ்வாறு அமையின், பின்னர் உன்னுடன் யானும் அமர் செய அமையேன். பிரிந்தனன் போவேன். பெரும் புகழ் எய்துவாய்! பெறுக நீ இதனை!” என்று கூறுகிறான்.

அனுமனுடைய இவ்வீர உரை கேட்டு, பகுவாய் திறந்து நகுவான் ஆகி, “கொணர்ந்த குன்றம் கொள்வேன் தோளிடை கொள்ளத் தவறின், தளரின் தோற்றவன் ஆவேன். நின்னால் வன்மைச் சுருக்கம்

அனுமன்

அடைந்தவனும் ஆவேன்; உம், செலுத்துக குன்றம்" என்று சொல்கிறான்.

அனுமனோ "நில்லடா! நில்லு! நில்லு! வல்லவன் ஆகின். இன்றேல் போ! உன் உயிர்கொண்டு புறங் கொடுத்துப் போ!" என்கிறான். தடப் பெருங்கையால் எடுத்த அவன் விட்ட குன்றம்தன்னை, தடாதவனாய் கும்பகருணன் தன் தோள் மேல் ஏற்கிறான். தோள் மேல் ஏற்ற அக்குன்றம், உதிர்ந்து, பிதிர்ந்து, நூறாகி, நீறாகிச் சிதறுவது கண்ட அனுமன், வியந்து, "அளவையில் அடங்கா ஆற்றலன் இவனே; அஷ்ட குல பர்வதங்களும் (இமயம், மந்தரம், கைலாயம், விந்தியம், நீடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம் என்ப) இவன் தடந்தோள் ஆற்றற்குச் சற்றும் ஆற்றா. எவராலும், எதனாலும் இவனை அசைத்தலும் ஆகாது. சுந்தரவில்லி விடுகணை பிளக்குமேல் பிளக்கலாம் ஒருவேளை." என்று கூறியவாறு அமர் செயல் ஒழிந்து அப்பால் நகர்கிறான்.

புகழ்ப் பொருள் புதுக்கல்

கும்பகருணன் விளைத்த வெம்பேரரினால் வெருண்ட குரக்குச் சேனை குமைகிறது; குலைகிறது. கண்ட இலக்குவன் கடுகினன்; முடுகி வருகிறான்.

கும்பகருணன் போர்த் திறத்தால் குரங்குகள் அடிச்சுவடும் இன்றி அழிகின்றன. ஆண்மை தோன்ற, அரிக்குலம் கடந்த கும்பகருணன், புகழ் என்பதன் பொருளைப் புதுக்குகிறான்.

வாணசுடர் நெடுந்தேர் மிசை வாளெயிற்று அரக்கன் தோன்றக் கண்ட தோள்வலி அனுமன், "இளைய

வள்ளலே! ஏறுதி தோள் மிசை" என்று வேண்ட, இளங்கோளரியும் தோள் மிசை ஏற, தொடங்குகிறது போர்.

வெஞ்சின வீரர்கள் வஞ்சினம் விளம்புகின்றனர். தேரும், யானையும், திரள் வெஞ்சேனையும், பொரு களத்து அழியப் பொருகின்றனர்.

‘ஏன்று, இவன் உயிர் குடிப்பென்’ என்றவனாய்த் தோன்று முத்தலைச் சூலம் ஏந்தி நிலத்திடைக் குதித்து ஓடிவரும் கும்பகருணனைக் கண்ட இளவலும் அனுமன் தோள் நீத்து, குதித்து பார்மிசை நடந்து செல்கிறான்.

எடுத்து எறி சூலம் ஓடித்து

எதிர் நின்ற சுக்கிரீவனைக் கண்ட அரக்கன் “கொல்வன் இவனை” எனக் கூறும் அளவில், சுக்கிரீவன் எடுத்து எறிந்தனன் ஒரு குன்றம். தன் நோக்கி வந்த அக் குன்றத்தை, ஒரு கையால் ஏற்று, ‘நீ தந்த குன்றத்து நிலையைக் காண்’, என்றவனாய்ப் பிசைந்து, நொறுக்கி ‘போ’ எனத் தூற்றுகிறான். பொடிபட்டொழிந்த குன்றம் கண்டு, பெயர்ந்து பிறிதொரு மலை தேடப்பெறப்பட்ட சுக்கிரீவனை நோக்கி, “கொல்” என கைச் சூலம் எறிகிறான். குறி தப்பாத அச்சூலம் எறியப் பெறக் கண்ட வானவர், கலங்கி ‘பட்டனன் பரிதிதன் காண் முளை’ என்றவராய் மனம் உளைந்து சோர, கண்ட அனுமன், பொறானாய், எட்டி, அது பிடித்து ஓடித்து எறிகிறான்.

கண்ட கும்பகருணன் பகைவன் வலி பாராட்டி,

“கருதவும் இயம்பவும் அரிது, உன்கை வலி;
அரியன முடிப்பதற்கு அனைத்து நாட்டினும்
ஒரு தனி உளை; இதற்கு உவமை யாது?”

என்று வியந்து,

“என்னொடு பொருதியேல், இன்னும், யான் அமர்
சொன்னன புரிவல்”

என்று கூற, அனுமனோ,

‘முன், ‘இனி எதிர்க்கிலேன்’ என்று முற்றிய
பின், இகல் பழுது’ (கம்பன் - 7533, 7534)

என்று விளம்பி, பெயர்ந்து போகிறான்.

இந் நிகழ்ச்சி இராவணற்கும் அனுமற்கும் இடை
நிகழ்ந்த வலிமைச் சோதனையை எதிரொலிப்பதாகவே
(கம்பன் 7179 - 7202) அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

முவகைக் கூற்றுகள்

இவை அனைத்தினுக்கும் மேலாக அனுமனைக்
குறித்த மூன்று கூற்றுகளைக் காண்பது பொருத்த
முடையதாகும்.

ஒன்று, முன்னரே குறிப்பாகக் கூறப்பெற்றது. அது,
வாலி, இறக்குமுன், இராமனிடம்,

‘அனுமன் என்பவனை—ஆழி ஐய!—நின் செய்ய செங்கைத்
தனு என நினைதி;...” (கம்பன் - 4071)

என்று கூறுவது.

இதனைவிடத் தெளிவாகவும், அழுத்தமாகவும் அனுமன் வீரத்தைப்பற்றி எவரும் எடுத்துரைக்க இயலாது. கூறுபவன் யாவன்? எண்டிசை கலக்கி நின்ற இராவணன் சுந்தரத் தோள்களைத் தன் வாலினால் பற்றி விசித்துக் கட்டி, விண்படர்ந்து பாய்ந்து, கிரிகள் பலவும் தாவித் திரிந்தவன்.

அவன் கூறுகிறான்: ‘கொற்றவ! நின்பால் உற்றவன் நின் கோதண்டம் நிகார்க்கும் ஆற்றலன்’ என்று.

வாலியின் இந்தக் கூற்றில் அமைந்திருக்கும் கருத்து ஒரு புறமிருக்க, அதனைக் குறிப்பிடும் கவிஞனுடைய கூறுமுறை நயத்தைக் காண்பதும் பொருத்தமாகும்.

வீரர்கள் போர்க்களத்துப் பல்வேறு படைகள் கொண்டு தம் வீரத்தை வெளிப்படுத்துவர்.

எவ்வித படைக்கலமும் இன்றிப் பேரரிடல் மற்றோரிடை மட்டுமே நிகழ்வது.

ஆனால் படைகொண்டு தம் வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதில், வில்லாளிகளின் திறத்தில், ஒரு தனிச் சிறப்பு அமைந்திருப்பதைக் காணமுடியும்.

ஆண்ட வில்

வில்லாளன் என்று ஒருவன் குறிப்பிடப்பெறும் பொழுது, வில்லில் அம்பும் அடங்கிவிடும்; எனினும், அம்பாளன் என்று குறிக்கப்பெறுவது இல்லை.

அனுமன்

வில் இன்றி அம்பு எய்தல் இயலாது. பரிய, பெரிய வில்லாக இருப்பின் அதனை எடுத்து நிறுத்துவதும், நாண் பூட்டலும் வீரத்தின்பாற் படுவனவே.

வில்லினைத் தாள் மடுப்பினும், நாண்நுதி வைப்பினும், அது வீரத்தின் பாற்படுமேனும், அதனால் பகைவன் பாதிக்கப்படுமாறில்லை.

பூட்டிய நாணினை, தொடுத்த அம்பினைத் தோளுற வாங்கி, குறித்த இலக்கு நோக்கி எய்யின், அசி செயற்பாட்டின் காரணமாகத்தான் வில்லாளி எனப் பெறுகிறான்.

வில்லினின்று செலுத்தப்படா எத் த கை ய பகழியேனும் தனித்துப் புகழ்ப் பெறுவது இல்லை.

சொல்லப்போனால் பகைதெறலும் இலக்கு நோக்கித் தப்பாமைச் சேறலும் அம்பின்வாயது. எய்வான் குறிப்பின்படி அசி செயலை நிறைவேற்றுகிறது எனினும் அதற்கு அடிப்படையாக அமைவது வில்லே.

அவ் வில் இன்றேல், எவ்வம்பும் பயன் நல்காது எனும் உண்மையைக் கருத்தில் நிறுத்திப் பார்ப்பின் மட்டுமே 'அனுமன் கைத்தனு' ஆவான் என்று வாலி வாயிலாய்க் கவிஞன் கூறும் அருமைப்பாட்டை உணர முடியும்

தொடைமாண்ட வில்

எரிமுக அம்பு ஏவல் கேட்ப எய் திறத்த இராமன் கோதண்டராமன் என்று தான் கூறப்பெறுகின்றானே அன்றி—'எய் அம்பாளன்' என்று கூறப் பெறுகிலன்.

கோமகற்கு, இனிய தெய்வப் படைக்கலம் கொடுத்தனர் வானவர். இராமனைப் பிரிதல் ஆற்றா அப்படைகள் 'ஏவின செய்து நிற்கும் இளையவன் போல' என்றும் செப்பின (396). வடிவாளிக்குழு, வழுவில் புட்டில் வழங்கினன் குறுமுனி. (2685)

எத்திறத்த ஆயினும் அவ்வேக வெம்படைகள், மேல்நாள் முழு முதல்வன் கையகத்த வில்லின்றிச் செயல் பட இயலாதனவே.

தோள் சார்ந்து துணை நிற்கும் வில் ஒப்பவே, தாள் சார்ந்து துணை அமையும் தகவாளன் அனுமன் என்பதனைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதே "கைத் தனு" எனும் தொடர்.

.

இரண்டாவதாக, கும்பகருணன் தான் காகுத்தன் கணையால் மாய நேரிடும்பொழுது, தன் இளவலை (வீடணனை)க் குறித்து,

...“உம்முடைய

கைக்கு அடைந்தான் உயிர் காக்கக் கடவீர்!”

என்றும், வெல்லுமா(று) நினைக்கின்ற வேல் அரக்கன், இராவணன், இயல்புகள் இவை என எடுத்துக் கூறி, உடன்பிறப்பின் பயன் ஓரான் ஆகிய அவன், வீடணனைக் கொல்லக் கருதல்கூடும் எனவும் செப்பி,

“தம்பி என நினைந்து, இரங்கித்

தவிரான், அத் தகவு இல்லான்;

நம்பி! இவன்தனைக் காளில் கொல்லும்;

இறை நல்கானால்;

உம்பியைத்தான், உன்னைத்தான், அனுமனைத்தான்,*

ஒரு பொழுதும்

எம்பி, பிரியானாக அருளுதி; யான் வேண்டினேன்.

(கம்பன் - 7627)

என்று கூறுகிறான்.

வேண்டும் விறலோன்

இவ்வாறு வேண்டுபவன் யாவன்? கை இரண்டொடு கால்களும் துணியப்பெற்ற பின்னரும் நாவினால் வளைத்து ஏந்திய மலைகளை, வாயினால் செல வீசி வானரக் குலத்தை அழித்தவன்; அதுகண்ட வள்ளலையே மலர்க்கரம் விதிர்ப்புறச் செய்தவன்.

அத்தகையவனே, இராம இலக்குவற்கு நிகர்த்த ஆற்றல் கொண்டவன் அனுமன், என்றுகுறிப்பிடுகிறான்.

வனத்தில் நடந்தன

மூன்றாவதாக, அசோக வனத்தை அழித்துவிட்ட அனுமன், வரு பகை பார்த்திருக்கும் அமையத்து, பொரவந்த போர்வலார் அக்க குமாரன் உள்ளிட்ட அனைவரும் பொன்றினர் என்பது நாம் கண்டதுவே.

இளவல் இறந்தது கேட்டு, இந்திரசித்தன் தாரை நீர்ததும்பும் கண்ணான், “எம்பியோ தேய்ந்தான்? எந்தை புகழன்றோ தேய்ந்தது!” என்று மனம் வெதும்பி, தாதையை அணுகி “அரக்கர் தம் குழுவை அனுப்பினை கொன்றாய். மீண்டார் ஒருவரும் இலர் எனின் கொன்றது குரங்கோ? அன்று;

* இராமன், இலக்குவன், அனுமன்

சங்கரன், அயன், மால் என்பார் தாம்

எனும் தகையது ஆம்.

(கம்பன் - 5726)

வன்திறல் குரங்கின் ஆற்றல் அறிந்து வந்து உழையார்
கூறினும், உறுதி ஓராது உண்ணக் கொடுத்தனை
உரவோர் தமை" என்று குற்றம் சாட்டுகிறான்.

வளர் பெழிற், வாளரக்கர், இற்று உகச் செய்த
குரங்கு முத்தேவர்க்கும் மிக்க ஆற்றல்கொண்டது என்ற
முடிவுக்கும் வருகிறான்.

முவரின் மேலனோ

இவ்வாறு இராவணி இயம்புங் காலத்து, அவன்
இராம, இலக்குவர் பற்றி அறியான். எனவே, இராம
தூதனாய் அனுமன் வந்தனன் என்றும் அறியான்.

பேர் அறியான், பேராற்றல் அறியான். எனவே
தான், வியப்பின் முனைநின்று, அவன் ஆற்றலைப்
போற்றுகிறான்; முவரோடு ஒப்பிடும் அளவில் உயர்த்திக்
கூறி அவ்வளவில் அமைகிறான்.

பிணைத்த அயன்படை

வச்சிரத்தினும் வலிய வான்கணைகள் செலுத்தி
பச்சிரத்தம் ஒழுகிட அனுமன் சிரத்தும், மார்பும்
அழுத்துகிறான். வெல்லல் அரிது எனக் கருதி, விரிஞ்சன்
தந்த மாறு இல் பெரும்படை தொடுக்கிறான்.

அப்படைக்கலம் பெருமாருதி தோள்களைச் சுற்றிப்
பிணிக்கிறது; திண்ணிய யாக்கையன் நிலத்தில்
சாய்கிறான்; ஓய்கிறான்.

சதுமுகன் படை ஆணையை அவமதித்தல் தக்கது அன்று என்று உள்ளி அமைகிறான்.

இவர்த் தொடர்ந்துபோய், இராவணனைக் காண்பதே நலன் எனக் கருதி, செயலற்றவன்போல் இருக்கிறான்.

தூதர் ஓடி, இராவணற்குறுகி, 'ஏதில் வானரம் கடவுள் வானியால் கட்டுண்டது' என்று கூற, 'கொல்லலிர், தருதிர்' என்று ஆணையிடுகிறான் இலங்கை வேந்தன்.

இருவர் ஒப்பனோ!

உம்பரை உலைய ஓட்டிய ஒரு பெருவீரன்
மேகநாதன் தாதையைச் சார்ந்து,

“அரி (குரங்கு) உருவான ஆண்தகை,
சிவன் என, செங்கணான் எனச் செய் சேவகன்
இவன்” (கம்பன் - 5871)

என்று கூறுகிறான்.

இத் தொடரிடை ஒரு நயம் பொதிந்தமை காணத் தக்கது.

முன்னர் முத்தேவர்களை இவன் ஆற்றலுக்கு ஒப்புக் காட்டிய இராவணி, தெய்வக் கோவில் நான்முகன் படைக்கலம் தான்விட, அனுமன் கட்டுண்டதைக் கண்ட காரணத்தால், அவன் (மலரயன்) நீங்கிய மற்றிருவரையே இப்பொழுது இவன் வீரத்திற்கு உவமை கூறுகிறான் என்று அறிகிறோம். (நிகழ்ச்சி முன்னரே குறிப்பாகக் கூறப்பெற்றது, பக்கம் 88ல்)

இதனால், அனுமன் வீரத்தைப் பலபடக் கூறினும் இயலாது. ஒரு வழி உணர்ந்துகொள்ளத்தான் முடியும் என்பது தெளிவு.

அத்தகைய வீர அனுமன் சீதையைத் தேடி இலங்கை செல்கிறான். அவன் அவ் அகல்நகர் அணுகுமுன் அடைந்த துன்பங்கள், எதிர்ந்த இடர்கள் தாம் எத்துணை?

வழித் தடை என அமைந்த மைந்நாகம், பேழ்வாய் அரக்கி வடிவில் போந்த சுரசை, வானவழி அடைத்த அங்காரதாரை, போல்வனவற்றால், போல்பவரால் இடையூறுகள், தேறல் இல் அரக்கர்கள் புரி தீமை அனைத்தையும் கடந்து மேல் செல்லும் திறலன் அனுமன். ஆயினும் அவன் கருதுகோள்தான் யாது?

ஊறும் மாறும்

“ஊறு, கடிது ஊறுவன; ஊறு இல் அறம் உன்னா

.....தீமை அவை தீர,

ஏறும் வகை எங்கு உளது? ‘இராம!’ என எல்லாம்

மாறும்; அதின் மாறு பிறிது இல்” (கம்பன் - 4828)

எனத் தெளிவதே.

தன் ஆற்றல் கொண்டு தடைகள் கடந்து செல்ல வல்லவனே எனினும், கொண்ட பணி நிறைவேற்றலில் காலக்கழிவு நேருமே என்ற கருத்தினன் ஆதலினாலும், குரக்கின அரசன் கூறிய,

“வெற்றி வானர வெள்ளம் இரண்டொடும்
சுற்றி ஓடித் துருவி, ஒருமதி
முற்றுறாத முன், முற்றுதிர், இவ்விடை;”

(கம்பன் 4457)

என்னும் ஏவல் மொழியினாலும், தெளிந்த உரையே,

“.....‘இராம’ என எல்லாம்
மாறும்; அதின் மாறு பிறிது இல்”

என்பதாம்.

எனவே, இத்தகைய வன்மையாளன் அனுமனே, தன்
பணியின் வெற்றிக்கு ‘இராம நாம’த்தையே அடைக்கல
மாகக் கொள்கிறான்.

7. இளைய வில்லி

கறுவுகொள் நெஞ்சத்து, உடன்பிறப்பின் பயன்
ஓரா வேல் அரக்கனால், வீடணற்கு தீங்கு நேராவகைக்
காத்தல் வேண்டும் எனக் காகுத்தன்பால் வேண்டும்
கும்பகருணன் குறிப்பிடும் மூவரில்* அனுமன் வீரத்தை
நாம் இதுவரையில் கண்டோம்.

எஞ்சிய இருவரில் இளையோனாகிய, எவர்க்கும்
இளையான் ஆகிய உறங்கா வில்லி (இலக்குவன்) குறித்து
ஒருசில காண்போம்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன், இளைய நம்பி வீரத்தை
விளக்கும் வகையில் எண்ணில் தொடர்களைப்
பயில்வான். எனினும், அத்தொடர்களின் விளக்கம்
காணும் முயற்சியில் முனையாமல், ஒருசில நிகழ்ச்சிகளை
மட்டும் சுட்டிக் காட்டுவதே, அவன் வீரத்தை விளக்கப்
போதுமானதாகும்.

“அண்ணல் இராமன் தன்னைக் கொணர்ந்து,
அலங்கல் மா முடி தொல்நெறி முறைமையில்
சூட்டுவேன்” என்று குளுரைத்து, சூழ்ந்த சேனையோடு

இளைய வில்லி

சுற்றத்தாருடன் நகர் நீங்கி, காடு கடந்து சித்திர
கூடத்தைச் சார்கிறான் பரதன்.

நெடுந் தொலைவில் எழும் படை ஆரவாரமும்,
தூளியின் படலமும் கண்டு எழுந்த இளையவன்
(இலக்குவன்) நெடிய குன்றம் ஒன்றன்மேல் ஏறி, படைக்
கடல் கண்டு, உள்ளம் கவர்ந்து எழுந்து ஓங்கு
சினத்தனாய், 'பரதன், படை கொடு வந்தனன்
இராமனைக் குறித்து' என்று விளம்பி, "காடும்
கொடுக்கிலர் ஆகி எடுத்த அப்படை வீரரைப் பூமியில்
புரட்டலே என் பூணிப்பு (கொள்கை)" என்று
குளுரைத்து, "காண்டி வீர! உலகம் உன் கையது.
ஓட்டேன் பிறர் கொள. உருத்து வந்தான் உயிர்
குடிப்பேன். நவையின் ஓங்கிய கைகயன் மகள் கதறி
விழுந்து அரற்றி அழக் காண்" என்கிறான்.

கலக்கல் விலக்கல் அரிது

கேட்ட இளமுறுவலன் இராமன்,

"இலக்குவ! உலகம் ஓர் ஏழும், ஏழும், நீ,

'கலக்குவென்' என்பது கருதினால் அது,

விலக்குவது அரிது;....."

(கம்பன் 2416)

என்கிறான்.

தன் வயின் வைத்த நேய நெஞ்சினால் உண்மை ஓர்-
கிலன் இலக்குவன் என்பது இவன் கருத்து. எனவே
மேற்சொன்ன பாராட்டுரை எள்ளல் குறிப்பினது
என்னவும் கொள்ளப் பெறலாம்.

எனினும்,

இளவல் வீரத்தை இராமன் மனம் விட்டுப்
பாராட்டும் இடங்களும் பல உள.

நின்னலால் பிறர் இலர்

“நண்ணிய கார்கால நான்கு திங்கள் கழிந்தபின்
சேனைக் கடலொடு சேர்க” என்று கூறி, சுக்கிரீவனைப்
போக்குகிறான் இராமன்.

அன்ன காலம் அகன்ற அளவினில் இராமன்,
சுக்கிரீவன் சொன்ன எல்லை கடந்த பின்னரும்
வாராமையால் சினம் அடைகின்றான்.

“செல்வ மிகையால் செருக்குற்று அறம் மறந்தான்;
நன்றி கொன்றான்; நட்பு சிதைத்தான்; உரை
பொய்த்தான். அவனைக் கொன்று நீக்குதல் குற்றம்
அன்று; செல்! சென்று அவன் சிந்தையைத் தேர்.
கொல்லும் வில்லும், கூற்றத் தூதனாம் அம்பும் எம்பால்
உண்டு எனச் சொல்.

“நம்மினும் வன்மை மிக்கார், பிறர்தமைத் துணை
எனக் கொள்ளத் துணிந்தான் எனின்,

“உன்னை வெல்ல, உலகு ஒரு முன்றினும்,

நின் அலால் பிறர் இன்மை நிகழ்த்து” (கம்பன் 4275)

என்று கூறுகிறான்.

மேலும்,

“நீதி நிகழ்த்து; அவ்வுரை எத்தகைய மாறுபாட்டை
யும் உண்டாக்கவில்லை எனினும், வெகுளாதே! அவர்

கருத்து யாது என்று அறிந்து மீள்!" என்று பணிக்
கிறான்.

இவ்விடத்து,

‘தன்னேர் பிறர் இலான்’ தன் தம்பி என்று இராமன்
கருதியதனைக் காண்கிறோம்.

மூண்ட பெரும் போரின் முதல்நாள், நகரின் நால்
திசைக்காவல் வீரரும் வீடினர் என்னக் கேட்ட, துன்னருஞ்
சீற்றத்து இராவணன்,

‘அருப்பம் என்று பகையையும், ஆர் அழல்
நெருப்பையும், இகழ்தல் (கம்பன் - 7108)

நீதி அன்று’ என்று, கூறி பொறாதவனாய்ப் போர்ப்
பெருங்கோலம் மேவுகிறான்.

சிறு தொழில் அரக்கன், சீற்றத்தோடு உறுபெரும்
போர்க்களம் உற்றனன் என்று உழையோர் கூறக்
கேட்ட இராமன், தோள் பூரிக்கிறான்.

‘ஆங்கு, அவன் அமர்த் தொழிற்கு அணுகினான் என,
“வாங்கினென், சீதையை” என்னும் வன்மையால்,
தீங்குறு பிரிவினால் தேய்ந்த தேய்வு அற
வீங்கின’ (கம்பன் - 7124)

அவன் தோள்கள்.

உருத்திர உருவினன்

வாள் வீக்கி, கழல் சேர்த்து, கவசம் இட்டு இறுக்கி,
புட்டில் தாங்கி, தூணி தூக்கி, பட்டம் ஆர்த்து, துளவும்
தும்பையும் சுழியச் சூடி, சேனையோடு களம்
புகுகின்றான்.

உளன் என்னப் பிரியாத ஒரு தம்பிபால் அவன்
சார்கிறான். அதனைக் கம்பன்,

‘ஊழியின் உருத்திரன் உருவுகொண்டு, தான்,
ஏழ் உயர் உலகமும் எரிக்கின்றான் என,
வாழிய வரிசிலைத் தம்பி, மாப்படைக்
கூழையின் நெற்றி நின்றானை, (கம்பன் - 7 134)

கூடுகிறான் என்பான்.

இலக்குவன் வீரம் குறித்துக் கம்பன் கொண்ட
கருத்து இது. பல இடங்களிலும் இலக்குவனுக்கு உவம
மாக உருத்திரனே பயிலப் பெறுகிறான்.

வானரர் கல் கொண்டும், மரம் எறிந்தும் போரிட
‘இவ்வானாரக்குழுவைக் கொல்வன் இக்கணமே’ எனக்
கொடிய இராவணன் கொதித்து, சுடு சரம் துரக்க,
கண்ட இளவல் வருந்துகிறான்.

இவன் ஒரு மனிசன்

இராவணன், அமரரும் அஞ்ச, தன் வில் நாண்
தெறிக்க, அப் பேரொலியால் உலகு நடுங்குகிறது. வில்
திறம் கண்டு, வானரர் உற்ற அலக்கண் அமையக் கண்ட
இலக்குவன்,

என் கைவாளிக்கு இலக்கு இவன்; இவனை இன்று
விலக்குவென். (கம்பன் - 7 157)

என்று முன் நிற்கிறான்.

தன் சிலை நாண் எறிகிறான். அப் பேரொலி கேட்டு
உலகம் அஞ்சிற்று. செறுநர் அனைவரும் சீயத்தின்
முழக்கம் கேட்ட யானை ஆயினர்.

ஆற்றல் சால் அரக்கன் தானும்,
அயல் நின்ற வயவர் நெஞ்சம்
வீற்று வீற்று ஆகி உற்ற தன்மையும்,
வீரன் தம்பி
கூற்றின் வெம் புருவம் அன்ன
சிலை நெடுங்குரலும் கேளா,
ஏற்றினன் மகுடம், 'என்னே!
இவன் ஒரு மனிசன்!' என்னா.

(கம்பன் - 7 159)

போர் கடுமை எய்துகிறது; வானரப் பெருங்கடல்
தொலைகிறது. உருத்த இலக்குவன் இராவணன் எடுத்த
இருபத்து நான்கு வெஞ்சிலைகளையும் தன் கணைகளால்
அறுத்து எறிகிறான்.

ஒருவற்கு எதிர் எவர்?

விழிகள் மலர, வியப்பினால் புருவம் மேலேற
இராவணன்,

'நன்று, போர்வலி; நன்று, போர் ஆள் வலி; வீரம்
நன்று; நோக்கமும் நன்று; கைக் கடுமையும் நன்று;
நன்று, கல்வியும்; நன்று நின் திண்மையும் நலனும்'
என்று கைம் மறித்து... 'ஒருவன் நீ!' (கம்பன் - 7 219)

என்று நலம் பாராட்டுகிறான்.

மேலும்,

‘கானின் அன்று இகல் கரன் படை
படுத்த அக்கரியோன்—
தானும், இந்திரன் தனை ஓர் தனு
வலம் தன்னால்
வானில் வென்ற என் மதலையும்,
வரி சிலை பிடித்த
யானும், அல்லவர் யார் உனக்கு
எதிர்?’ என்றும்...

(கம்பன் - 7220)

இசைக்கிறான்.

இராவணன் இலக்குவற்கு இணையாகத் தக்க வீரர்
கள் மூவரே என்று முடிவு கட்டுகிறான்.

‘கரனை வென்ற இவன் தமையன், இந்திரனைச்
சிறைவைத்த என் மகன், யான், எனும் மூவரே இவனுக்கு
நிகர்’ என்பது அவன் கணிப்பு.

எடுக்கல் ஆற்றான்

‘வீரம் பாராட்டிய பிறகு, ‘வில்லினால் இவன்
வெலப்படான்’ என்பது உன்னி, ‘கொல்லும் நாளும்
இது இன்று’ என்று ஓர்ந்து, பல்லினால் கீழ் உதட்டைக்
கடித்தவனாய், நான்முகன் தனக்குத் தந்த நல்வயவேல்
ஒன்று எடுத்துஎறிகிறான்.

இலக்குவன் கல்தட மார்பிடை அவ்வயவேல் வல்
விரைந்து சேர, அவனும் களத்திடை அயர்ந்து
வீழ்கிறான்.

‘எறிந்த வேற்கு அஞ்சிலன்; ஏற்றான். என்னும் ஆவி துஞ்சினன் அல்லன். வீழ்ந்த இவன் உடலை விரைந்து எடுத்து ஏகுமென்’ என்று நஞ்ச நெஞ்சினான் எண்ணி நடக்கிறான்.

எடுக்கல் உறுகின்றான்; இயலவில்லை. வெய்துயிர்க் கிறான்; தடுக்கல் இயலாத வேகத்தினனாய் அவ்விடை அனுமன் சார்ந்து, விரைந்து, இலக்குவன் உடலினை மகவு தழீஇய மந்திபோல எடுத்துக்கொண்டு போகிறான்.

இன்று போய், நாளை வா!

முதல் நாள் போரின் முடிவில், இராமன் எய்த கணைகளால் முடி சிதறுகிறது; கவசம் கட்டழிகிறது; இராவணன் கொற்றவெண்குடை, கொடியொடு சாய் கிறது.

வெறுங்கையனாய் நிற்கும் வீரனைக்கண்ட இராமன் ‘இன்றுபோய், போர்க்கு நாளை வா!’ என அபயம் நல்குகிறான்.

தளர்ந்த நடையன்; தாழ்ந்த முகத்தனாய் நடந்து போய் நகரம் நண்ணுகிறான். நெட்டுயிர்ப்போடுற்ற பிணமாய், சுற்றத்தார் நிற்ப ஏதும் பேசலனாய், தன் தனியிடம் சார்கிறான்.

மூதாதையான நரை முதியாக்கை மாலியவான் அணுகி, அவன் சார்ந்து, ‘பெருந்தவம் உடையோய்! வருந்தினை போலும்! நடந்தது என்? நவில்க’ என்ன,

பட்ட பரிபவம் அனைத்தையும் எஞ்சலின்று எடுத்து உரைக்கின்றான் இராவணன்.

மூவரும் ஆற்றார்

“பிறைமதி மிலைச்சிய பிஞ்ஞகன் உள்ளிட்ட தேவர் மூவரும், சார்ந்த பிறரும், அவர்களை வெல்லக்கருதி போர்க்களம் சாரின், இளையவனுக்கே ஆற்றமாட்டாத வராய் அகன்று ஒழிவர். அம்மவோ! அவ்விராமன் எய்யும் சுடுகரங்கள் ஊழித் தீயையும் தீய்க்கும் திறத்தன; மாறாக எண்ணும் மனத்தையும், சினந்து சொல் சொல்லும் வாயையும் தீய்க்கும்; பழுது இலாதன—குறி தப்பாதன.

கார்த்த வீரியனினும் சீர்த்த வீரியன்

“உலகிலேயே மிக்கவீரன் என்று நான் கருதிய அக்கார்த்த வீரியனை நேர்வார் எவரும் இலர் என்று எண்ணிய, என் எண்ணத்தை, மாற்றி விட்டான். நேர்கண்ட பொழுது அக்கார்த்த வீரியனும் இவன் தம்பி பாதத்து ஆர்த்த ஓர் துகளுக்கும் ஒப்பாகான்.”

எண் திசைமேவி ஏற்றபோர் எதனினும் கொற்றமே மேவிய இராவணன், முன்னர் தன் வலி ஒடுங்கக்கண்டது இருவர் திறத்திலேயே.

ஒருவனோ வாலி; மற்றவனோ இங்கு குறிப்பிடப் பெறும் கார்த்த வீரியன்.

பழைய அனுபவத்தை நினைத்துப் பார்த்தே இது பகர்கின்றான்.

எனவே தான்,

‘சீர்த்த வீரியராய் உள்ளார், செங் கண் மால்

எனினும், யான் அக்

கார்த்த வீரியனை நேர்வார் உளர் எனக்

கருதல் ஆற்றேன்.’

(கம்பன் - 7 296)

என்று குறிப்பிடுகிறான்.

கார்த்த வீரியன் மாண்டொழிந்த பின்னர். தனக்கு எதிர் எவரும் இலர் என்று இறுமாந்த இலங்கையர் கோனுக்கு, இலக்குவன் வருகை வியப்பையே நல்குகிறது. ஆகவே தான்,

“இலக்குவன் வில்திறம் நான்,

பார்த்தபோது அவனும் மற்று அத்

தாபதன் தம்பி பாதத்து

ஆர்த்தது ஓர் துகளுக்கு ஒவ்வான்.

(கம்பன் - 7 296)

என்று பாராட்டுவேன்” என்கிறான்

இதனாலேதான்,

.....ஆர் அவற்கு ஆற்றகிற்பார்?

என்ற முடிவுக்கு வருகிறான்.

இராமன் தன்னுடைய இளவல் ஆற்றல் குறித்து, அவன் முன்னிலையிலேயே புகழும் இடம் ஒன்றைக் காணலாம்.

இராவணன், கும்பகருணன் இராமனுடைய வில் ஒன்றால் விளிந்தமையை தூதுவர் கூறக் கேட்கின்றான். தீய வெஞ்சொல் செவிசுடத் தேம்புகின்றான்.

பின், இரு மருங்கினும் இருந்து, தொழும் தகை அமைச்சரைச் சுளிந்து, சினந்து, மொழிகிறான்.

“தடுத்திலீர் எம்பியை; தாங்க கிற்றிலீர்”.

(கம்பன் - 7729)

“.....“நீர் என் வென்றியால்

இம்மையில் நெடுந்திரு எய்தினீர்; இனிச்

செம்மையின் இன் உயிர் தீர்ந்து தீர்கிரால்”

(கம்பன் - 7730)

என்று முனிந்து உரைக்கின்றான்.

நம்பிக்கு ஒரு நன் மகன்

அது கேட்டு அவை இருந்த அதிகாயன்—தானிய மாலை தன் தனிப் புதல்வன் - முன் வந்து வீர மொழி சில விளம்புகின்றான்.

விதி காயினும் வீரம் வெலற்கரியான்

(கம்பன் - 7733)

என்று கவிஞனால் பாராட்டப் பெறுபவன் இவன்.

“ஐயா!

“நின் ஏவலின் தானவரை, வானவரைத் தளையிட்டு உம் முன் நிறுத்தவில்லையோ? உம்பரைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்திலனோ?

“நான் அஞ்சினேன் என்று சொன்ன நீரே, சொன்ன சொல் குறித்து நாணுமாறு செய்ய வல்லேன்.

உம்பிக்கு உயிர் ஈறு செய்தான் ஒருவன்
தம்பிக்கு உயிர் ஈறு சமைத்து. அவனைக்
கம்பிப்பது ஓர் வன் துயர் கண்டிலனேல்
நம்பிக்கு ஒரு நன்மகனோ, இனிநான்?” (கம்பன் - 7737)

என்று குளுரைக்கிறான்.

தந்தை இடத்து மக்கள் குளுரைக்கும் போழ்தில்
இவ்வாறு கூறுதல் மரபே.

‘நம்பிக்கு ஒரு நன் மகனோ?’

‘நான் இராவணி அல்லேன்’

என்றெல்லாம் வருவனவற்றைக் காணலாம்.

...இத்திறம் உன்னி அரக்கர் பிரான்,
‘அன்னான் உயிர் தந்தனை ஆம் எனின், யான்,
பின் நாள், அவ் இராமன் எனும் பெயரான்
தன் ஆர் உயிர் கொண்டு சமைக்குவென்’

(கம்பன் - 7740)

என்றும் கூறுகிறான்.

தாதை தலை கண்டிலன்

நாற்படை சூழச் செல்லும் அதிகாயன் முரண்போர்
முற்று களத்திடைப் புகுகின்றான்.

இராமன் என்னும் களிமா உண்டாடிய
வெறுங்களன் காண்கிறான். மலைகண்டன்ன கும்ப

கருணன் தானும் தோளும், வேறு வேறு துண்டங்களாய்
வீழ்ந்து கிடத்தல் காண்கிறான். நிலை கண்டிலன்;
தாதை தலை கண்டிலன்.

‘இது என் எந்தை கடக் காரியான்
உடல்’

என்று எண்ணும் அளவில் தன் உயிரோடும் புலக்
கின்றான்.

‘இவை காணிய எய்தினனோ?’

(கம்பன் - 7755, 7756)

என்று வருந்துகிறான்.

.....“இது இழைத்துளவன்
பின்னானையும் இப்படிச் செய்து பெயர்ந்து,
அன்னான் இடர் கண்டு, இடர் ஆறுவென்”

என்று மன அமைதி கொள்கிறான்.

“வருவோர் எலாம் வருக”

“வா நீ, மயிடன்!” என ஓர் அரக்கனை அழைத்து
‘என் ஏவல் ஏற்று அவ்விலக்குவன்பால் செல். நான்
கொண்ட சூளுரை சொல்.

செரு ஆசையினார்; புகழ் தேடுவார்
இருவோரையும், நீ வலி உற்று “எதிரே
பொருவோர் நமனார் பதி புக்கு உறைவோர்;
வருவோரை எலாம் வருக”

(கம்பன் - 7762)

என்றும் கூறச் சொல்கிறான்.

தூதுவன் தனக்கிட்ட பணிதனைச் செவ்வன் முடிப்பின், அவனுக்குத் தான்தரும் பரிசில்களையும் பட்டியல் இட்டுக் கூறுகிறான்.

‘பின்னோன் அறிக’

ஏகி, தனி சென்று, இராமன்தனை எதிர் எய்திய அத் தூதுவனை, வானரர், வேகத்தோடு விசைத்து எழுகின்ற றனர்.

கண்ட இராமன்,

‘தூதன் இவனை வருத்தவேண்டா’ என்று கூறி, வருத்திய வானரரை விலக்கி,

‘என் வந்த குறிப்பு? அது இயம்பு!’ என்று கூற

.....‘வில் வல! உன்

பின் வந்தவனே அறி பெற்றியது’

என்று சொல்லிய மயிடன் செய்தி கூற மறுக்கிறான்.

அப்போது இராமன் உடன் இருந்த இளையவன்,

‘சொல்லாய்; அது சொல்லிடு, சொல்லிடு’

என்று கேட்கிறான்.

“உன்மேல் அதிகாயன் உருத்துளன்,

.....அவன்

தன்மேல் எதிரும் வலி தக்குளையேல்,

பொன்மேனிய! என்னொடு போதுதி’ (கம்பன் - 7775)

என்று தூதுவன் சொல்கிறான்.

கைடவனே, அதிகாயன்

கேட்ட இராமன் இலக்குவனைத் தழுவிக்கொண்டு,

‘உடன் ஏகுதி! தாழல்!’ என்று கூற. வீடணன், குறுக்கிட்டு, “நாம் அனைவரும் இலக்குவன் உடன் ஏகுவோம். பின் இவன் அவன் விரும்பியபடியே தனித்துப் போர் செய்வானாக” என்று கூறி நிறுத்துகிறான்.

தொடர்ந்து அதிகாயன் திறம் குறித்து இராமனிடத்துச் சில சொல்கிறான்.

“சலியா வலியன்; அங்கையினால் ஆழிக்கிரியையும் அப்புறம் தள்ளுவான்; நெடிது ஆண்மை பிறந்துடையான்; வானவர் பகைப்புலம் புகைமூள எரித்தவன்; இந்திரன் வயிரப் படையையும் வகிர் செய்யும் கூரிய அம்பினன். நேரிய போர் அன்றி, மாயப் போர் செய்கிலான்.

“இவன் முற்பிறப்பில் கைடவன் என்னும் அரக்கன். பொன்றும் காலம் புகுந்தது ஆதலின், திருமாலோடு பகைத்து எழுந்தவன். அத்தனி நாயகன், தன் கைக் கதையால் நனி சாட விழுந்து உலந்தவன்.

அக் கைடவனே இப் பிறப்பில் அதிகாயப் பெயர்கொடு அமைந்தவன்” என்று கூறுகிறான்.

இவ்வாறு வீடணன் விரிவாக அதிகாயன் முற்பிறப்பு விவரத்தை எடுத்துக் கூறியதன் நோக்கம், இலக்குவனால் அதிகாயனைப் போரில் வெல்லல் முடியுமா? என்று மனத்திடை எழுந்த ஐயமே.

இளவல் ஏத்து இராமன்

இது கேட்ட இராமன், "நன்று ஆகுக!" என்று கூறி
மின் வெண்ணகை பூத்தவனாய்ச் சில சொல்லத்
தொடங்குகிறான்.

வீடணனை நோக்கி,

உரவோய்!

எண்ணாயிர கோடி இராவணரும்,
விண்ணாடரும், வேறு உலகத்து எவரும்,
நண்ணா ஒரு மூவரும், நண்ணிடினும்,
கண்ணால் இவன் வில் தொழில் காணுதியால்:

(கம்பன்-7803)

"நெடுந்தகை!

வான் என்பது என்? வையகம் என்பது என்? மால்—
தான் என்பது என்? வேறு தனிச்சிலையோர்,
யான் என்பது என்? ஈசன் என்று இமையோர்
கோன் என்பது என்? —எம்பி கொதித்திடுமேல்!

(கம்பன்-7804)

"பகைத்து எழுவார் கையகத்த தெய்வப்படைகளேனும்,
மிகு சீற்றமும், வெலற்கரிய அவர் தம் ஆற்றலும், செய்த
குறையறு பெருந்தவப் பயனும், இவன் தன் வில்லில் கை
வைத்த அளவே, அவ் அனைத்தும் அழிந்தொழியக்
காண்பாய்.

முன்னோன் முன்னரே முடிந்திருப்பான்

"எம் தேவியை வஞ்சனையினால் வவ்வ முயன்ற உன்
முன்னவன் அன்றே முடிந்திருப்பான். 'அவள் சொல்

குன்றேன்' என்று அவ் விடத்தினின்று இவன் அகன்றமை யால்தான், உன் முன்னோன் இன்றளவும் ஆவி பிழைத் திருக்கிறான்.

"இவனுக்கு நிகராவார் சிவன், திருவின் பெருமான், புவி தந்த தவன், அன்றி மற்றப் பிறர் உளரோ?

"கொல்வான்; கொடியோரை வெல்வான்; திறல் கொள் திருமால் போல யாவும் செய ஒல்வான்.

"எனவே எது குறித்தும் ஐயுறாது ஏகுக உடன். ஒரு நீ!" என்று பணிக்கிறான்.

களம் புகு காளை

அப் பணி தலைமேற்கொண்டு, போர்க்கோலம் பூண்டு, முன்னவனை முக்காலும் வலம் வந்த இலக்குவன், மூதுணர்வின் மிக்கான் ஆய, வீடணனோடு, அதிகாயன் எதிர் நோக்கும் களம் காணப் புகுகின்றான்.

களம் செம்மைபட, கார் அவுணர்த் தேய்க்கிறான் இலக்குவன். தேரும், தெறுகரியும், பொருசின மள்ளரும், புரவிக் குலமும் உயிர் அற்று உகப் பொரு கின்றான்.

கண்ட அதிகாயன் கனல் தெறி கண்ணன் ஆகி,

"உமை ஒரு பாகனையும், இவன் முனிந்து உருத்த போது கமையிலன் ஆற்றல்" (கம்பன் - 7904)

என்று வியக்கிறான்.

கதத்தொடும் கடகக்கை புடைக்கிறான்.

.....‘பருவலி’படைத்தார்க்கு எல்லாம்
ஆணிப்பொன் ஆனான் தன்னைப் பின்னும் கண்டு
அறிவென்.’

என்றவனாய்த் தன் தேரினை அவன் இருக்குமிடம்
நோக்கிச் செல்லத் தூண்டுகிறான்.

‘யானும் நீயும்’

இளையவன் வீரன் எய்த சரங்களால் எதிர்ந்த
எல்லாம் முரிபட்டன. பின். அவன், இராவணன் மகனை
நோக்கி,

“என் உனக்கு இச்சை? நின்ற எறி படைச் சேனை எல்லாம்
சின்ன பின்னங்கள் பட்டால், பொருதியோ? திரிந்து நீயே
நல் நெடுஞ் செருச் செய்வாயோ? சொல்லுதி, நயந்தது”

(கம்பன் - 7913)

என்று கூற,

அவனோ,

“யாவரும் பொருவர் அல்லர், எதிர்ந்துள யானும் நீயும்,
தேவரும் பிறரும் காண, செருவது செய்வ எல்லாம்;

“நான் உன்பால் என் தூதுவனை அனுப்பியது
அதற்காகவே அன்றோ?” என்று மறுமொழி கூறுகிறான்.

மேலும்,

“உம் ஐயனே காக்க; மற்று அங்கு உமை ஒரு கூறன் காக்க;
இமையவர் எல்லாம் காக்க; உலகம் ஓர் ஏழும் காக்க;
சமையும் உன் வாழ்க்கை, இன்றோடு”

(கம்பன் - 7915)

என்று சங்கு முழங்கி, தன் வில் நாண் எறிகிறான்; இடி என முழங்குகின்றான்.

இலக்குவனோ, முறுவலித்தவனாய், "என் முன்னவனோ, உமை ஒரு கூறனோ இமையவரோ, எனக்குத் துணையாக வாரார்.

"நானே உன்னோடு பொருவேன்; தோற்பினும் அமைவேன். என்னை வெல்வாய் ஆகில், பின் அவரையும் வெல்வாய்" என்று சொல்லி சுடுசரம் கோத்து விடுகிறான்.

நம்பன் விட்ட நான்முகன் படை

இலக்குவனுக்கும், அதிகாயனுக்கும் இடையே கடும் போர் நடக்கிறது. இறுதியில் காற்றின் அரசன்,

'.....பண்டை

நான்முகன் படையால் அன்றிச் சாகிலன், நம்பு'

(கம்பன் - 7930)

என்கிறான்.

கேட்ட இலக்குவன், நன்றென உவந்து, நான்முகன் படையை வாங்கிவிட, அது அதிகாயன் தலையினைக் கொண்டு செல்கிறது.

முன்னர், அதிகாயன் முன்னால் போரில் இலக்குவனால் நிற்க இயலாது, என்று ஐயம்கொண்ட வீடணன்,

".....ஐயன்

மந்திர சித்தி அன்ன சிலைத்தொழில் வலி

இது ஆயின்,

இந்திர சித்தனார்க்கும் இறுதியே இயைவது"

(கம்பன் - 7933)

என்ற முடிவுக்கு வந்து விடுகிறான்.

அதிகாயனுடைய முடிவுக்குப் பிறகு அங்கு வந்திருந்த அரக்கர் அனைவரும் வானர வீரர்களால் கொன்று குவிக்கப் பெறுகின்றனர்.

ஒரு மகன் இழந்த...

அதிகாயன் மரணச் செய்தியை தூதுவர் இராவண னிடம் அறிவிக்க, அவன் பெருந்துயர் கொள்கிறான்.

அருவி நீர் வழங்கு கண்ணன் ஆகி, அழுது, முனிந்து, நாணி, நைந்து வருந்தும் இராவணன்,

‘பெண் எனும் பெயர எல்லாம் பிளப்பென்’

என்று எண்ணுகிறான்.

மகன் இறப்பு கேட்ட தானியமாலி, இராவணன் தாள்மேல் விழுகிறான்; அரற்றுகிறான்.

இராவணனோ, அவளைத் தேற்றவும் இயலான் ஆகி, திகைக்கிறான்; அழுங்குகிறான்.

போன மகவுடையார், ஏனை மகளிர், ஏன் வான மகளிரும், வாய் திறந்து மாழ்குகின்றனர்.

‘அழும் இத்தொழில் யாது கொல்?’ என்று அயிர்த்து செய்தி அறிந்து தாதையைச் சென்று காண்கிறான் இந்திரசித்தன்.

‘வலிதுபோர்’

தந்தையின் நீக்கருந்துயர் தவிர்க்க வேண்டி, வெகுண்டு, வீர உரை பகர்ந்து பெருஞ்சேனையுடன்

போர்க்களம் புகுகின்றான். இலக்குவனும், பகைவர் மேலும் வருவர், என்று எதிர்நோக்கியவனாய், களம் அகலாதவனாய் அங்கேயே நிற்கிறான்.

எதிர், பொருபடையுடன் வருபவன் கண்டு, “யார் இவன் வருபவன்? இயம்புவாய்” என்று இலக்குவன், வீடணனை வினவுகின்றான்.

வீடணன்,

‘ஆரிய! இவன் இகல் அமரர் வேந்தனைப்
போர் கடந்தவன்; இன்று வலிது போர்’

(கம்பன் - 8029)

என்று கூறுவதனோடமையாமல்,

‘எண்ணியது உணர்த்துவது உளது; ஒன்று எம்பிரான்!
கண் அகன் பெரும்படைத் தலைவர் காத்திட,
நண்ணின துணையொடும் பொருதல் நன்று;’

(கம்பன் - 8030)

என்று இறைஞ்சிக் கூறுகிறான்.

இருதிறப் படைகளும் பொருது களத்து அழி
கின்றன.

இலக்குவன் கணைகளால், இந்திரசித்தன் வீரக்கொடி
அறுபடுகிறது, கவசம் கழித்து வீழ்த்தப்படுகிறது; தேர்,
தேர் ஊர்குவார், புரவி அனைத்தும் அழிபடுகின்றன.

இந்திரசித்தன் தனிமை நோக்கிய வீடணன்,

“.....நம்ப! நாழிகை ஒன்று நான்கு
பாகமே காலம் ஆகப் படுத்தியேல், பட்டான்; அன்றேல்,
வேக வாள் அரக்கர் காலம் விளைந்தது; விசும்பின் வஞ்சன்
ஏகுமேல், வெல்வன்”

(கம்பன் - 8181)

என்ன,

கண்ட இந்திரசித்தன்,

.....‘இவர் போவர் அல்லர்; பாசத்தால், பிணிப்பன்’

என்று கருதி, வில்லொடு விசும்பில் மறைகிறான்.

பதகன் துரந்த பாம்பு

மாயச் செல்வன், இருள் பிழம்பில், மேகத்தின்,
பின்னால் கரந்து நின்று,

ஒங்கு வாள் அரவின் நாமத்து ஒரு தனிப் படையை உன்னி
விடுகின்றனன்—அதாவது, நாக பாசத்தை விடுகிறான்.

அதுபோழ்து, போரை நிறுத்தி, அனுமன் தோளின்
நின்றும் கீழ் இழிந்த இலக்குவன், ஓய்வுகொளக் கருதும்
அளவில், அரக்கன் விட்ட அரவப் படை அனைவர்
தோள்களையும் இறுகுறப் பிணிக்கிறது.

வானர வீரர் நிலைத்திலர் ஆகி உலந்து சாய்
கின்றனர். அனுமன், அங்கதன் உள்ளிட்ட அனைவர்
வீரரும் களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர்.

அ.—8

‘சொற்றது முடித்தேன்; சோர்வு
நீங்குவேன்; நாளை மற்றது முடிப்பேன்’

என்று எண்ணு நெஞ்சத்த இராவணி, வெற்றிக்களிப்
புடன் தாதை கோயில் குறுகுகின்றான்.

‘கெடுத்தனை, வீடணா!’

போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளை அனலன் இராமனிடத்துக்
கூற அவன் விம்மி, மனம் வெதும்பி, வெய்துற்று,
பொருக்கென விசையில் போகிறான்; செங்களம்
சார்கிறான்.

களத்தில் தம்பியைக் காண்கிறான்.

‘பாரில்

யார் இது பட்டார், என்போல் எளிவந்த வண்ணம்!’
என்று வருந்தி, (கம்பன் - 8286)

“எடுத்த போர், இலங்கை வேந்தன்
மைந்தனோடு இளையகோவுக்கு
அடுத்தது” என்று, என்னை, வல்லை
அழைத்திலை, அரவின் பாசம்
தொடுத்த கை தலையினோடும் துணித்து,
உயிர் குடிக்க; என்னைக்
கெடுத்தனை; வீடணா! நீ” (கம்பன் - 8227)

என்கிறான்.

கேட்டு உளம் உளைந்த, வீடணன்,

‘எம்பெரும! யாரும்
இன் உயிர் துறந்தார் இல்லை;

என்று கூறி, நாகபாசம் இராவணிக்குக் கிடைத்த வரலாற்றினை விரிவாகச் சொல்கிறான்.

கருடன் வருகை

இந்நிலை, தேவரிடை இருந்து கண்ட கருடன் தன் அன்பின் மிகையால் சித்தம் நடுங்கியவனாய், பாசப்பிணிப்பினை அகற்றக் கருதி, இருநூடு பறந்து வருகிறான்.

வானர வீரர்களின் பிணிப்பு அகல்கிறது. அனைவரும், உயிரோடு எழுந்து நிலைநிற்கின்றனர்.

இராமன் கருடன் முன்னின்று “இங்கு எய்தி எம் உயிரும் வாழ்வும் ஈந்தனை; கைம்மாறு என் செயவல்லேம்? அருளினை; அரிய செய்தனை!” என்று வாயார வாழ்த்துகிறான்.

கருடன் தான் பின்னர் வருவதாகக் கூறி, விடை பெற்று ஏகவும், அனுமன்,

“வஞ்சகர் மறுக, பெரும் பயம் கொள்ள, ஆரவாரிக்க எங்களை அனுமதிப்பீர்” என வேண்டுகிறான்.

களிப்பும், சோர்வும், மறு முயற்சியும்

இவ்விடை இது நிகழ, ஆங்கு,

தந்தையை எய்தி, உற்ற தன்மை ஒழிவின்றிக்கூறி “தீருதி இடர்; நொந்தனன் ஆக்கை; நொய்தின் ஆறுவேன்; மேல் நுவல்வேன்” என்று கூறி விடைபெற்று தன் கோயில் சார்கிறான் இந்திர சித்தன்.

“இளையவன் வீழ்ந்தான்; இது கண்டு பொறாது இராமனும் வீழ்வான்; அற்றது பகை” என்று எண்ணுந் தோறும் மகிழ்ச்சி கொந்தளிக்கும் நிலையில் இருந்த இராவணன், செவிகளைத் துளைக்கின்றன களத்தின் நின்றும் எழுந்த பல்வேறு ஆர்ப்பொலிகள்.

கேட்கப் பொறானாய், கிளர்ந்த சிந்தையனாய் இராவணன் தன் மகன் தனிக்கோயில் சார்கிறான்.

உடம்பெல்லாம் உண்டான புண்களில் குருதிக் குமிழி பொங்க, சோர்ந்து கிடக்கும் மகனைக் காண்கிறான்.

அரிதின் எழுந்து, ஆற்றாது இருகையும் ஏற்றித் தொழுது, தாதையை அடுத்து,

“வந்தது என்னை அடுத்தது?”

என்று வினவுகிறான்.

“வென்றனென் என்றாய். பொன்றினர் என்றாய். களத்தில் பேரொலி எழுவன கேட்டிலையோ?” என்று வினவ, அவ்வழி தூதுவர் வந்து களத்து நிகழ்ந்தன எஞ்சலின்றி எடுத்துக் கூறுகின்றனர்.

இராவணன் கருடனைக் குறித்து எள்ளி நகையாடு கின்றான். மேலும் இந்திர சித்தனிடத்து,

“ஆண்தகை! நீயே இன்னும்

ஆற்றுதி, அருமைப் போர்கள்;

காண்டலும், நாணும்”

(கம்பன் - 8300)

என்கிறான்.

மேகநாதனோ,

‘...நாளை நான் முகன் படைத்த தெய்வ
வென்றி வெம்படையினால், உன் மனத்துயர் மீட்பென்’

என்று கூற, ‘நன்று’ எனச் சொல்லிய அரக்கன் தன்
மனை சார்கிறான்.

பழம் பகை

போர்த்தொழில் வேட்கை பூண்ட படைத்தலைவர்
கள், விடை பெற்று களம் புகுகின்றனர்.

வல்விரைந்து அழிகின்றனர். கண்ட தூதர்,
வேகத்து அடல் வீரர் விளிந்த எலாம், இராவணனிடத்து
சோகத்தோடு இறைஞ்சிச் சொல்கின்றனர்.

கரன் மகன் மகரக்கண்ணன், தன் பழம் பகை தீர்க்க
விழைகிறான். இராவணன் ஏவல் ஏற்று களம் புகும்
அவனும், மாயப்போர் பல செய்கிறான். மகரக்கண்ணன்
இராமன்விட்ட சரத்தினால் மார்பு பிளக்கப்பெற, குருதி
கக்கிச் சாகிறான்.

களத்தில் இளையவன்

இவையெல்லாம் நடந்த பின்னர், இராவணன் தன்
மகனை அழைக்கிறான். தூதுவர் அவனைக்கண்டு “நின்
தாதை கூயினர் நும்மை” என்று அழைக்க, விரைந்து
தாதையைச் சார்கிறான்.

தந்தையைத் தேற்றி, வீரமொழி கூறி, வீரர் குழ
வெங்களத்தை எய்துகிறான்.

மீண்டும் போர் நடக்கிறது. இராம இலக்குவர் செய்த போரினை—காட்டிய வீரத்தை இந்திரசித்து வியந்து நோக்குகிறான்.

இருவர்மேல் பொர, ஒருவனாய் வந்தவனைக் கண்ட இலக்குவன், 'அடுவன் இவனை, அநுமதி தருக!' என்ன வேண்டுகிறான்; இராமனும் 'செல்க' எனச் சொல்கிறான்.

சொல் அது கேட்டு, அடி தொழுது, உவகை உள்ளத்தோடு இலக்குவன் எழுகிறான். இந்திரசித்தனைக் கண்டு, 'உன் உயிர்கொளச் சூளுற்றேன்' என்று கூறுகிறான். போர் தொடங்குகிறது. கடுமை அறிந்து, வெல்லல் அரிது என்று உணர்ந்த இந்திரசித்தன், 'பிறிந்துபோவதே கருமம், இப்பொழுது' என்று கருதி, வானில் மறைகிறான்.

காகுத்தன் கருணை

யாண்டு மறைந்தனன் என்பதனைக் கண்டறிகிலன் ஆகிய இலக்குவன்,

'ஐய! இவன் பிழைக்குமேல் நம் படையைப் படுப்பன். வேறு வழி இல்லை. வேதன் அருள் படையை விடுப்பென்' எனத் தன் கருத்தைக் கூற இராமன், 'அறநிலை வழாதாய்!' என விளித்து,

'ஈன்ற அந்தணன் படைக்கலம் தொடுக்கில், இவ்வுலகம் மூன்றையும்; ஒருவனால் முடிகலது'

(கம்பன் - 8521)

என்று உரைக்க, உணர்வுடைத் தம்பி அது தவிர்கிறான்

கவிச்சக்கரவர்த்தி இப்படிச் சொன்ன இராமனை இடத்திற்குப் பொருத்தமாகச் 'சான்றவன்' என்று குறிப்பிடுகிறான். மேலும் அண்ணல் காட்டும் அறநெறி செல்ல மறாதவன் இளவல் என்பதனை 'உணர்வுடைத் தம்பி' என்னும் தொடரால் குறிப்பிடுகிறான்.

வஞ்சனை நெஞ்சினோடு

அறத்து வழி நிற்கும் அவ்விருவர்க்கும் மாறாக இந்திரசித்தன் கருதுகிறான்; தந்தையைக் காண்கிறான்; நடந்தன கூறுகிறான். கேட்ட இராவணன் திகைக்கிறான். 'எந்தை! என் இனிச் செயத் தக்கது? இசை!' என்று வேண்டுகிறான்.

நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும், தன்மேல் இலக்குவன் நான்முகன் படைதொடுக்க எண்ணியதையும் பின் தவிர்ந்த தன்மையையும் விளக்குகிறான்.

மேலும்,

“தன்னைக் கொல்வது துணிவரேல்,

தனக்கு அது தகுமேல்,
முன்னர்க் கொல்லிய முயல்க!” என்று

அறிஞரே மொழிந்தார்;
அன்ன போர் அவர் அறிவுறாவகை மறைந்து, அயன்தன்
வெல் நற் போர்ப்படை விடுதலே நலம்; இது விதியால்”

(கம்பன் - 8532)

என்று விளம்புகிறான்.

‘...நல்வேள்வியை இயற்றி
முடிப்பன், அன்னவர் வாழ்வை, ஓர் கணத்து’

(கம்பன் - 8533)

என்றும் கூறுகிறான்,

திட்டப்படி செயற்பட இந்திரசித்தன்முனைகிறான்.

தன் மகன், மேற்கண்டவாறு கூறி வேள்வி செய்ய அகன்றபின், இராவணன் ஏவலிட, ஏற்ற மகோதரன், அகம்பன் போர்க்களம் புகுகின்றனர்.

இதற்கிடையில் இந்திரசித்து மறைய, போர் நின்றது போலும் என்று கருதிய. இராம இலக்குவர் போர்க்கோலம் களைந்து நிற்கின்றனர்.

அரக்கர் படையால் வானரப்படை தரைமீது உருள்கிறது. கடுமையான போர் கண்ட இலக்குவன் பொறாது சிவன்படை தொடுத்துவிடுகிறான். மூங்கில் காட்டில் பற்றிய தீபோல் ஆக, அரக்கர் சேனை அவிய, கண்ட மகோதரன் மறைகிறான்.

போர் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டறிந்த இராவணி 'அழகிற்று' என எள்ளுகிறான். ஆலமாமரம் ஒன்றினை விரைவில் அடைகிறான். வேள்வி முடிக்கிறான். 'எழும் வெற்றி எனக்கே!' என இறுமாந்தவனாய் இரு விசும்பிடை மறைகிறான்.

மாயப் போர்

மகோதரன் மாயப்போர் செய்கிறான். அம்மாயையால் அரக்கர்கள் தேவர்களாகவே காட்சி தருகின்றனர் வானரார்க்கு. தம்மிடம் பொருபவர் அரக்கர் அல்லர், முனிவர், வானவர் என்றே எண்ணிய இலக்குவன்,

‘முனிவர், வானவர் முனிந்து வந்து எய்த, யாம் முயன்ற
துனி இது என் கொலோ? சொல்லுதி, விரைந்துவீர!’

(கம்பன் - 8609)

என அனுமனை வினவுகிறான்.

அயன்படை செயலும் அனுமன் உதவியும்

அனுமன் எதுவும் சொல்வதற்குமுன், இந்திரசித்தன்
நான்முகன் படை விடுகிறான். அங்கதன், சாம்பன்,
உள்ளிட்ட அனைவரும் ஏன் இலக்குவனும் கூட—
சதுமுகன் படையால் சாய்ந்து கிடக்கின்றனர்.

வீடணன் தேடி, அனுமனைக் காண்கின்றான்.
சாம்பன் உரையால் தெளிந்த மாருதி, மருத்து மலையக்
கொணர்கிறான். அனைவரும் உயிர் பெற்று
எழுகின்றனர்.

வானரர் ஆர்க்கின்றனர். “தீது இலர், பகைஞர்”
என்று அறிய நேரிட்ட இராவணன் திடீர்கென்ற மனத்தின
னாய், இந்திரசித்தனிடம் கருத்து கேட்க அவன்,

‘இளையல் நீ; மூண்டு யான் போய், நிகும்பலை
விரைவின் எய்தி,
துனி அறு வேள்வி வல்லை இயற்றினால், முடியும், துன்பம்.
(கம்பன் - 8852)

என்கிறான்.

வீடணன், அரக்கர் சேனை இந்திரசித்தனுடன்
செல்வது கண்டு ‘வெஞ்சிலை மைந்தன் போனான்,
நிகும்பலை வேள்வியான்’ என்று அறிகிறான்.

நிகும்பலை முயற்சியும், அதன் அழிவும்

இராமனிடம் இளவலோடு வந்து, “ஐய! அழல் வேள்வி முற்றி, நம்மை முழுதும் முடிக்க மூண்டான் இந்திரசித்தன். ஆகவே, வேள்வி சிதைப்பதே விவேகமானது” என்று கூறுகிறான்.

“நன்று அது; புரிதிர்” எனப் புகல்கின்ற இராமன் தெய்வப் படைகள் விடுவது குறித்து, சில அறிவுரைகள் இலக்குவனுக்குப் பகர்கின்றான்.

“தாமரைத் தவிசின் மேலான்படை, முக்கணான் படை, ஆழி முதலவன் படை ஆகியவற்றை நீ துரக்க வேண்டா. அவன் அவற்றை விடுவானேயானால், நீயும் அப்படைகளை, அவன் எய்த படைகள் ஓயுமாறு இயற்று. மற்று, நீ, முன்னம் அவற்றை விடவேண்டாம். ஏனெனில், முதலில் நீ அது துரந்தாய் எனில்,

“உம்பரும் உலகும் எல்லாம் விளியும்; அஃது ஒழிதி”

என்று கூறுகிறான்.

மேலும்,

“மாய விஞ்சை வகுத்தனனேல், அவற்றை நீக்குக; கடுகளவும் அறம் பிழைத்தவனாகாதே; அற்றம் பார்த்து அவனை அழிப்பாயாக.

“அவன் எண்ணம் குறிப்பினால் உணர். தொடுப்பன வற்றை விரைவில் தடுப்பாய்.

“இவ் வன்பெருஞ் சிலையினைக்கொள்; வெற்றி பெறுவாய். இது தந்த தமிழ் முனிவன் இயம்பின

யாவற்றையும் கேட்டனை அன்றோ நீயும்?" என்றவனாய், திருமாலின் வில் தந்து, அறத்து வழிச் சாரும் போர் முறைகளைப் புகல்கிறான்.

தம்பியைத் தழுவி, 'மாருதி முதல்வர் ஆய வானரர் தலைவரோடும் வீர! நீ சேறி' என்று விடை கொடுத்து அனுப்புகிறான்.

வீடணன் அறிவுரையின்படி, நிகும்பலை புக்க வீரர்களால் பெரும்போர் நிகழ்த்தப் பெறுகிறது.

வேள்விச் சாலையில் மந்திரம் அமைய ஓதிய பூரண மணிக்குடம் உடைக்கப் படுகிறது; உதிரத்துப் புனலால் ஒங்கு அனல் அவிக்கப் படுகிறது.

நெய்ச் சாடிகள் தகர்க்கப் படுகின்றன.

மானமும், வேள்வியின் மோனமும், முரண் சேனையும், மந்திரத்து ஏனையும் பாழ்படக் கண்ட இந்திரசித்தன் வேதனையுடன் எழுகின்றான்.

இராவணியின் இறுதி முயற்சி

"இனி, வேள்வி இனிது இயற்றல் இயலாது; பொங்கு எரி அவிந்ததேனும் என் பொங்கு போர் ஆற்றல் போகிலது" என்றவனாய், கண்களில் நெருப்பு எழ, கவசம் இட்டு வில்பொறுத்து தேர் ஏறி, நாண் தெறித்து, சங்கம் ஊதுகிறான்.

தொடுத்த வில்லனாய், "யாண்டுளன் இலக்குவன்?" என்னக் கேட்கவும், நம்பியும் முன்செல முடுகுகின்றான்.

இவ்விருவரும் பொரக்கண்ட வீரர்கள், 'இவன் இன்னவன், இவன் இன்னவன்' என்று அறியமாட்டாதே திகைக்கின்றனர்.

இந்திரசித்தன், காற்றின் படை, அனலின் படை புனலின் படை, கதிரோன் படை ஆகியவற்றைவிட; இலக்குவனும் அவ்வப் படைகளையே தானும் ஏவி அவற்றின் திறல் அழித்து போர் அமைகிறான்.

போர் அறம் தவிரான்

இந்திரசித்தன் "முன்னர் நாம் விட்ட மலரோன் படையைத் தன் வலத்தால் மீட்டான் அலன் இவன்; அப்படையையே இப்போதும் விடுவோம்" என்று கருதி, அப்படைவிட முனைய,

கருத்து அறிந்த இலக்குவன் "நன்றாகுக உலகுக்கு" என்று நவின்று, "பின்றாதவன் உயிர்மேல் செலவு ஒழிக" எனக் கூறி, "ஒன்றாக இம் முதலோன் படைதனை மாய்க்க" என உரைத்துப் படைதனைத் துரக்கின்றான்.

போர்க்களத்துப் போரறம் தவிராத இலக்குவனின் இச் செய்கை கண்ட இமையோர் வியக்கின்றனர்.

மாயோன் படைமுன்...

இந்திரசித்தன் தான் விட்ட (பிரமன்) படை, வேகம் தணிந்து வெற்றெனப்போனது கண்டு, பொறுக்காதவனாய் மாயோன் படை வாங்கி, தொடுத்து துரக்கின்றான்.

மாயோன் நெடும்படை வாங்கிய வளை வால் எயிற்று
 அரக்கன்
 'நீயோ இது தடுத்தாய் எனின், நினக்கு ஆர் எதிர் நிற்பார்?
 போயோ விசும்பு அடைவாய்; இது பிழையாது'
 எனப்புகலா
 தூயோன் மிசை, உலகு யாவையும் தடுமாறிட

(கம்பன் - 9078)

துரக்கின்றான்,

இவ்வுலகு ஏழையும் தீய்க்க வல்ல அப்படை, தன்னை
 நோக்கி வருதல் கண்ட இலக்குவன் நினைத்ததை முடிக்க
 வல்லது என்று உணர்ந்து, "நேமித்தனி அரி, தான்"
 என எண்ணி, அதன் எதிர் நடக்கின்றான்.

அப்படை அவன் மேல் சென்றிலது; அயல்
 செல்கிறது; விலகி வலம் கொண்டு விண் மேலேறப் பாய்
 கிறது; கனல் அவிய, புகை ஒழிய செயலற்றுப் போகிறது.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கம்பன்,

தீக்கின்றது இவ்வுலகு ஏழையும் எனச்
 செல்வதும் தெரிந்தான்;
 நீக்கும் தரம் அல்லா முழு முதலோன் என நினைத்தான்;
 மீச் சென்றிலது, அயல் சென்று, அது விலங்கா,
 வலம் கொடு மேல்
 போய்த்து; அங்கு அது கனல் மாண்டது,
 புகை வியந்தது, பொதுவே.
 (கம்பன் - 9080)

என்று விளக்குவான்.

அவதார விளக்கம்

இலக்குவனுடைய இச் செயலில் காணப்வபறும் அடிப்படை ஒன்றைக் காணல் வேண்டும். சற்றுவிர்வாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தேவர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, திருமாக் தசரதன் மகனாக இவ்வுலகில் பிறந்தான் என்பதே இக் காப்பியத்தின் அடிப்படை.

இராமன் உள்ளிட்ட நால்வருமே திருமாலின் அம்சங்கள் எனப் பெறுவர். தவிர இந்நால்வரும் திருமாலின் வேறல்லர் என்றும் கூறுவர்.

இப்படிக் காணும் பொழுது இந்நால்வர்க்கிடையில் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை.

இவ்வடிப்படையில்தான் இலக்குவன் 'நேமித்தனி அரி, தான்' என்று நினைக்கின்றான், என்று கவிஞன் கூறுவதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

முன்னரும் இக் கருத்து கூறப்பெற்றுள்ளமை காணலாம். முதற்போர் புரி படலத்தில் கவிஞன் கதையை நடத்திச் செல்லும் போதும், கூறியுள்ளான்.

இலக்குவன் மீது இராவணன் வேற்படையை எறிகிறான். அப்படை தன்னைத் தாக்கியதனால் இலக்குவன் அயர்ந்து வீழ்கிறான்.

அப்படி விழுந்த இலக்குவனை, இராவணன் தூக்கிச் செல்ல முயல்கிறான்; முடியவில்லை. வெள்ளியங்

கிரியையே அசைத்துப் பார்த்த இராவணனால், விழுந்து
கிடக்கும் இலக்குவனை எடுத்தேக இயல்கிலது. அதற்குக்
காரணம் யாது என்பதனைக் கவிஞன்,

அடுத்த நல் உணர்வு ஒழிந்திலன், அம்பரம் செம்பொன்
உடுத்த நாயகன், தான், என உணர்தலின்; ஒருங்கே
தொடுத்த எண்வகை மூர்த்தியைத் துளக்கி, வெண்
பொருப்பை
எடுத்த தோள்களுக்கு எழுந்திலன்—இராமனுக்கு
இளையான்.
(கம்பன் - 7226)

என்று கூறுவதன் வாயிலாய் விளக்குவான்.

இதன் அடிப்படையிலேதான் மாயோன் படை
என்ன கதி அடைந்தது என்று கவிஞன் இங்கு
கூறுவதனைக் காணவேண்டும்.

சிவன் படை தவிர்த்தல்

மாயோன்படை புகைந்து வீய்ந்தது கண்டு
பொறாத இராவணி, சிவன் நன்படை தொடுத்து ஆர்
உயிர் முடிக்கக் கருதுகிறான்; விடுகிறான்.

கண்ட இலக்குவன் அண்ணல் அறவுரைப்படியே
அப்படை விடுக்கிறான்.

அப் பொன், படை மனத்தால் நினைந்து, அர்ச்சித்து,
'அதை அழிப்பாய்;
இப்பொன்படை தனை மற்றொரு தொழில்
செய்கிலை' என்னா
(கம்பன் - 9091)

கணை துரக்கின்றான்

இந்திரசித்தன் தான் விட்ட தெய்வப்படைகள் அனைத்தும், அவ்வப்படைகளாலேயே செயலற்றுப் போயின காண்கிறான்; தனக்கு அவை தீங்கு இழைக்காமையையும் ஓர்கிறான்.

‘அழிவு இலாத தேர் கொண்டு அன்றிப்போர்த் தொழில் புரியலாகாது’ என்று உன்னி, பார்த்தவர் இமையா முன்னம் விசும்படைப் படர்ந்து மறைகிறான்.

தளர்ந்த இராவணி

தந்தை முன்னர் புண்ணிடையாக்கைச் செந்நீர் இழிதரப் புக்கு நிற்கிறான். “தொடங்கிய வேள்வி முற்றுப் பெறாமை நின்தோளில் அடங்கிய அம்புகள் கூறும். யாக்கை நடுங்குகிறாய்; செயல் ஒழிகிறாய்; உற்றது என் பகர்தி” என்று இராவணன் வினவுகின்றான்.

‘சூழ் வினை மாயம் எல்லாம் உம்பியே துடைக்க, சுற்றி,
வேள்வியைச் சிதைய நூறி, வெகுளியால் எழுந்து வீங்கி,
ஆள்வினை ஆற்றல் தன்னால் அமர்த்தொழில்
தொடங்கி, யார்க்கும்
தாழ்வு இலாப் படைகள் மூன்றும் தொடுத்தனென்;
தடுத்து விட்டான்

‘நிலம் செய்து, விசும்பும் செய்து, நெடியமால் படை,
நின்றானை,
வலம் செய்து போயிற்று என்றால், மற்று இனி
வலியது உண்டோ?
குலம் செய்த பாவத்தாலே கொடும்பகை தேடிச்
கொண்டாய்;
சலம் செயின், உலகம் மூன்றும் இலக்குவன்
முடிப்பன், தானே.

‘முட்டிய செருவில், முன்னம் முதலவன் படையை என்மேல்
விட்டிலன், உலகை அஞ்சி; ஆதலால், வென்று
யீண்டேன்;
கிட்டியபோதும் காத்தான்; இன்னமும் கிளர வல்லான்;
சுட்டிய வலியினாலே கோறலைத் துணிந்து நின்றான்.
(கம்பன்-9118—9120)

என்று கூறியதனோடு அமையாது,

‘ஐய! சீதைபால் ஆசையை நீ விடுதியாயின், அவ்
விருவரும் சிற்றம் தீர்வர்; செய்த தீமைகளையும்
பொறுப்பர்; போதலும் செய்வர். அச்சத்தால் இது
கூறினேன் என்னற்க; உன்மேல் கொண்ட அன்பினால்
இது கூறுவதாகினன்” என்று உளமுருக எடுத்துக்
கூறுகிறான்.

அசையா அரக்கன்

இராவணனுக்கோ, தன் நன் மகனுடைய தெளிந்த
கூற்றில் மனம் செல்கிலது.

மாறாகச் சினமே எழுகிறது. மகன் கூற்றில் அமைந்
திருந்த நல்லன தெரியவில்லை; தன் புயங்கள் குலுங்க
நகுகின்றான். எள்ளி நகையாடும் வகையில்,

“மனிதனை நீ அஞ்சினாய்; வருந்தவேண்டா;
ஐய! நானே அவர்களைத் தனு ஒன்றால் இன்றே
முடிப்பென்” என்று கூறுவதோடல்லாமல் “முன்னர்ப்
போர்க்கு எனப் போனவர்களோ, இன்னம் மிகுந்து
இருப்பவர்களோ, நியுமோ அவர்களை வெல்வீர் என்ற

எண்ணத்தாலன்று, நான் இப்பகையைத் தேடிக்கொண்டது. என்னை நோக்கியே" எனத் தன் வீரத்தையும், நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்துகிறான்.

மேலும், "அப்படி நான் வெற்றி பெறாமல் போயினும், வேதம் உள்ளளவும் இராமன் பெயர் நிற்பது போலவே என் பெயரும் நிற்குமன்றோ? புகழ்க்கும் இறுதி உண்டோ?" எனப் பெருஞ்சொல் பகர்கின்றான்.

"வருக தேர்! தருக" என்கின்றான்.

சொற்கேட்ட தனயன்

தந்தையின் இவ் வெறுத்த சொல்கேட்டு, 'ஓழிக சீற்றம்' என்றவனாய்த் தந்தையின் போக்கு தடுத்து "யான்போய்க் கழிந்த பின்னராவது, நல்லவா(று) காண்க" எனக் கூறிப் புறப்படுகிறான்.

தன் முடிவு உறுதி என்று உணர்ந்த தன்மையன் ஆகலின், "வேட்டோர்க்கு எல்லாம் வேண்டுவ கொடுக்கும்" கொடைத்தொழில் மேற்கொண்டு, தந்தையை கடைக்கண்ணால் நோக்கி, இரு கண் நீர் கலுழ ஏகுகின்றான்.

இந்திரசித்தனுக்கும், இலக்குவனுக்கும் இடையே போர் தொடங்குகிறது. வீடணன் இலக்குவனிடம், "இனி இந்திரசித்தனை விட்டுவைக்கக்கூடாது. பகலில் அல்லால் இருளில் இவனை வெல்லவோ, கொல்லவோ இயலாது" என்று கூறுகிறான்.

புகழ்த்தக்க போராற்றலை இந்திரசித்தன் களத்துக் காட்டுகின்றான்.

வீடணன், "சிவன் இவனுக்குத் தந்த தேரும் வில்லும் இவன் கரத்து இருக்க, இவனை அழித்தல் இயலாது. ஏற்பன செய்க" என்று கூற. இலக்குவன் ஏற்று, வில்லாற்றலால் வீரம் காட்டி, அவ்வியன் தேரின் ஆழியை அச்சினோடு அறுத்து நீக்குகிறான்.

இறுதி கண்டனன்

கண்ட இந்திரசித்தன், கலங்காது, உலகம் கிழிய ஆர்ப்பரித்து பெரும்போர் விளைக்கிறான். ஆலம் உண்ட கண்டத்துச் சிவன் அருளின் ஈந்த சூலப்படை ஏந்தி, இலக்குவன் மீது எறிய இலக்கு நோக்குகிறான்.

"இவன் தலை துணிக்க ஏற்ற காலம் இது. ஏற்பன செய்க" என வீடணன் வேண்ட, இலக்குவனும்—உலகு எல்லாம் நிறுத்தி வென்றவனும்—

"மறைகளே தேறத் தக்க, வேதியர் வணங்கற் பால,
இறையவன் இராமன் என்னும்" நல் அற மூர்த்தி, என்னின்,
பிறை எயிற்று இவனைக் கோறிஎன்று, ஒரு பிறைவாய் வாளி
நிறை உற வாங்கி, (கம்பன்-9166)

விடுகிறான்.

விட்ட அப்படை விரைந்து சென்று அவன் தலையைக் கொய்து வான்முகடு உற்று எழுகிறது; விழுகிறது.

சூலம் பற்றிய—தலை நீங்கிய—அவன் உடல் மொய்த்த அம்புகளோடு. மின்னலும், இடியும் கூடிய மேகம் வீழ்வதுபோல மண்ணில் வீழ்கிறது.

விண்ணென்ற அவன் தலை, உடல் வீழ்ந்த பின்னரே மண்மேல் வீழ்கிறது.

வெற்றிக்குத் துணை

இங்கு விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் கருத்துக்கு ஏற்பவே, இந்திரசித்தனைக் கொல்லும் முயற்சியில் இலக்குவனுக்கு இறுதியாகத் துணை நிற்பது 'இறையவனே' என்று தெளிகிறோம்.

இறையவன் இராமன்—

வேதியர் வணக்கத்திற்கு உரியவன்

மறைகளே தேறத்தக்கவன்—

நல்லறமூர்த்தி

என்னும் காப்பியத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தைத் தான், இலக்குவன் தன் செயல் வெற்றிக்கு ஆதாரமாக்கிக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது.

இலக்குவன் எத்தகைய வீரன் என்பதனை மிக்க விரிவாக இதுவரை நாம் கண்டதற்குக் காரணம்— அத்தகைய வீரனும் தான் தேர்ந்தெடுத்த கொடியோர்த் தெறலை சாதிக்க இறையவனேயே சாரவேண்டி இருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவேதான்.

இதுவே காப்பிய கர்த்தாவின் நோக்கமும் ஆகும் என்று இல்லாவிட்டால் "இந்திரசித்தன் இறக்கும் வேளை எய்துகிறது; செய்க இன்னே" என்று வீடணன் கூறிய பின்னரும், இலக்குவன் செயல் மேவாது, இத்

தாரக மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே பிறைவாய்
வாளியை விடவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

எனவே, இதுகாறும் நாம் கண்டன அனைத்தும்
நாம் தொடக்கத்தில் எடுத்துக்கொண்ட சரணாகதித்
தத்துவத்திற்கு முழுவதும் பொருத்தமாகவே அமைந்
திருக்கின்றன.

8. காப்பிய அடிப்படை

வான்மீகிப் படி

மாலோன் அவதாரம்

எனினும் இக்கருத்துக்கு, இனி வான்மீகிப்படி எடுத்துக்காட்டப்படுவன அவசியம் ஆகா என்று சிலர்க்குத் தோன்றினாலும், வாசகர்களுக்குக் குழப்பம் ஏற்படாமல் இருக்க காப்பியத்தின் அடிப்படையைச் சற்றுத் தெளிவு படுத்தவேண்டியது அவசியமாகிறது.

மாயோன் படையை இந்திரசித்தன் தொடுத்த போது "நேமித் தனி அரி, தான்" என இலக்குவன் நினைத்துக்கொண்டான் என்பதனையும், முதற்போர் புரி படலத்தில் வேல் ஏற்று வீழ்ந்து கிடந்தபோது இலக்குவனை இராவணன் தூக்க முயல, "அம்பரம் செம்பொன் உடுத்த நாயகன் தான்" என இலக்குவன் உணர்ந்தான் என்பதனையும் கண்டோம்.

இவை அன்றியும் வேறு பல இடங்களிலும் இலக்குவன் அரி எனக் காப்பியத்தினூடே கவிச் சக்கரவர்த்தி கூறிக்கொண்டே போவான்.

உலகம் எல்லாம் நிறைந்தவன் (இலக்குவன்) (9157)

முலத்து இருவரும் ஒருவரேயால் (8724)

என்று குறிப்பிடல் காணலாம்.

இவ்வாறு இலக்குவன் திருமாலே ஆவான் எனின்,

“மறைகளே தேறத்தக்க இறையவன் இராமன்”
என்று இலக்குவன் கூறக் காரணம் யாது? என்ற கேள்வி
பிறக்கவே செய்யும்.

இங்குதான் காப்பிய அடிப்படையை நாம் சற்று
நுணுகிக் காணவேண்டுவது அவசியமாகிறது.

வால்மீகி காப்பிய அமைதிக்கும், கம்பன் காப்பிய
அமைதிக்கும் இங்கு நோக்கத்தக்க வேறுபாடு ஒன்று
இருக்கிறது. இதனை இங்கு காண்பது பொருத்தமாகும்.

வால்மீகி சொல்வது

முதலில் வால்மீகியின் கதைப்போக்கைக் காண்
போம்.

புதல்வரில்லாத குறை தீர யாகம் செய்வதற்காகத்
தசரதன் ரிச்ய கிருங்க முனிவரை அணுகினான்.

‘அவரும் ஓர் அகவமேதயாகத்தைச் செய்து வைத்
தார். அது முடிந்த பிறகு தசரதன் முனிவரைப்
பார்த்து,

“ஓ! சிறந்த விரதம் உடையவரே! வம்சத்திற்கு
வ்ருத்திகரமான ப்ரஜையை, உண்டு பண்ணக் கடவீர்”
என்று கேட்டுக்கொண்டான். அந்த பிராம்மண
ஸ்ரேஷ்டரும் “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று அரசனைப்
பார்த்துச் சொன்னார்.

வான்மீகம்—சர்க்கம். 14

‘அன்றியும் மகாபுத்திசாலியான, வேதங்களை அறிந்த அவர், இப்பொழுது சற்று ஆலோசித்து அதின் மேல் அடையப்பட்ட ஸ்மிருதி உடையவராய் உடனே அந்த அரசரைப்பார்த்து இந்த உத்திரத்தைச் சொன்னார்.

“அதர்வண வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற மந்திரங்களால் விதிப்படி சித்தமாயிருக்கிற புத்திர சம்பந்தமான யாகத்தை உமக்கு புத்திர நிமித்தமாக நான் செய்யப்போகிறேன்.”

‘அதின்மேல் தேஜஸ்வீ புத்திர நிமித்தமாக புத்திர சம்பந்தமான, அந்த யாகத்தை ஆரம்பித்தார். மந்திரத்தில் கண்டிருக்கிற கிரியையால் அக்கினியில் சரியாய் ஹோமம் செய்தார்.

‘அப்படியிருப்பதால் கந்தர்வர்களோடு கூடின தேவர்கள், ஸித்தர்கள், மஹரிஷிகள் தக்ஷணமே விதிப்படி ஹவிர்பாகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு ஒன்று கூடினார்கள்.

‘அந்த தேவதைகள் அந்த சபையில் விதிப்பிரகாரம் வந்து சேர்ந்து உலகத்தை சிருஷ்டித்தவரான பிரம்ம தேவரைப் பார்த்து பெரிய வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்.

“பகவானே! ராவணன் என்ற ராக்ஷஸன் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தாலே எங்கள் எல்லோரையும் பராக்கிரமத்தாலே வருத்துகிறான். அவனை அடக்க சக்தி உள்ளவர்களாய் இருக்கிறோமில்லை.

“பகவானே! ஒரு ஸமயத்தில் ஸந்தோஷமடைந்த உம்மால் அவனுக்கு வரம் கொடுக்கப்பட்டது. அதை பூலிக்கிறவர்களாய் அவனுடைய எல்லாவற்றையும், எப்பொழுதும் ஸஹித்து வருகிறோம்.

“துர்புத்தியுள்ள அவன், மூன்று உலகங்களை பயப் படுத்துகிறான்; பெரியோர்களை த்வேஷிக்கிறான். தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசரான தேவேந்திரனை அவமானம் செய்ய விரும்புகிறான்.

“வரதானத்தாலே ஜயிப்பவர் ஒருவருமில்லாத வனாய் மெய் மறந்தவனாய், ரிஷிகளையும், கந்தர்வர்களோடு கூடின யக்ஷர்களையும், அஸுரர்களையும் அப்படியே பிராம்மணர்களையும் அதிக்கிரமித்திறான்.

“இவனை ஸூரியன் தகிக்கிறான் இல்லை; வாயுபகவான் சமீபத்தில் வீசுகிறான் இல்லை. கொந்தளித்து அலைகளும் தன்மையுள்ள சமுத்திரமும் அவனைப் பார்த்து அசைவது இல்லை.

“ஆகையால் பயங்கரமான பார்வை உடைய அந்த ராக்ஷஸனிடத்திலிருந்து எங்களுக்கு பெரிய பயம். பகவானே! அவனுடைய கொல்லுதலின் பொருட்டு உபாயத்தைச் செய்ய உரியவராகிறீர்.”

“எல்லா தேவர்களாலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அவர் ஆலோசித்து அதின்மேல் சொன்னார்.

“ஸந்தோஷம்! துராத்மாவான அவனுடைய வதைக்கு உபாயமாக இது அனுஷ்டிக்கத் தக்கது.

அதனால் 'கந்தர்வரிகளுக்கும், யக்ஷரிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் கொல்லத் தகாதவனாக இருக்கிறேன்' என்ற வார்த்தை சொல்லப்பட்டது. என்னால், அது 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லப்பட்டது.

"அந்த ராக்ஷஸன் அவமானத்தால் மனிதர்களைக் குறித்து சொல்லவில்லை. ஆகையாலே அவன் மனிதரால் கொல்லத் தகுந்தவன். இவனுக்கு வேறு மரணம் இல்லை."

'பிரம்மாவினாலே நன்றாகக் கூறப்பட்ட பிரியமான இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, அந்த மஹரிஷிகள், தேவர்கள் எல்லோரும் அப்பொழுது மிக ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாய் ஆனார்கள்.

'இந்த தருணத்தில் ஜகத்பதியான விஷ்ணு பகவான் மஹாகாந்தியை உடையவராய், சங்கு, சக்கிரம், கதை இவைகளைக் கையில் உடையவராய், பீதாம்பரம் தரித்தவராய் வந்து சேர்ந்தார்.

'சூரியன் மேகத்தின் பேரில் எப்படியோ, அப்படி கருடன் பேரில் ஏறி, ஜ்வலிக்கும் தங்கத் தோள்வளைகளை உடையவராய் தேவ ச்ரேஷ்டர்களால் ஸ்தக்கரிக்கப்பட்டவராய் அங்கு பிரம்மனோடும் சேர்ந்து காரியத்தை முடிக்கிற கருத்துடையவராய் இருந்தார்.

'தேவர்கள் எல்லோரும் அவரைப் பார்த்து நன்றாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணி சாஷ்டாங்க தண்டம் சமர்ப்பித்தவர்களாய்ச் சொன்னார்கள்.

“ஓ! விஷ்ணு பகவானே! உலகங்களினுடைய
கேசுமத்தின் விருப்பத்தாலேயே உம்மைப் பிரார்த்திக்
கிறோம்.

“விஷ்ணு பகவானே! பிரபுவே! அயோத்தி மாநகரத்
திற்கு அரசனான தருமங்களையறிந்த கொடையாளி
யான மஹா முனிவர்க்கொப்பான தேஜோமயரான,
ராஜாவான, அந்த தசரதருடைய நாணம், செல்வம்,
புகழ் என்பவைகளே உருக்கொண்ட மூன்று மனைவி
களிடத்தில் நீரே தன்னை நான்கு பாகமாகப் பண்ணிக்
கொண்டு புத்திரத் தன்மையை அடையும்.

“விஷ்ணு பகவானே! அங்கு நீர் மனித ரூபமாக ஆகி,
செழித்த லோக கண்டகனான, தேவர்களால் கொல்ல
முடியாத, இராவணனை யுத்தத்தில் கொல்லும்.

“அந்த மூர்க்கனான, ராக்ஷஸனான, இராவணன்
வீரியத்தாலுண்டான, இறுமாப்பாலே கந்தர்வர்களோடு
கூடின, தேவர்களை, ஸித்தர்களை ரிஷி சிரேஷ்டர்களை
முழுவதும் வருத்துகிறான் அன்றோ?

“மேலும் தேவர்களின் நந்தனவனம் எனும்
தோட்டத்தில் கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கிற எல்லா ரிஷி
களும் அப்படியே. கந்தர்வர்களும். அப்ஸரஸ்களும் அக்
கொடியவனாலே ஹிம்ஸிக்கப்பட்டார்களன்றோ?

“ஆதலால் அவனுடைய வதையின் பொருட்டு
முனிகளோடுகூட நாங்கள், ஸித்தர்கள், கந்தர்வர்கள்,
யக்ஷர்களும் வந்தவர்களாய் உம்மைச் சரணமாக
அடைந்தோம்.

“ஓ! சத்ரு துவம்ஸகனே! ஓ! தேவனே! நீர் எங்கள் எல்லோருக்கும் உத்கிருஷ்டகதி. தேவ சத்ருக்களுடைய வதையின் பொருட்டு மனிதர்களுடைய உலகத்தில் திருஉள்ளத்தைச் செய்யும்.”

‘இவ்வாறு சொல்லப்பட்டசர்வ லோக சரண்யரான, தேவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான தேவதேவரான விஷ்ணு பகவான், பிரம்ம தேவரை முன்னிட்டவர்களான, ஒன்று சேர்ந்த தர்மத்தோடு கூடின, அந்த எல்லா தேவர்களுடைய பார்த்துச் சொன்னார்.

“பயத்தை விடுங்கள்; உங்களுக்கு மங்களம். யுத்தத்தில் கொடியவனான துராத்மாவான தேவர்கள், ரிஷிகள் இவர்களுக்கு பயத்தை உண்டு பண்ணுகிற - ராவணனை, பிள்ளை பேரன்களோடு கூடினவனாய், மந்திரிகளோடு கூடினவனாய், மித்திரர்கள், ஞாதிகள், பந்துக்கள் இவர்களோடு கூடினவனாய், நன்மைக்காக கொண்டு, மனித உலகில் இந்தப் பூமியை பரிபாலித்துக்கொண்டு பதினாயிரம் வர்ஷங்கள், அதோடுகூட ஆயிர வர்ஷங்கள் வாஸம் பண்ணப் போகிறேன்.”

‘தேவரிமுடைய தேவரான விஷ்ணுபகவான், தேவர்களுக்கு இவ்வாறு வரத்தைக் கொடுத்து. ஆகவே மனிதனிடத்தில் தன்னுடைய ஜன்ம பூமியை ஆலோசித்தார்.

‘அப்பால் தாமரை இதழ்போல் கண்களை உடையவர் தம்மை நான்கு பாகமாகச் செய்துகொண்டு அப்பொழுது ராஜாவான தசரதரைப் பிதாவாக இச்சித்தார்,

காப்பிய அடிப்படை

‘அப்பொழுது ருத்திரர்களோடு கூடின அப்ஸர கணங்களோடு கூடின தேவர்கள், ரிஷிகள், கந்தர்வர்கள், திவ்ய ரூபங்களான ஸ்தோத்திரங்களால், மதுஸூதனனை (மது என்னும், அசுரனை ஸம்ஹாரம் பண்ணின மஹா விஷ்ணுவை)க் கொண்டாடினார்கள்: (ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்.)’

“நீர் கர்வமடைந்த க்ருரதேஸுடைய, செழித்த கொழுப்புடைய, இந்திரனுக்குச் சத்துருவான, கண்ணீர் விட்டு அழக் கலக்குகிற, தபஸ்விகளுக்கு சத்ருவான, தபஸ்விகளுக்கு பயத்தை உண்டு பண்ணுகிற அந்த ராவணனை நன்றாக ஒழித்துவிடும்.

“ஓ! தேவ ச்ரேஷ்டரே! கண்ணீர்விட்டு அழக் கலக்குகிற க்ருர பெளருஷமுடைய அந்த இராவணனையும், ஸைன்யங்களோடு கூடினவனாய் பந்துக்களோடு கூடினவனாய் கொன்று, போன தாபமுடையவராய் பழைய ரஹஸ்யமான போயிருக்கிற தோஷ கல்மஷத்தை உடைய ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடையும்”

—வான்மீகி - சர்க்கம் 15.

‘நாராயணமூர்த்தியான (சகலத்திற்கும் வாஸஸ்தானமான) இவ்வாறு தேவச்ரேஷ்டர்களால் வேண்டப்பட்ட விஷ்ணு பகவான் அறிந்தவராய் இருந்தபோதிலும் மற்றபடி தேவர்களைக் குறித்து மதுரமான வார்த்தையைச் சொன்னார்.

“ஓ! தேவர்களே! அந்த ராக்ஷஸ ராஜனுடைய வதத்தில் உபாயம் எது? எதை அவலம்பித்து, ரிஷிகண்டகனான அவனை நான் கொல்லுவேன்?”

இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் எல்லோரும் மாறுதலற்ற விஷ்ணு பகவானைப் பார்த்து பதில் சொன்னார்கள்; "மனித சரீரத்தை அடைந்து யுத்தத்தில் இராவணனைக் கொல்லும்."

"ஓ! சத்துருக்களை அழிப்பவரே! அவனோ வெகுகாலம் கடுமையான தவத்தைப் புரிந்தான். அதனால் ஸ்லகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த ஸமஸ்தர்களுக்கு முன் உண்டான பிரம்மதேவர் களிப்படைந்தவராய் ஆனார்.

"களிப்புற்ற பிரபு அந்த ராக்ஷஸனுக்கு மனிதர்களைக் காட்டிலும் இதர பலவகை பிராணிகளிடமிருந்து பயம் இல்லை (என்பதான) வரத்தைக் கொடுத்தார்.

"முதலில் வரதானத்தில் மனிதர்கள் அவனால் இகழப்பட்டார்கள் அன்றோ?

"அந்த பிரம்மதேவரிடமிருந்து இப்படிப்பட்ட வரத்தைப் பெற்று, கர்வம் கொண்ட அவன் மூன்று உலகங்களையும் வருந்தச் செய்கிறான். ஸ்திரீகளையும் மானபங்கப் படுத்துகின்றனன். ஆகையால் சத்ருத்தம்ஸ்கரே! அவனுக்கு மனிதர்களிடத்திலிருந்து வதை தோன்றுகிறது."

'தேவர்களுடைய இந்த வார்த்தையை இவ்விதம் கேட்டு, சாந்த மூர்த்தியான விஷ்ணு பகவான் அப்பொழுது அரசரான தசரதரைத் தந்தையாக நிச்சயித்தார்.

'மேலும் அந்த காலத்தில் மிக காந்தி உடைய புத்திரனில்லாத, புத்திரனைக் கோருகிற, சத்துருக்களை

அழிப்பவரான அந்த அரசர், புத்திர ஸம்பந்தமான யாகத்தை (புத்திர காமேஷ்டியை) செய்தார்.

‘அந்த விஷ்ணு பகவான் நிச்சயத்தைச் செய்து, பிரம்மதேவரைச் செய்தி சொல்லிவிட்டும், தேவர்களால், மஹாத்மாக்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராய் மறைதலை அடைந்தார்.

‘அதின்மேல் யஜமானுடைய அக்னியிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட ஒப்பில்லாத ஒளியுடைய மஹாவீர்ய முடைய, மிக்க பலமுடைய கறுத்த, சிவந்த வஸ்திரத்தை உடுத்தியிருந்த, சிவந்த வாயை உடைய, பேரிகை வாத்தியத்தின் ஒலிபோல் குரல் உள்ள, மழமழப்பான சிங்கம் போல் மயிர்கள், மீசை, சிறந்த தலை மயிர் இவைகளை உடைய, ‘சுபலக்ஷணங்களோடு கூடின, திவ்வியாபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மலைச்சிகரம் போல் உயரமான, கொழுத்த புலிபோல் கம்பீரமுடைய, சூரியனுக்கு ஒப்பான சரீரமுடைய, எரிகிற அனலின் கொழுந்துக்கொப்பான பெரிய பூதம், சிங்கத்தின் தோள் போன்ற தோளுடைய பெருங்கைகளை உடைய இரண்டு தோள்வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சந்திரன் போன்ற ஹாரத்தால் மார்பில் விளங்கின, சந்திரன் போன்ற பற்களால் மிகவிளங்கின சோபையால் ஜ்வலிப்பவர் போலவும், உருக்கின தங்கமான வெள்ளி மூடியையுடைய, மரையே உருக்கொண்டது போல் திவ்யமான பாயஸத்தால் நிரம்பின, பெரிய பாத்திரத்தை அண்புள்ள மனைவியைப் போலதானே தோள்களால் எடுத்துக்கொண்டு அரசரான தசரதரை நன்றாகப் பார்த்து இந்த வார்த்தையைச் சொன்னது:

“ஓ! அரசனே! இங்கு வந்த என்னை பிரம்மனைச் சேர்ந்த புருஷனாக அறியும்.”

‘பிறகு அப்பொழுது அரசர் கைகளைக் கூப்பின வராய் பதில் சொன்னார்.

“பகவானே! நல்வரவு உமக்கு இருக்கட்டும்; நான் உமக்கு என்ன செய்யக்கடவேன்?”

‘இந்த ஸ்திதியில் பிரம்மனைச் சேர்ந்த புருஷன் மறுபடியும் இந்த வார்த்தையை சொன்னான்:

“அரசரே! தேவர்களை ஆராதிக்கிற உம்மால் இப்பொழுது இது அடையப்பட்டது. ராஜசேரேஷ்டரே! தேவராலே உண்டு பண்ணப்பட்ட புத்திரப்பேறுள்ள தான, பாக்கியமுள்ளதான, ஆரோக்கியத்தை பெருக்குகிறதான, இந்த பாயசத்தை இப்பொழுது நீர் வாங்கிக்கொள்ளும்.

“ஓத்த மனைவிகளுக்கு ‘உண்ணுங்கள்’ என்று கொடும்; அரசரே! எதற்காக யாகம் செய்கிறீரோ (அந்த) புத்திரர்களை அவர்களிடத்தில் நீர் அடையப் போகிறீர்.”

‘அரசர் களிப்புற்றவராய் “அப்படியே” என்று தேவான்னத்தால் நிரம்பிய, தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வர்ணமயமான, அந்த பாத்திரத்தை தலையால் க்ரஹித்துக்கொண்டு ஆச்சர்யமான இஷ்டமான பார்வை உடைய அந்த பூதத்தை நமஸ்கரித்து, அதிகமான சந்தோஷத்தோடு கூடினவராய் நாற் புறத்திலும், பிரதக்ஷிணத்தையும் செய்தார்.

‘தசரதர் தேவராலே உண்டு பண்ணப்பட்ட பாயஸத்தை அடைந்து, அதனால் வறுமை உடையவன் புதையலை அடைந்ததுபோல் மிக சந்துஷ்டராக ஆனார்.

‘அத்புதமாய்த் தோன்றிய அதிக காந்தியை உடைய அந்த பூதமானது, அந்த கார்யத்தைச் செய்துவிட்டு அதின்மேல் அங்கேயே அந்தர்த்தான மடைந்தது.

‘அவருடைய அந்தப்புரம் ஸர்வஜனங்களுடைய மனதையும் கவருகின்றவரான சரத்கால சந்திரனுடைய உதயமான கிரணங்களால் எப்படியோ, அப்படி ஸந்தோஷத்தால் உண்டான காந்தியால் பிரகாசமாக விளங்கிற்று.

‘அவர் அந்தப்புரத்தைப் புகுந்து தஷணமே கௌஸல்யைப் பார்த்து இதை சொன்னார்:

“தன்னுடைய இந்த புத்திரனை உண்டு பண்ணத் தக்க பாயஸத்தை உடனே கைப்பற்று.”

‘மனிதர்கோன் அப்பொழுது கௌஸல்யைக்குப் பாயஸத்தின் பாதியை கொடுத்தார். மேலும் சுமித்திரைக்கு மனிதர்கோன் பாதியிலிருந்து பாதியை (½) கொடுத்தார். கைகேயிக்குப் புத்திரப் பிரயோஜன நிமித்தம் இன்னும் மிகுந்து நின்றதில் (¾) பாதியை (¾) கொடுத்தார்.

‘பாயஸத்தினுடைய அமிருதத்திற்கு ஒப்பான இன்னும் மிகுந்து நின்ற பாதியை (½) மன்னர், கொஞ்ச நேரம் ஆலோசனை செய்து மறுபடியும் சுமித்திரைக்கு மாத்திரம் கொடுத்தார்.

‘இவ்வாறு அரசர் அந்த மனைவிகளுக்கு வெவ்வேறாகப் பாயஸத்தைக் கொடுத்தார்.

‘அரசனுடைய சிறந்த அந்த ஸ்திரீகள் எல்லோரும் இந்த பாயஸத்தை அடைந்து ஸந்தோஷத்தால் உண்டான மனம் உடையவர்களாய் வெகுமானமாக எண்ணினார்கள்.

‘அதினால் இராஜாவினுடைய அந்த உத்தம ஸ்திரீகள் அந்த உத்தம பாயஸத்தை வெவ்வேறாக உடனே உண்டு, அக்கினி, சூர்யன் இவர்போல் தேஜஸ் உடையவர்களாய் அப்பொழுது சில காலத்திற்குள் கர்ப்பங்களை அடைந்தார்கள்.

‘அப்பொழுது அரசரும் அந்த ஸ்திரீகளை கருவுற்றவர்களாய்ப் பார்த்து, கவலை ஒழிந்தவராய், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவ சிரேஷ்டர்கள், சித்தர்கள், முனிகணங்கள் இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட இந்திரன்போல் கனிப்புற்றவராய் ஆனார்.

—வான்மீகி - சர்க்கம்-16

‘மஹாத்மாவினுடைய அச்வமேதமென்ற அந்த யாகம் முடிவு பெற்றவுடன் தேவதைகள் ஹவிர்ப் பாகங்களைக் கிரஹித்துக்கொண்டு வந்தவாறு திரும்பிப் போனார்கள்.

‘அரசர் வைதிக கார்யங்களை முடித்தவராய் மனைவிமார்களோடு கூடினவராய் பரிவாரங்களோடும் ஸேனைகளோடும் கூடினவராய் நகரத்தைப் பிரவேசித்தார்.

‘அந்த அரசரால் உசிதப் பிரகாரம் பூஜிக்கப்பட்ட பூபதிகள் ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாய் முனிவர்களில் சிறந்தவரை நமஸ்கரித்து தேசங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

‘அப்பொழுது பட்டணத்திலிருந்து தங்கள் நகரங்களுக்குப் போகிற ஸம்பத்துடைய அந்த அரசர்களுடைய சேனைகள் மிக அழகுள்ளவைகளாய் மிக ஸந்தோஷம் அடைந்தவைகளாய் விளங்கின.

‘பூபதிகள் சென்ற அளவில், ஸ்ரீமானான, அரசரான தசரதர் திரும்பி பிராம்மண சிரேஷ்டரை முன்னிட்டுக் கொண்டு நகரத்தைப் பிரவேசித்தார்.

‘அப்படியே ரிஷிசிருங்கர் சாந்தையோடுகூட பரிவாரங்களோடு கூடின தீமானான, ராஜாவால் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டவராய், பின்தொடரப்பட்டவராய் சென்றார்.

‘இவ்வாறு அந்த எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு, மனோரதங்கள் நிறைவேறினவராய் அரசர் புத்திரப் பேற்றை ஆலோசிப்பவராய் அங்கு ஸௌக்கியமாக வாஸம் செய்தார்.

‘யாகம் முடிந்தவுடன் அதிலிருந்து ருதுக்களுடைய ஆறு முடிந்தன.

‘அப்போது பன்னிரண்டாவது மாதத்தில் சித்திரை மாதத்து சுக்கில பக்ஷ நவமி திதியிலும் புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் ஐந்து க்ரஹங்கள் தங்கள் உச்சமாய் நிற்க, கர்க்கடக லக்கினத்தில் குரு சந்திரனோடு உதய

மாகுகையில் ஜகந்நாதரான, ஸர்வலோக நமஸ்கிருதரும், திவ்ய லக்ஷணங்களும் பொருந்திய விஷ்ணு பகவானுடைய பாதி அம்சமான³ மஹா பாக்கியசாலியான இஷ்வராகு வம்சத்தைக் களிப்பிக்கின்ற ராமராகிய குழந்தையை, கௌஸல்யை பெற்றாள்.

‘அளவில்லாத தேஜஸ்ஸுள்ள அந்த புத்திரனாலே, கௌஸல்யை தேவர்களுக்குள் உத்தமரான வஜ்ராயுதத்தைக் கையில் தரித்தவராலே (தேவேந்திரனாலே) அதிதி தேவி போல் விளங்கினாள்.

‘பிரயத்யக்ஷ விஷ்ணுவினுடைய நாலில் ஒரு அம்சமுள்ள⁴ ஸமஸ்தமான குணங்களோடு கூடின பரதர் என்று பெயர் உள்ள நிஜமான பராக்கிரமம் உடையவர் கைகேயியினிடத்தில் பிறந்தார்.

‘பிறகு விஷ்ணு பகவானுடைய அம்சத்தோடு கூடின எல்லா அஸ்திர வித்தைகளிலும் வல்லவர்களான வீரர்களுமான லக்ஷ்மணர், சத்துருக்கனர் என்ற இரண்டு புதல்வர்களை சுமித்திரை பெற்றாள்.

சர்க்கம் 18

பதினாறாம் சர்க்கப்படி முதலில் கோசலை பாயஸத்தில் பாதி பெறுகிறாள்.

(ப. 145ல் காண்க)

இரண்டாவதாக, எஞ்சியதில் பாதி சுமித்திரை பெறுகிறாள்—அதாவது மொத்தத்தில் கால் கூறு.

மூன்றாவதாகப் பாயஸம் பெறுபவள் கேகயன் மகள் கைகேயி. இவள் பெறுவது எஞ்சியதில் பாதி—அதாவது கால்பகுதியில் அரைப்பாகம்—எட்டில் ஒரு கூறு.

மீட்டும் எஞ்சியது எட்டில் ஒரு கூறு, சுமித்திரைக்குத் தரப் பெறுகிறது.

பதினொட்டாம் சர்க்கத்தில் முன்னர் கூறப்பெறும் வரிசையும், முறையும் மாறுகின்றன. (ப. 148ல்)

கோசலை வயிற்றில் அவள் பெற்ற—(பாதி அளவு)—பாயசத்தின் பயனாய் - விஷ்ணுவின் அரை கூறாக இராமன் பிறக்கிறான்.

இராமன் பிறந்தபின் கைகேயி வயிற்றில் பரதன் விஷ்ணுவின் அம்சத்தில் கால் கூறாக—பிறக்கிறான் என்று கூறப் பெறுகிறது.

சுமித்திரை வயிறு வாய்க்கப் பெற்று, இலக்குவன் சத்துருக்களன் ஆய இருமக்களை ஈன்றெடுத்தாள் என்பதும் சொல்லப்பெறுகிறது.

இவ்விருவரும் விஷ்ணுவின் அம்சத்தோடு கூடியவர் ஆவர் என்றும் கூறப்பெறுகிறது.

இவ்வாறு (சர்க்கம் 16, 18) மாறுபட உரைப்பதன் கருத்து முழுமையாக விளங்கவில்லை.

இந்த நிலையில் மூன்று தேவியருக்கும் கொடுக்கப் பெற்ற பாயசம் விஷ்ணுவை முழுமையாகக் குறிக்கிறது என்றும், அது கொடுக்கப்பெற்ற பகுதிப்படியே இராமன் விஷ்ணுவின் பாதி என்றும், லக்ஷ்மணன் விஷ்ணுவின் கால் பகுதி என்றும், பரதனும், சத்ருக்களனும் ஒவ்வொரு வரும் விஷ்ணுவின் அரைக்கால் பகுதி என்றும் கொள்வதே தர்க்க ரீதியாகப் பொருந்தும்.

ஆனால் பரதனைப் பற்றிக் குறிப்பாகக் கூறப்படும் பகுதி இதனை மறுக்கிறது.

பாயஸம் கொடுக்கப்பெற்ற வரிசையிலேயே அரசு பத்தினியர் ஈன்ற குழந்தைகளுடைய பிறப்பு வரிசையும் இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை என்றும் சிலர் கூறுவர்.

மேலும் 'பாயஸத்தின்கூறுபாட்டிற்கு ஏற்ப, இராம, பரத, லக்ஷ்மண, சத்ருக்கனர்கள் விஷ்ணுவின் பாகங்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை' என்றும்,

'அர்த்தபாக' என்பதில் அர்த்த என்ற சொல்லுக்குப் பொதுவாக பாதி அல்லது அரைப்பாகம் என்ற பொருள் இருப்பினும், பகுதி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் என்றும் சிலர் கூறுவார்கள்.

எது எவ்வாறு ஆயினும் பரதன் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் 'சதுர்பாகம்' என்றே மூலம் தீர்க்கமாகக் கூறுகிறது. இதில் சதுர்பாகம் என்பதற்கு நான்கில் ஒரு பாகம் என்ற ஒரே பொருள்தான் உண்டு.

கௌசல்யைக்குக் கொடுக்கப் பெற்ற பாயஸத்தின் பகுதி, அர்த்த பாகம் என்றே வால்மீகியில் கூறப்பெற்றிருக்கிறது. இதற்கொப்பவே அவள் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தை விஷ்ணுவின் பாதி—அர்த்த—என்றே மூலம் கூறுகிறது.

வால்மீகியையும் கம்பனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில், பாயசத்தை (சுதையினை) அரசு பத்தினியர்க்குக் கொடுக்கும் முறையில் வேறுபாடு இருக்கிறது.

இரண்டாவது ஆக, மிகுந்து நின்ற அரைக்கால் பாகத்தைச் சுமித்திரைக்கு மீண்டும் தயரதன் கொடுப்பதற்குமுன், கொஞ்ச நேரம் ஆலோசனை செய்துவிட்டு பின்னரே கொடுத்தான் என்று வான்மீகம் கூறும்.

எதுகுறித்து அவ் ஆலோசனை என்பது குறிப்பிடப் பெறவில்லை.

கம்பனிலோ சுதை நிகர் பிண்டத்தில் ஈந்தது போக, தட்டத்து உதிர்ந்து எஞ்சியதனையே கடைசியாகக் கொடுத்த சுமித்திரைக்குத் தசரதன் மீண்டும் கொடுத்தான் என்று கூறப்பெறுகிறது.

கம்பனில் இவ்வாறு அரசியர் மூவர்க்கு அளித்த வரிசையிலேயே அவ் வரசமா பத்தினியர் புத்திரர்களை ஈன்று எடுத்தனர் என்றும் கூறப்பெறுகிறது.

அடிக்குறிப்பு

பக்கங்கள் 139, 140, 148 இவற்றுள் குறிப்பிட்டுள்ள 1, 2, 3, 4, என்பனவற்றுள்,

1, 2 எனக் குறிப்பிட்ட இடங்களில் வால்மீகி இராமாயண மூலத்தில் 'சதுர் விதம்' என்றே காணப் படுகிறது.

★ ஸ்ரீ. P.S. கிருஷ்ணசாமி அய்யர் அவர்கள் இவ்விரண்டு இடங்களிலும் நான்கு பாகங்கள் என்றே மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

★ பண்டித நடேச சாஸ்திரி அவர்களோ, 1 எனக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் நான்கு பாகம் என்றும், 2 எனக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் நான்கு அம்சம் என்றும் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார்.

★ ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த திரு. N. ரகுநாதய்யர் அவர்கள் 1 எனக்குறிப்பிட்ட இடத்தில் 'be pleased to fashion Thysell in four different ways' என்றும், 2 எனக்குறிப்பிட்டுள்ள இடத்தில் He...made Himself Into four என்றும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

3 என்று குறிக்கப்பெற்றிருக்கும் இடத்தில், சமஸ்கிருத மூலத்தில் "அர்த்த" என்ற சொல் ஆளப்பெற்றிருக்கிறது.

4 என்று குறிக்கப் பெற்றிருக்கும் இடத்தில் 'சதுர் பாக' என்ற சொல் ஆளப்பெற்றிருக்கிறது.

★ இவற்றைப் பாதி அம்சமான, நாலில் ஒரு அம்சமுள்ள என்று ஸ்ரீ P.S கிருஷ்ணசாமி அய்யர் அவர்கள் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

★ பண்டித நடேச சாஸ்திரி அவர்களோ, 3 என்னுமிடத்தில் பாதி அம்சமாய் என்றும் 4 என்னுமிடத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கு அம்சம் உள்ளவன் என்றும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

★ திரு N. ரகுநாதய்யர் அவர்களை 3 எனக் குறிப்பிடப் பெறும் இடத்தில் Rama... represented a moiety of Vishnu என்றும், 4 என்று குறிப்பிடப்பெறும் இடத்தில் being a fourth of vishnu himself என்றும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்

★ ஸ்ரீ C.R ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் அவர்களோ 1, 2 எனக் குறிப்பிட்டுள்ள இடங்களில் நான்கு அம்சங்கள் என்றும், 3 என்ற இடத்தில் மஹாவிஷ்ணுவின் பாதி அம்சம் உள்ளவர் என்றும் 4 என்ற இடத்தில் விஷ்ணுவின் எட்டில் ஒரு அம்சமான பரதன் என்றும், பின்னர் லக்ஷ்மண, சத்துருக்கனர் பிறப்பு பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“விஷ்ணுவின் நாலிலொரு அம்சம் லக்ஷ்மணனிடத்திலும், எட்டிலொரு அம்சம் சத்ருக்கனனிடத்திலும் விளங்கிற்று அவர்கள் இரட்டைப் பிள்ளைகள்”

என்றும் குறிப்பிடுவார்.

9. காப்பிய அடிப்படை

கம்பன் படி

கம்பன் காப்பிய அமைதிப்படி, தேவர்கள் இறைவனிடம் குறை தீர வேண்டிக்கொள்வதும் காணப் பெறுகிறது.

□

சரணே சார்வு

பிறரை வருத்துவதனையே தொழிலாக உடைய அரக்கர்களால் தேவர்கள் வருந்துகின்றனர். நஞ்சுண்ட கண்டத்து சிவபெருமான் திருவடிகளே சார்வு எனக் கருதி அவரை அடைந்து தம் துயர் கூறுகின்றனர். அவரோ 'இனி அரக்கரை அழிப்பதில் யான் வல்லேன் அல்லேன்' என்று கூறி அவர்களுடன் கூடி, நான்முகன் வீற்று அருள் சுடர்மணி மண்டபம் சார்கின்றார்.

அவர்கள் குறைகளைக் கேட்டு அறிந்த பிரமன் கூறுவான் :

"இராவணன் மகன் மேகநாதன் தேவேந்திரனைக் கயிற்று வடிவமானது ஒரு படைக்கலத்தால் கட்டி இலங்கை புக்கு சிறை வைத்தான். அவ் விந்திரனை நான் மீர்ட்டு வந்தேன். எனவே அவ்விராவணன் வன்மையை

அழிப்பதற்கு எம் இருவராலும் ஆகக்கூடியது ஒரு செயலும் இல்லை. கருணைக் கடல் ஆகிய திருமால் அவனுடன் போர் செய்து உமக்குறு துன்பத்தை ஒழித்தால் உய்வு உண்டாகும்” என்று கூற அனைவரும் ஆலோசித்தவர்களாய், மனத்தால் நினைத்து, வாயால் வாழ்த்துகின்றனர்.

அவ்வளவில் அத்திருமால் கருடாழ்வான் மேல் ஏறி வந்து அவர்களுக்குக் காட்சி தருகின்றார்.

உவகை நறவார்ந்து

அவர் வரவு எதிர் நோக்கி ஆவலுடன் காத்திருந்த அமரர்கள் எழுந்து சென்று, எதிர் கொள்கின்றனர். திருவடிகளில் விழுந்து வணங்குகின்றனர். ஆடுவர்; பாடுவர்; அங்கும் இங்கும் ஓடுவர்; உவகை நறவுண்ட வராய் அமைவர். இன்னது செய்வது என்னத் தெரிகில ராய் விளங்குவர்.

கருடாழ்வான் திருத்தோள்களிலிருந்து இறங்கிய திருமால், பொன் மண்டபத்தின் பொன்னரி சுமந்த தவிசின்மிசை அமர்கின்றார்.

பிரமனும். முனிவர்களும், விண்ணுளோர்களும், சிவனும். மகிழ்ந்து திருமாலை நோக்கி, சினம் மிக்க வேற்படை அரக்கரால் விளையும் கொடுமைகளைக் கூறு கின்றனர்.

இராவணன், அவன் தம்பியர் உள்ளிட்ட பிறரும் செய்கின்ற அடாத செயல்களினால் மனிதரும், தேவரும் தாம் செய்தற்கு உரிய தவத்தைச் செய்ய இயலாமல் போனமை குறித்தும், பிழைக்கும் வழி இன்மை பற்றியும்

கூறி, பெருந்துயர் ஆற்றமாட்டாதவராய்ப் பெருமுச்சு எறிகின்றனர்.

சிவபிரான். “தலைவ! அரக்கர்கள் எங்களால் கொடுக்கப் பெற்ற பெரு வரபலத்தினால் செழித்த முவுலகையும் அழிக்கும் கருத்தினராய் அடாதன புரிகின்றனர். இவர்களை இவ்வாறே விட்டால் அடுக்கு முவுலகையும் நொடிக்குள் அழித்து விடுவர்” என்றும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

வருவேன் வருந்தலீர்

இவ்வாறு கூறும் அளவில் திருமால் அவர்களை நோக்கி, “வருந்தல்! வஞ்சகன் தலை அறுத்து உமக்கு உறும் இடர் போக்குவேன். வானுளோர்களே! சென்று மண்ணிடை வானரங்களாக அவதரிப்பீர்! யாமும் எம் கைப்படை ஆகிய சங்கும், சக்கரமும், பாயலாகிய ஆதிசேடனும் வளைமதில் அயோத்தி மன்னனுக்கு மக்களாகப் பிறக்க முடிவு கொண்டுள்ளோம்” என்கிறார்.

வளையொடு, திகிரியும், வடவை தீதர
விளை தரு கடுஉடை விரிகொள் பாயலும்
இளையர்கள் என அடி பரவ ஏகி, நாம்,
வளை மதில் அயோத்தியில் வருதும், என்றனன்.

(கம்பன் - 201)

இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம் அனைத்தும் எண்ணிப்பார்த்த வசிட்டன் கூறியபடி, இருசிய சிருங்கர் விதித்தபடி, மகவருள் பெருவேள்வி தயரதன் புரிகின்றான்.

அமிழ்து இது அளித்தி

அவ்வேள்வித் தீயிடை எழுந்த பூதம் ஒன்று நல் சுவை நிகர் பிண்டம் நிறைந்த தட்டம் ஒன்றனை ஏந்தியதாய், எழுந்து முன் வந்து, அரசன் காண, தரை மிசை வைத்து மீட்டும் தீயிடைப் புகுந்து மறைகின்றது.

வேள்வியை நடத்திக் கொண்டிருந்த இருசிய சிருங்கர், “பூதம் உய்த்த நல் அமிழ்தினை, உரிய மாதர்கட்கு அத்தகு மரபினால் அளித்தி” எனப் பணிக்கிறார்.

மாமுனி அருள்வழி மன்னர் மன்னன் தசரதன் முதல்தேவி கோசலைக்கு, கொண்ட சுவை நிகர் பிண்டத்தில் ஒரு பகிர் அளிக்கிறான் (பகிர்—பாதிப் பகுதி என்பாரும், முன்றன் ஒரு கூறு என்பாரும் உளர்)

கோசலைக்குக் கொடுத்தவாறே, கைகயன் தனயைக்கும் அம்முறை அளிக்கிறான். (அம்முறை என்பதற்கு எஞ்சியதில் பாதி என்பாரும், முன்னர்த் தந்தது போலவே முன்றில் ஒரு கூறு என்பாரும் உளர்)

அடுத்து சுமித்திரைக்கு எஞ்சியது அளிக்கிறான். பின்னர், கொடுக்கும்போது பிதிர்ந்து தட்டத்தில் சிந்திய வற்றைத் திரட்டி அவளுக்கே அளிக்கிறான்.

மணி வயிறு வாய்த்தனர்

நாள் சில கழிந்தபின் மூவர் அரசியரும் மகவு பயக்கின்றனர்.

கோசலை,

ஆயிடை, பருவம் வந்து அடைந்த எல்லையில்,

மா இரு மண் மகள் மகிழ்வின் ஒங்கிட,

வேய் புனர் பூசமும், விண் உளோர் களும்,

தூயகற்குமும் எழுந்து துள்ளவே,

சித்தரும், இயக்கரும், தெரிவை மார்களும்,

வித்தக முனிவரும், விண் உளோர்களும்,

நித்தரும், முறைமுறை நெருங்கி ஆர்ப்புற,

தத்துறல் ஒழிந்து நீள் தருமம் ஒங்கவே,

ஒருபகல் உலகு எலாம் உதரத்துள் பொதிந்து,

அரு மறைக்கு உணர்வு அரும் அவனை, அஞ்சனக்

கருமுகில் கொழுந்து எழில் காட்டும் சோதியை,

(கம்பன் - 280-282)

திருஉறப் பயக்கின்றாள்.

மாசறு கேகயன் மாது பரதனை நல்குகின்றாள்.

இளைய மென்கொடி இருவர் ஆண் மக்களைப்

பெற்றெடுக்கின்றாள்.

கம்பன் காட்டும் கதை அமைப்பின்படி நிச்சயமாகத்

தெரிவது என்ன என்றால் மகாவிஷ்ணுவின் முழுவடிவமும்

இராமனாகவே அமைகிறது என்பதாம்.

பாயலும் படையும் ஆயின மூவர்

இலக்குவன்—ஆதிசேஷன் மறு அவதாரம்

பரதன்—சுதர்சனம் என்னும் சக்கராயுதத்தின் அம்சம்

சத்துருக்கன்—பாஞ்ச சன்னியம் என்னும் சங்கின் அம்சம்
என்று கூறுவர்.

தானே நான் எனல் தருவதோ?

அப்படியாயின் 'ஆதிசேஷனின் அவதார இலக்குவன் தன்னை, 'நாராயணனே தான்' என்று நினைத்துக் கொள்வது எப்படி ஏற்படையது?' என்ற கேள்வி எழவே செய்யும்.

வான்மீகத்தில், கதை அமைப்பின்படி இத்தகு வினா எழுவதற்கு இடமே இல்லை.

காரணம் தயரதன் தநயர் நால்வருமே அத் தனிப்பெரும் கடவுள் நாராயணனின் நான்கு கூறுகள்.

ஆனால் கம்பன் கதை அமைப்பின்படி திருமாலே (முழுமையாக) இராமனாகப் பிறந்திருக்கிறான்.

அப்படியாயின் எவ்வுடிப் படையில் இலக்குவன் தன்னை திருமால் என்று நினைத்துக்கொள்கிறான்?

வான்மீகியின் கதை அமைப்பின்படி இவ் வினாவிற்கு விடை காணல் இயலும். வான்மீகத்தினின்றும் - கம்பன் காப்பிய அமைப்பு இவ் வகையில் மாறுபடுகிறது.

எனவே இரண்டு அடிப்படைகளில் மட்டுமே இதற்கு விடை காணல் இயலும்.

ஒன்று : திருமாலைச் சார்ந்த அவனுடைய படைகளும், பாயலும் அவனுடைய அம்சம் பெற்றவை எனக் கொள்வது.

இரண்டாவது : திருமாலாகிய பரம்பொருளோடு எவர் தம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்கிறார்களோ அவர்தம்முடைய தனித்தன்மையை இழப்பர்; எவரைத்

தம் சிந்தையில் முழுமையாகப் பரம்பொருளாகக் கொண்டுள்ளனரோ, அப் பரம்பொருளுக்கும், அவர்க்கும் வேறுபாடில்லை என்ற தத்துவ அடிப்படை.

இது ஆழமாகவும் நுணுக்கமாகவும் ஆய்ந்து காண வேண்டிய ஒன்று.

ஆகையால் கதைப்போக்கில் தேரன்றும் வேறுபாட்டை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்து விடை காண்பது இயலாது.

மாறு உற்றது ஏன்?

அஃதன்றியும் வான்மீகத்துக் காப்பிய அமைப்பி லிருந்து கம்பன் ஏன் மாறுபட்டான் என்பதற்கு நிச்சயமான, உறுதியான காரணம் காணவும் இயல வில்லை.

வான்மீகத்தில் இராமன் திருமாலினுடைய ஓர் அம்சமாகவே தோன்றினான் என்பது கூறப் பெற்றிருந் தாலும், கவிக் கூற்றிலும் பாத்திரங்கள் கூற்றிலும் பெருமளவில் அவன் மனிதனாகவே கருதப் பெற்று, பேசப் பெறுகிறான்.

மாறாக, கம்பனிலோ முழுக்க முழுக்க மனிதனாகவே செயல்பட்டாலும், கவிக் கூற்றும், பிற பாத்திரங்கள் கூற்றும், இராமன் திருமாலின் அவதாரம் என்றே காட்டுகின்றன.

வான்மீகி - கம்பன் வாழ்ந்த கால இடைவெளியில் மக்கள் மனத்தில் இராமன் ஒருவனே, திருமாலின்

முழுமையான அவதாரம் என்ற எண்ணம் அழுத்தமாகப் பதிந்துவிட்டமையே இதற்குக் காரணம் எனக் கூற முடியும்.

இதனால், கம்பன் ஒருகால்கதை அமைப்பை இப்படி மாற்றி இருக்கக்கூடும் என்று, யூகிக்கலாமே தவிர, அறுதியிட்டு இதுவே உறுதி என்று கூறமுடியாது.

10. இராமன்

வான்மீகிப் படி

கும்பகருணன் தன் தம்பி வீடணனைக் காக்கும் கடப்பாட்டாளர் மூவர் என்று குறிப்பிட்டவருள் முதல்வனான இராமனைக் காண வருவோம்.

இங்கும் கம்பன் காட்டும் முழுமையான திருமால் அம்சமான இராமனைக் காணுமுன், திருமாலின் பாதி அம்சம் என வான்மீகர் காட்டும் இராமனைக் காண போம்.

முதல்நாள் மூண்ட போரிலேயே, இராம, இலக்குவர் கள் இந்திரசித்தால் பெரிதும் வருத்தப்பட நேர்கிறது.

அரக்கன் மகன் ஆன அவன், கட்புலனாகும் தோற்றம் உடையவனாக இருந்து அவர்களை வருத்த முடியாதபோது, துணிந்து, மாயையைப் பிரயோகிக்கத் தலைப்பட்டு அவ்விருவரையும் நாகபாசத்தால் கட்டி விடுகிறான்.

*போரில் வெற்றி பெற்றவனான இந்திரஜித்து, எல்லா அவயங்களையும் துளைக்கும் பாணங்களை ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிடத்திலேயே அதிகமாக விடுத்தான்.

‘அந்த சகோதரர்களும் வீரர்களுமான ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் சினம்கொண்ட இந்திரஜித்தால் பாணருபத்தைக்கொண்ட சர்ப்பங்களால் இடைவெளியற்ற உடலினர் ஆயினர்.

‘அந்த இருவரும் போர் முனையில் கணைகளாகிய பாசத்தினால் கட்டப்பட்டவர்களாய் ஓர் இமைப் பொழுதிலேயே விழித்துப் பார்க்கவும் சக்தியற்றவர்களானார்கள்.

‘அப்பொழுது அவ்விருவரும் பாணக் கூர்முனைகளால் பீடிக்கப் பெற்றவர்களாய், உடல் முழுதும் காயப்படுத்தப் பெற்றவர்களாய், கயிற்றினின்றும் அவிழ்த்து விடப்பட்ட தேவேந்திரனது கொடிகள் போன்றவர்களாய் நடுக்கம் உற்றார்கள்.

‘லோக நாதர்களும், சிறந்த வில்லாளிகளும், வீரர்களுமான, அவ்விருவரும் உயிர் நிலையில் அடிபட்டதால் வாட்டமுற்று உடல் நடுக்கமுற்று தரையில் சாய்ந்தனர்.

‘வீரர்களான அவ்விருவர்களும், வீரப்படுக்கையில் படுத்து, ரத்தத்தில் தோய்ந்து, உடல் முற்றிலும் அம்புதைக்கப்பட்டவர்களாய் மிகவும் வாட்டமுற்று மனம் கசிந்தனர்.

அவ்விருவர்களது உடலில் நகம் முதற்கொண்டு விரற்கிடை அளவு கூட பாணங்களால் அடிபடாததாக இல்லை; துளைக்கப்படாததும் இல்லை; புண்ணாகாத இடமும் இல்லை;

ஸ்ரீராமர் முதலில் தரையில் சாய்ந்தார். அந்த லக்ஷ்மணர், தமையனாரான ஸ்ரீராமரை பாணக்கட்டு

களால் செயலற்றவராய், தரையில் விழுந்து விட்ட
வராய்ப் பார்த்து மனம் துடித்தார்!

‘இந்நிலையில் வானரர்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து
நிற்க, அநுமன் முதலியோர் வந்து சேர்ந்து, சோகத்தில்
மூழ்கி இன்னது செய்வது என்று அறியாது ஏக்கத்தை
எய்தினர்.

யுத்த காண்டம்

சர்க்கம் 45

‘இக்கட்டத்தில், சுக்கிரீவன் உட்பட்ட எல்லோரும்
வருந்த, இராவணன் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும்
இராம, இலக்குவரைச் சீதை கண்டு துடிக்கவேண்டும்
என்று கருதி அதற்குத் தக ஏற்பாடு செய்கிறான்.

‘அந்நிலையில் அவர்களைக் கண்ட சீதை மிகவும்
துயரத்தில் மூழ்கி, வெகுநேரம் கண்ணீர் உகுக்கிறாள்;
அழுகிறாள்; பலவாறாகப் புலம்புகிறாள்; பிரலாபிக்
கிறாள்.

‘தேற்றிய திரிசடையின் தெளிந்த மொழிகளால்
ஒருவாறு மனக்கவலை மாறிய அவள், அரக்கியரால்
புஷ்பக விமானத்தில் புகுவிக்கப்பட்டு, அசோகவனத்தில்
சேர்ப்பிக்கப்படுகிறாள்.

‘அதன் பின்னர்,

‘வீரியவானான ஸ்ரீராமர் பாணங்களால் கட்டுண்ட
வராய் இருக்கையிலும் கூட அழிவின்மையாலும்
தெய்வத் தன்மையாலும், இந்த சமயத்தில் தன்னறிவை
அடைந்தார்.

‘தன்னறிவை அடைந்த அவர், அடிபுண்டு, ரத்தம் தோய்ந்து வாடிய முகத்தனாய்க் கிடக்கும் இளவலைப் பார்த்துப் பரிதாபமாகப் புலம்புகிறார்.

‘இந்நிலையில்தான், வினதையின் புதல்வனான, திருமாலின் ஊர்தியான, கருடபகவானை வானரர்கள் வானில் வரக்காண்கின்றனர்.

‘அவர் வரவால்,

சுர உருக்கொண்ட எவைகளால் மிக்க பலவான் களும், ஸத்புருஷர்களுமான அவ்விருவரும் கட்டப் பட்டிருந்தனரோ, அந்த பாம்புகள் அங்கு வந்துற்ற அவரைப்பார்த்து, பயந்து ஓடிவிட்டன. வந்த கருடனுக்கு இராமன் நன்றி சொல்ல,

கருடன்,

“ஸ்ரீராம! தோழத் தன்மை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் அவா இப்பொழுது கொள்ளத்தக்க தன்று. சூரரே! போரில் செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்த பிறகு, தோழ உரிமையை உள்ளபடி தெரிந்து கொள்வீர்!”

‘என்றவராய்ப் பிரதக்ஷணம் செய்து இருவரையும் தழுவிக்கொடுத்துவிட்டு ஆகாயவழிச் செல்கிறார்.

மகிழ்ந்த வானரர் ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்.

சர்க்கம். 46-50

‘இறுதி நாள் போரில் இராமனுக்கும், இராவணனுக்கும் கடுமையான போர் நடக்கிறது. மாதலி (இந்திரன் தேரோட்டி) தன் தலைவன் ஏவற்படி அவன் தேர்

கொண்டு இராமனை நெருங்குகிறான்; செய்தி தெரிவிக்கிறான். இராமனும் ரதத்தை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து ஏறிக்கொள்கிறான்.

‘தேர்மேற்கொண்ட இராவணன், இராமனுடன் கடும்போர் செய்கிறான்.

‘ராவணன் ஒரே பாணத்தால், இந்திரன் கொடியைத் துண்டித்தெறிகிறான். ரதத்தின் நடுவில் பொன்மயமான கொடியையும் வீழ்த்திவிட்டு, இடைவிடாத அம்பு வீச்சால் இந்திரனது குதிரைகளையும் தாக்குகிறான்.

‘சாரணர்களோடு கூட, தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் துராத்மாவான ராவணனது அந்த கொடுஞ்செயலைப் பார்த்து துயரங்கொள்கின்றனர்.

‘அப்பொழுது விபீஷணனுள்ளிட்ட வானர உத்தமர்களும், சித்தர்களும், மஹர்ஷிகளும் ஸ்ரீராமரைப் பீடிக்கப் பட்டவராய்க் கண்டு கொதிக்கின்றனர்.

‘ராவணனாகிற ராகுவால், ஸ்ரீராமராகிய சந்திரனை பீடிக்கப்பட்டதாய் கண்டு, புதன், பிராஜாபத்ய நக்ஷத்திரத்தையும், சந்திரனுக்குப் பிரியையான ரோகிணி நக்ஷத்திரத்தையும் தீண்டி, பிரஜைகளுக்குத் தீமையை விளைவிப்பவனாய் இருக்கிறான்.

‘அப்பொழுது சமுத்திரம் புகையுடனெழும் அலை கொண்டதாய், முற்றும் கொதிப்பதாய்க் கொந்தளித்துச் சூரியனை தொடுவதுபோல உயரக் கிளம்புகிறது.

‘சூரியன் தாமகேதுவால் பீடிக்கப்பட்டவனாய், ஆயுத வர்ணம் கொண்டவனாகவும், பயங்கரனாகவும், ஒளி

மங்கியவனாகவும், முண்டத்தைக் களங்கம் ஆகக் கொண்டவனாகவும் காணப்படுகிறான்.

‘செவ்வாயும், இந்திரனையும், அக்னியையும் தேவதையாகக் கொண்டதும், தெளிவானதும், கோசல தேசத்தவர்களுக்கு (இக்ஷ்வாகு மன்னர்களுக்கு) குல நஷுத்திரமாகியதுமான, விசாக நஷுத்திரத்தையும், ஆகாயத்தில் தீண்டி நிற்கிறான்.

‘ராவணன் பதித்துத் தலைகள் கொண்டவனாய் இருபது கைகள் உற்றவனாய் வில்லைக் கையேந்தியவனாய், மைநாக பர்வதம் போன்றவனாய்க் காணப்படுகிறான்.

‘ஸ்ரீராமர் அப்பொழுது அரக்கனான தசகண்டனால் எய்யப்பட்டவராய் போர் முனையில் பாணங்களைத் தொடுக்க முடியவில்லை.

‘கோபம் கொண்டிருந்த அவர் (ஸ்ரீராமர்) சிறிது சிவந்த கண்களுற்றவராய், புருவம் நெரித்து பார்வையால் எரித்து விடுபவர்போல் மிகக் கடுஞ்சினம் கொள்கிறார்.’

—வான்மீகம்

சர்க்கம்-103

‘எதிர் நின்ற இராமனின் எரித்துவிடுவது போன்ற கடுஞ்சினம் கண்ட இராவணன் துண் என்ற மனத்தனாய் ஆகிறான். எனினும் ஸ்ரீராமரைப் புடைக்கக் கருதியவனாய், குறி தப்பாத சூலாயுதம் ஒன்றைப்பற்றி எடுக்கிறான்.

“இராம! இந்தச் சூலம் உனது உயிரைக் கொள்ளவே போகிறது” என்றவனாய்ச் சூலத்தை எடுக்கிறான்.

‘ஸ்ரீராமர், தன் வில்லை வளைத்துப் பாணங்களை விடுக்கிறார். ஆயினும் பாணங்கள் பயனின்றுப் போகின்றன. நீறாகிப் போனவை கண்டு, சினந்தவராய் இந்திரனால் படைக்கப் பெற்ற வேலை, மாதலி தர, பெற்றுக்கொண்டு இராவணனை நோக்கி எறிய, அது இராவணன்விட்ட சூலத்தைப் பிளந்து, கீழ்வீழ்த்துகிறது.

‘ஸ்ரீராமர் விட்ட பல கணைகளால், குருதி பெருக்கெடுக்க, மிக்க வருத்தமுற்று தளர்ந்தும், எழுசினத்தால் பொங்கி, எண்ணில்லாத கணைகளால் ஸ்ரீராமரைத் தாக்குகிறான்.

அவர், அவனை நோக்கி, பூத்த முறுவலோடு பழித்து, பல கணைகளைவிட இராவணன் உள்ளம் ஆடிச்சோர்ந்து தேரில் விழ, அந்நிலை கண்ட சாரதி மெல்ல, தேரை களத்தினின்றும் அப்புறம் செலுத்துகிறான்.

தன்னிலை தெளிந்த இராவணன், தேர்ஓட்டியைத் தெளிவில்லாதவனாய்ப் பழித்து மொழிகிறான்.

தேரோட்டியோ, “ஐயா! போர்த் தொழிலால் களைத்துவிட்டீர். தவிர, தேர்ப் புரவிகளும் விடுகணைகளால், வெயிலால், களைத்தன; சோர்ந்தன. தேரோட்டி என்பவன் காலமும், இடமும் கவனிக்கவேண்டியவன் அல்லனோ? நான் என் மனம்போன போக்கில் தேரைப் போக்ககில்லேன். தலைவன்மீது கொண்ட தணியா அன்பினால் இது செய்தேன்.

“நீர் இடும் கட்டளைப்படியே நடப்பேன்; கடமை தவறேன்” என்று பணிந்து மொழிய,

பணிமொழி கேட்டு மகிழ்ந்த இராவணன் தேரினை இராமன்முன் நிறுத்த ஏவுகிறான்.

இருவரும் எதிர் எதிர் போர்க்களத்தில் நிற்கின்றனர்.

‘தேவர்களோடுகூடி போரைப் பார்க்க வந்த ஷாட்குண்ய பரிபூரணர் ஆகிய அகஸ்திய முனிவரும் அப்பொழுது யுத்தத்தில் களைத்து, போரில் கவலையுடன் நிற்குகொண்டிருக்கும் இராவணனை முன்னே கண்டு போர்க்கு ஆயத்தராகிய ஸ்ரீராமரை அணுகி பின் வருமாறு திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

சர்க்கம்-107

(ஸ்லோகங்கள் 1,2)

“குழந்தாய்! அபிராமராகிய ஸ்ரீராம! மஹாபாகுவே! போரில் எதனால் சத்ருக்கள் யாவரையும் வெற்றி பெறுவாயோ, அதற்கு திருச்செவி சாய்ப்பாயாக!

ரகசியமானதும், அனாதியானதும் பாவனமானதும், எல்லாப் பகைவர்களையும் அழித்து, வெற்றியை அளிப்பதும் அழிவற்றதும், மிக மங்களமானதும், எல்லா மங்களங்களுக்கும் மங்களகரமானதும், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்க வல்லதும், கவலையையும், சோகத்தையும் போக்கவல்லதும், ஆயுளை வளர்ப்பதும் சிறந்ததும் ஆன

ஆதித்ய ஹ்ருதயத்தை

எப்போதும் ஜபிக்க வேண்டும்.

“கிரணங்கள் கொண்டவராய் உதிப்பவரும், தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும், ஒளியைத் தருபவரும் லோக நாதருமாகிய சூரிய பகவானை பூஜிப்பாயாக.

“இவரோ ஸர்வ தேவஸ்வரூபி, தேஜஸ்வி, கிரணங்களை ஆக்கியவர், இவர் தேவாசுரகணங்களையும், உலகங்களையும் கிரணங்களால் ரக்ஷிக்கின்றார்.

“இவர்தான் பிரம்மதேவர்; விஷ்ணுபகவான்; ருத்ரமூர்த்தி; ஷண்முகர்; பிரஜாபதி தேவர்; தேவேந்திரர்; குபேரர்; காலமூர்த்தி; தர்மராஜர்; சந்திரர்; வருணதேவர்.

“ஒளியைத் தருபவராகிய இவர்தான் பிதுர்க்கள்; வஸுதேவதைகள்; ஸாத்யர்கள் அச்வினி தேவர்கள்; மருத்துக்கள்; மனு பகவான்; வாயுதேவர்; அக்னிதேவர்; பிரஜைகளின் உயிர்; ருதுக்களைப் படைத்தவர்.

“அதிதிதேவியின் புதல்வர்; சிருஷ்டிப்பவர்; கிரியைகளைச் செய்யுமாறு தூண்டுபவர்; ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பவர்; மழையால் போஷிப்பவர்; கிரணங்களை உடையவர்; பொன்னிறம் கொண்டவர்; பிரகாசிப்பவர்; பொன்மயமான பிரம்மாண்டத்தை உண்டாக்கியவர்; பகலை ஆக்கியவர்.

“பச்சைக் குதிரைகளைக் கொண்டவர்; பல கிரணங்களை உடையவர்; ஸப்த என்ற குதிரையை உடையவர்; ஒளிக்கதிர்களைக் கொண்டவர்; இருளை ஒழிப்பவர்; கேழமத்தைத் தருபவர்; ஸர்வஸம்ஹாரகர்; ஸர்வசம்ஹாரத்தில் அழிந்தவற்றை மீண்டும் படைக்குமாறு தோன்றியவர்; பிரகாசிப்பவர்.

“பிரம்மாண்டத்தின் நடுவில் விளங்குபவர்; (பணிந்தவர்களின் உள்ளத்தைக்) குளிரச் செய்பவர்; தபிக்கச் செய்பவர்; ஒளியை உண்டாக்குபவர்; யாவராலும் துதிக்கப்பட்டவர்; பகலில் தம்மிடம் அக்னியை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்; அதிதி தேவியின் புதல்வர்; சாயங்காலத்தில் சுயமாகவே தணிவை அடைபவர்; பனியை நாசம் பண்ணுபவர்.

“ஆகாயத்திற்கு மன்னவர்; ராகுவைப்பிளப்பவர்; ரிக், யஜுஸ்; ஸாமம், என்னும் வேதங்களின் கரையைக் கண்டவர்; பெரும் மழையை உண்டாக்குபவர். தண்ணீர்க்கு நண்பர்; விந்திய மலையை தக்ஷிணாயனத்தில் செல்லும் வழியாகக் கொண்டவர்; புனல்போல் ஆகாயமாகிய சமுத்திரத்தில் செல்பவர்.

“வெயிலை உடையவர்; வட்ட வடிவமானவர்; அடைந்தவரது பகைவர்களை நாசம் பண்ணுபவர்; உதயகாலத்தில் பொன்றிறமானவர்; மத்தியான்னத்தில் எல்லோரையும் எரிக்கின்றவர்; யாவராலும் துதிக்கப் பெற்றவர்; இவ்வுலகத்தை நிர்வஹிக்கின்றவர்; பெருங்காந்தி பொருந்தியவர்; எல்லாரிடமும் அன்பு பாராட்டுபவர்; எல்லாரது ஸம்ஸாரத்துக்கும் உற்பத்தி காரணர்.

“நக்சுத்திரங்கள், கிரஹங்கள், தாரைகள் இவைகளுக்குத் தலைவர்; எல்லாவற்றையும் நிலைநிறுத்துபவர்; ஒளி பொருந்திய அக்னி முதலியவற்றுக்குள்ளும் மிக்க ஒளி பொருந்தியவர்; (இந்திரன், தாதா, பகன், பூஷா, மித்திரன், வருணன், அர்யமன், அர்ச்சிஸ், விவஸ்வான், த்வஷ்டா, ஸவிதா, ரிஷ்ணு என்ற) பன்னிரண்டு மூர்த்திகளாக இருப்பவரே! தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம் விளங்கட்டும்.

“கிழக்கு மலையை உதிக்குமிடமாக உடையவருக்கு நமஸ்காரம்; மேற்கு மலையை அஸ்தமிக்குமிடமாக உடையவருக்கு நமஸ்காரம்; ஜோதிஸுக்களின் கூட்டங்களுக்கு மன்னவரான, பகற்காலத்தின் அதிபதிக்கு நமஸ்காரம்.

“உபாஸகருக்கு வெற்றி கொடுப்பவரும், வெற்றி, கேஷமம் இவைகளை அளிப்பவருமான பச்சை வர்ணமுள்ள குதிரையை உடையவருக்கு விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்; ஆயிரம் கிரணங்களை உடையவரே! விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்; அதிதி தேவியின் புதல்வருக்கு விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்.

“உபாஸியாதவர்களிடம் கொடுமையைக் காட்டுகின்ற ஜனங்களைப் பல தொழிலில் மூட்டுகின்றவர்க்கு நமஸ்காரம்; வெகு வேகமாக ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பவருக்கு விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம்; தாமரை மலரை எழுப்புகின்றவருக்கு நமஸ்காரம்; மார்த்தாண்டருக்குப் பன்முறை நமஸ்காரம்.

“பிரம்மாவையும், சிவபிரானையும், விஷ்ணுவையும், எல்லா ஆபத்துகளிலும் பாலனம் பண்ணுகிறவரும், ஜனங்களைத் தொழில் செய்யுமாறு ஏவுபவரும் ஆதித்ய ரூபமான காந்தியை உடையவரும் எல்லாவற்றையும் அழிப்பவருமான, எல்லாவற்றையும் அழிக்கையில் கடுமையான உருவத்தை உடையவருக்கு நமஸ்காரம்.

“இருளைப் போக்குகின்றவரும், பணியைப் போக்குகின்றவரும் (தம்மை அடைந்தவரது) பகைவரை அழிப்பவரும், அளவிடக் கூடாத ஸ்வரூபத்தை உடையவரும் நன்றியற்றவர்களை நாசம் செய்கின்றவரும், விளங்குபவருமான தேஜஸுகளின் பதிக்கு நமஸ்காரம்.

“உருக்கிவிட்ட தங்க நிறம் கொண்டவரும், அக்னி ரூபமாக நின்று ஹவிஸை வஹிப்பவரும், எல்லா ஜகத்துக்கும் கர்த்தாவும், அஜ்ஞான இருளைப் பிளப்பவரும் ஒளி வடிவமானவருமான அந்தர்யாமியாய் இருத்தலால் ஜனங்களின் புண்ய பாபங்களுக்கு சாக்ஷியானவருக்கு நமஸ்காரம்.

“இவரே ஜகத்தை அழிக்கின்றார்: பிரபுவாகும், இவர் அதையே உண்டாக்குகின்றார்; இவர் எல்லா வற்றையும் வற்ற அடிக்கின்றார்; இவர் எதிர்த்துவிடுகின்றார்; இவர் கிரணங்களால் மழையைப் பொழிக்கின்றார்.

“இவர் பிராணிகள் உறங்கும்பொழுது அந்தர்யாமியாக இருந்து விழித்திருக்கின்றார்; இவர்தான் அக்னி ஹோத்ரமாய் இருப்பவர்; அக்னிஹோத்ரம் செய்பவர்களுக்குப் பயனாகவும் இருப்பவர்.

“வேதங்களும், யாகங்களும், யாகங்களின் பயனும், உலகங்களின் எந்த கிரியைகளோ அவைகளும் எல்லாமும் இந்த ஸர்வ சக்தராகிய சூர்ய பகவானே.

“ஸ்ரீராம! ஒரு புருஷன் ஆபத்துக்களிலும் கஷ்டங்களிலும், காடுகளிலும், மனக் கலவரங்களிலும் இதை (அதித்ய ஹிருதயத்தை) ஒதுபவனாய் வருந்தாது இருக்கின்றான்.

“ஏகாக்ர சித்தனாய் தேவர்களுக்குத் தேவரும், லோகங்களுக்குப் பதியுமாகிற இவரை பூஜிப்பாயாக; இதை மும்முறை ஜபித்து போர்களில் வெற்றி பெறுவாய்.

“மஹாபாகுவே! இந்தக் க்ஷணமே நீ ராவணனை வதைப்பாய்”

‘அப்பொழுது அகஸ்தியர் இவ்வாறு மொழிந்தருளி விட்டு வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றார்.

‘மகா தேஜஸ்வியாகிய அவர் இதற்கு திருச்செவி சாய்த்து அப்பொழுது கவலை நீங்கியவராய் ஆனார்; ஸ்ரீராமர் மிகக் களிப்பு உற்றவராய் பொறிகளை அடக்கியவராய் அதைத் தியானித்தார். வீர்யசாலியாகும் அவர் மும்முறை ஆசமனம் செய்து பரிசுத்தராக ஆகி, வில்லைக் கைக்கொண்டு சூரியனை பார்த்துக் கொண்டு ஜபித்து அப்பொழுது மிகுந்த ஆனந்தத்தைக் கொண்டார்.

‘களித்த உள்ளங்கொண்ட அவர் ராவணனைப் பார்த்து யுத்தத்திற்கு நெருங்கி வந்தார். பெரும் முழு யத்தனத்துடன் அவனுடைய வதையில் உறுதி கொண்டவராய் இருந்தார். அப்பொழுது தேவ கணங்களின் நடுவிலிருக்கும் சூரிய பகவான் மிக உள்ளம் களித்து உத்ஸாஹம் கொண்டவராய் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து ராவணனது நாசத்தை அனுக்ரகித்து அருளிவிட்டு “துரிதப்படுவாயாக” என்று திருமொழியை திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.’

—வான்மீகம் - யுத்தகாண்டம்
சர்க்கம் 107

(ஸ்லோகங்கள் 3 முதல் முடிவு வரை)

இதன் பின்னரும் கூட இராம, இராவணர் இடையே மாபெரும் யுத்தம் நடந்தது.

*மேற்கொடுக்கப் பெற்றிருக்கும் மொழி பெயர்ப்பு ராவ்சாகேப் P.S. கிருஷ்ணசாமி அய்யர், மயிலாப்பூர் தர்மாலயா பதிப்பு—நூல்படி அமைவது.

இதன்படி, போர்க்களத்தில் அகஸ்தியர் இராமனுக்கு 'ஆதித்ய ஹ்ருதயம்' உபதேசம் செய்ய வந்தபொழுது இராவணன் போரில் களைத்து கவலையோடு இருந்தான்.

பிற மொழி பெயர்ப்புகளோ, வியாக்கியானங்களோ இதற்கு மாறாக இருக்கின்றன.

*பண்டித நடேச சாஸ்திரியாரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு திரு வை. மு. கோபால கிருஷ்ண மாச்சார்யாரால் பார்வை இடப்பட்ட உரை நூலில் இவ்விரு (1, 2) ஸ்லோகங்களும் அடியிற்கண்டவாறு கொடுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன:

“அதன் பிறகு போரைப் பார்க்க வந்த தேவர் களுடன் சேர்ந்து வந்த ரிஷியாகிய அகஸ்திய பகவான் இராவணன் முதலிற் போரில் களைத்து மறுபடியும் போர் செய்யுமாறு ஸ்ரீராமர் முன்பாக வந்து நின்றதையும், ஸ்ரீராமர் கவலை கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து ஸ்ரீராமரை அடைந்து சொல்லலானார்.”

*ஸ்ரீ. உ. வே. C. R. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், அவர்கள் சமஸ்கிருதத்திலேயே அந்த இரு ஸ்லோகங்களையும் கொடுத்து அதற்குரிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பையும் அடியிற் கண்டவாறு கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

ததோ யுத்த பரிஸ்ராந்தம்
 ஸமரே சிந்தயா ஸ்திதம்|
 ராவணம் சாக்ரதோ த்ருஷ்ட்வா
 யுத்தாய ஸமுபஸ்திதம்||

அப்பொழுது அந்த அத்துமமான ராமராவண யுத்தத்தைப் பார்க்கவந்த தேவகணங்களுடன் அகஸ்த்ய மஹர்ஷியும் கூடவிருந்தார். ராவணன் யுத்தம் செய்து களைத்திருப்பதையும், மறுபடியும் எல்லையற்ற ரோஷத்துடன் ராகவனை எதிர்த்து நிற்பதையும்,

‘என் பரஸ்வருபத்தை வெளிப்படுத்தாமல்
 இவனை எப்படி ஐயிப்பேன்?’

என்று ராமன் கவலை கொண்டு நிற்பதையும் கவனித்து அகஸ்த்யர் ரகுவீரனுடைய ஸம்பத்தில் சென்று பின் வருமாறு சொன்னார்.”

* வால்மீகி ராமாயணத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்திருக்கும் திரு. N. ரகுநாதய்யர் அவர்கள் இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களின் பொருளைக் கீழ்க் கண்டவாறு கொடுக்கிறார்கள்:

“The blessed sage Agasthya came there, accompanied by the Gods, to see Rama who, tired and careworn, was standing on the battle - field, having seen Ravana come back to fight with him. And approaching Rama, the sage, said,”

* மகாகனம் ஸ்ரீநிவாஸ ஸாஸ்திரியார் அவர்கள் தம் முடைய ‘ராமாயணப் பேருரை’யில் அடியிற் கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்கள்:

“இறுதிக் கட்டத்தில். இராம, இராவணர் இருவருடைய வீரமும் போரும் முடிவு என்ன ஆகுமோ என்று ஐயப்படும் அளவிற்குச் சமமாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

போரைக் காணவந்த தேவர்களும், மகரிஷிகளும் என்ன நடக்கப் போகிறதோ, என்று பெருங்கவலையில் மூழ்கி இருந்தார்கள். அவர்கள் உண்மையில் இந்திரனைப் பார்த்து, ‘இருவர்க்கும் இடையே நடக்கும் சமயில்லாத போரை, நீர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர். இராவணன் தன் தேரில் இருந்துகொண்டு போர் செய்கிறான். பாவம்! ராமரோ தரையில் தன்னுடைய கால்களினால் நின்று கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால், நீர் உமது தேரை ராமர்க்குக் கொடும்’ என்று சொன்னார்கள்

இந்திரன் அப்படியே செய்தார்; மாதலியே தேரைக் கொண்டு வந்தான். அவனே தேரோட்டியுமாக இருந்தான். இராமனுக்குத் தேர்மாத்திரம் கொடுக்கப் பெறவில்லை.

கேடகமும், வில்லும், புதிய அம்புகளும் கொடுக்கப் பெற்றன. இவை அனைத்தும் புதியவை.

அப்படியும், உங்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருப்பது போல, சண்டை சமமாகவே தான் இருந்தது. ராமன் தான் ஜெயிப்பான் என்ற நிச்சயமில்லை.

ஆகையினால், மகரிஷிகளும் மற்றவர்களும் ராமனுடைய உதவிக்குப் போகுமாறு அகஸ்தியரைத் தூண்டினார்கள்.

அவர் வந்து ராமருடைய செவியில் ஆதித்ய ஹ்ருதயத்தை உபதேசித்தார். அது அப்படி உபதேசிக்கப்படவேண்டியதாயிற்று."

வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு விமர்சனம் எழுதிய, கோவிந்தராஜர், திலகர் முதலியவர்களும் இவ்வாறே குறிப்பிட்டிருப்பதாகக் காணப் பெறுகிறது.

இவற்றிலிருந்து தெரிவதாவது :

ஸ்ரீ P. S. கிருஷ்ணசாமி அய்யருடைய உரைப்படி, மட்டுமே, களைப்படைந்திருந்தவனும் கவலைப்பட்டிருந்தவனும் இராவணனே என்பது குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

பிறருடைய உரைப்படியும், கருத்துப்படியும் அந்திலையில் இருந்தவன் இராமன் என்பதும், அதன் காரணமாகவே ஆதித்ய ஹ்ருதயத்தை இராமனுக்கு உபதேசிக்க அகஸ்தியர் வரவேண்டியதாயிற்று என்பதும் அமைகின்றன.

ஒரு சிலர், இராமன் கவலை கொண்டிருந்தான் என்பதனோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்கிறார்கள்; களைத்திருந்தான் என்று கூறவில்லை.

திரு. ரகுநாதய்யர் அவர்களோ இராமன் களைத்தும், கவலை அடைந்தும் இருந்தான் என்று கூறுகிறார்.

நூற்றேழாவது சர்க்கம் பற்றியும் ஆதித்ய ஹ்ருதயம் பற்றியும் அவற்றின் தொடர்பான வேறு சில செய்திகள் பற்றியும் அநுபந்தத்தில் காணலாம்.

வான்மீகர் கூற்றுப்படி (அப்பொழுது) தேவர்களும், கந்தர்வர்கள் உள்ளிட்ட சித்தர்களும், மகரிஷிகளும், கின்னரர்களும், மகோரகர்களும் உள்ளிட்ட யாவரும் கவலையை அடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது அந்த ரிஷிகணங்களோடு கூடிய தேவர்கள்,

“பசுக்களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும், கேடமம் உண்டாகட்டும்; லோகங்கள் அழிவற்றவைகளாய் இருக்கட்டும். ஸ்ரீராமர் போரில் ராக்ஷஸ மன்னன் ராவணனை வெற்றிகொண்டு விளங்கட்டும்” என்றவாறு (தெய்வங்களைப்) பிரார்த்திப்பவர்களாய், ஸ்ரீராம ராவணர்களுடைய மிகப் பயங்கரமானதும், மயிர்ச் சூச்சு எறிவிப்பதுமான யுத்தத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் அந்த மயிர்க்கூச்சு எறிப்பதான யுத்தத்தைக் கவனித்துப் பின்வருமாறு மொழிந்தார்கள்:

“ஆகாயமானது ஆகாயத்தையே நிகர்த்தது; சமுத்திரமானது சமுத்திரத்திற்கே நிகரானது; ஸ்ரீராம ராவணர்களின் போரானது ஸ்ரீராம ராவணர்களுடைய தையே நிகர்த்தது”.

மேலும் வால்மீகி, “ஸ்ரீராமர் (அப்பொழுது கோபம் கொண்டவராய்) ஸர்ப்பத்தை நிகர்த்த பாணத்தை வில்லில் பூட்டி, ராவணனுடைய காந்திகொண்டதும், ஜ்வலிக்கும் குண்டலங்கள் உடையதுமான, தலையை அறுத்தெறிந்தார்” என்றும்,

“மீண்டும் ஒரு தலை முளைத்தது” என்றும், “இவ்வாறே நூறு தலைகளை இராமர் அறுத்தெறிந்தும் இராவணனுடைய பிராண நாச விஷயத்தில் முடிவே காணப்படவில்லை” என்றும் கூறுவார்.

மேலும் அவர், “கௌசல்யையின் ஆனந்தத்தைப் பெருக்குபவரும், எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவரும் வீரரும், பல பாணங்களோடு கூடினவருமான ஸ்ரீராமர் அப்பொழுது பின்வருமாறு சிந்திக்கலானார்:

‘எவைகளாலேயே மாரீசன் கொல்லப்பட்டானோ, எவைகளாலேயே தூஷணனோடுகூட கரனும், கிரௌஞ்ச வனத்தில் விராதனும், தண்டகா வனத்தில் கபந்தனும், அப்படியே கொல்லப்பட்டார்களோ, போரில் எனக்கு நம்பத்தக்கவைகளோ அந்த இந்த பாணங்கள் எல்லாம் எக்காரணத்தால் இராவணனிடம் பிரதாபம் குன்றின ஆயினவோ, அந்த காரணம் எதுவோ?’

“ஸ்ரீராமரும், மேற்கண்டவாறு சிந்தையில் ஆழ்ந்த வராய் இருந்தார்; போரில் ஜாக்கிரதை உற்றவராகவே பாணவர்ஷங்களை ராவணனது மார்பில் வர்ஷித்தார். அப்பொழுது, ரதத்திலிருக்கும் ராக்ஷஸ மன்னனான இராவணனும் கோபம் கொண்டவனாய் போரில் ஸ்ரீராமரை கதைகளுடையவும், முஸலாயுதங்களுடைய வும், வர்ஷத்தால் எதிர்த்துத் தாக்கினான். அந்தப் பெரும் போரானது, மலைச் சிகரத்திலும், ஆகாயத் திலும், பூமியிலும், மிக்க பயங்கரமாயும், மயிர்க்கூச்சு எறிவிப்பதாயும் நடைபெற்றது.

“தேவர்களும், தானவர்களும், யக்ஷர்களும், பிசாசுர்களும், உரகர்களும், ராக்ஷஸர்களும், பார்க்கும்பொழுதே இரா முழுமையும் அந்த பெரும்போர் நிகழ்ந்தது.

“ஸ்ரீராம ராவணர்களின் போரானது இரவிலும் ஒய்வை அடையவில்லை. பகலிலும் ஓய்வுகொள்ளவில்லை.

“ஒரு முகூர்த்த நேரத்திலும் ஓய்வுகொள்ளவில்லை. ஒரு வினாடியிலும் கூட ஓய்வு கொள்ளவில்லை.

“அந்த உத்தமனான தேவேந்திரனின் தேர்ப்பாகன் (மாதலி), ஸ்ரீராமருடையவும் ராவணனுடையவும் போரில் ஸ்ரீராமருக்கு வெற்றியைக் காணாது. போரில் முனைந்திருக்கும் இவரைப் பார்த்து (ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து) தக்கூணமே ஒரு விண்ணப்பத்தைத் தெரிவித்து கொண்டான்”. —யுத்த காண்டம்
சர்க்கம் 110

என்று கூறுவார்.

மீண்டும் வால்மீகி கூறுவதாவது:

‘அநந்தரம் மாதலி அப்பொழுது ஸ்ரீராமருக்குப் பின்வருமாறு ஞாபகப்படுத்தினான் :

“வீரரே! தேவரீர் ஒன்றும் அறியாதவர்போல் இவனை ஏன் எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர். பிரபுவே! வதத்தின் பொருட்டு இவன்மீது பிரம்ம அஸ்திரத்தைத் தேவரீர் பிரயோகிப்பீராக; தேவர்களால் எது மரண காலமாக சொல்லப்பட்டதோ அது இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது.”

‘அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீராமர் மாதலியின் அந்த சொல்லால் ஞாபகப்படுத்தப்பட்டவராய், முனிவரும் சக்திமானுமாகிய, அகஸ்திய பகவான் முதலில் இவருக்கு (ஸ்ரீராமருக்கு) எந்த பிரம்ம தேவரால் அளிக்கப்

பட்டதும், போரில் வீணே போகாததுமான, உத்தம பாணத்தை அளித்தாரோ, அதாகிறதும், முன்பு ஒப்பற்ற தேஜஸ்வியாகிய பிரம்மதேவரால், இந்திரனுக்காக சிறுஷ்டிக்கப்பட்டதும், முன்பு மூவுலகையும் வெற்றி கொள்ளவிரும்பிய தேவேந்திரனுக்கு அளிக்கப்பட்டதும், எதனது இறகுகளில், வாயு பகவானோ, முனையில் அக்னி பகவானும் ஸூர்ய பகவானுமோ, சரீரமானது ஆகாய ஸ்வரூபமோ, பருவில் மேரு பர்வதமும், மந்தர பர்வதமுமோ அதாகிறதும், அழகுகொண்டு ஜ்வலிக்கின்றதும், நன்முனை உற்றதும் பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்டதும், எல்லாப் பிராணிகளுடைய வீரியம்கொண்டு உண்டாக்கப் பெற்றதும், சூர்ய பகவானது ஒளி கொண்டதும், புகை உடன் கூடிய ஊழித்தீ போன்றதும் ஜ்வலிக்கும் சர்ப்பம் போன்றதும் பகைவரின் யானைக் கூட்டங்களையும், குதிரைக் கூட்டங்களையும் பிளக்க வல்லதும், விரைவில் எதையும் செய்ய வல்லதும் கோட்டை வாயில்களையும் அகழிகளையும், மலைகளையும், பிளக்க வல்லதும், பலபடியாய்க் குருதி படிந்த உருக் கொண்டதும், கொழுப்பால் பூசப் பெற்றதும், மிக பயங்கரமானதும், வசிராயுதத்தின் உறுதிகொண்டதும், பேரொலி உடையதும், பலவகைப் போர்களையும் சிதைக்க வல்லதும், யாரையும் நடுங்கச் செய்வதும், பயங்கரமானதும், சீறும் சர்ப்பம் போன்றதும், கழுகு களுக்கும், பருந்துகளுக்கும், கூளிகளுக்கும், நரிக்கூட்டங்களுக்கும், பிசாசுகளுக்கும் போரில் எப்பொழுதும் உணவு அளிப்பதும், எமனுக்கு நிகரான உருக்கொண்டதும், பயத்தை விளைவிப்பதும், வானரோத்தமர்களுக்கு ஆனந்தத்தைத் தரவல்லதும், அரக்கர்களை அழிக்க வல்லதும், கருடபகவானின் பல மிக அழகிய சிறகுகளால் கட்டப் பெற்றதும் உலகங்களுள் சிறந்த பாணமாகிறதும்

இஷ்வாகு வம்சத்தவர்களின் ஆபத்தை, ஒழிக்க வல்லதும், சத்துருக்களின் புகழை அழிக்கவல்லதும் தனக்கு சந்தோஷத்தை விளைவிப்பதும், ஜீவலிங்கின்றதும், சீறுகின்றதும், சர்ப்பம் போன்றதுமான அந்த பாணத்தை கைக்கொண்டார்.

‘மகா சக்திமானும், பலசாலியுமான ஸ்ரீராமர் அப் பொழுது அந்த உத்தம பாணத்தை வேதத்தில் சாற்றப் பட்ட முறைப்படி அபிமந்திரித்து கோதண்டத்தில் தொடுத்தார்.

‘ஸ்ரீராமரால் அப்பொழுது, அந்த சிறந்த பாணமானது தொடுக்கப்படும்பொழுது, எல்லாப் பிராணிகளும் மருண்டன; பூமியும் அதிர்ந்தது. மிகச் சினம் கொண்ட அவர் மிக ஊக்கம்கொண்டு, வில்லை மிக இழுத்து, அந்த, மர்மத்தைப் பிளக்கவல்ல பாணத்தை ராவணன்மீது விடுத்தார்.

‘இந்திரனது கரத்தால் விடுக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம் போன்றவாறு அணுக முடியாததும், யமன்போலவே தடுக்க முடியாததுமான, அது (பாணமானது) ராவணன் மார்பில் பாய்ந்தது.

‘மிகச் சக்தி கொண்டதும், சரீரத்தை அழிக்க வல்லதுமான அந்த, விடுக்கப்பட்ட பாணமானது அந்த, துஷ்டாத்மாவான ராவணனது ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்தது.

‘உயிரை மாய்க்கவல்ல அந்தப் பாணமானது குருதி வழிந்ததாகி, விரைவாய் ராவணனது உயிரை அபகரித்துக்கொண்டு, பூமிக்குள் புகுந்தது.

‘அந்தப்பாணமானது, ராவணனைக்கொன்று ரத்தம் வழிந்த உருக்கொண்டதாய், வேலைக்காரனைப்போல் காரியத்தை முடித்துவிட்டதாய், மீளவும் தனது அம்பறாத் தூணிக்கு வந்துசேர்ந்தது.

‘கொல்லப்பட்டு உயிரை நீத்துக்கொண்டிருக்கும் அவனது கையினின்று அந்தப் பாணத்தோடு கூடிய வில்லானது பிராணனுடன் தத்க்ஷணமே நழுவியது.

‘பயங்கரமான சக்திகொண்ட பெரும் பெருமை வாய்ந்தவனான ராக்ஷஸ மன்னன் உயிரிழந்தவனாய், வஜ்ராயுதத்தால் மாய்க்கப்பட்ட விருத்ராசுரன் எவ்வாறோ, அவ்வாறே அப்பொழுது, ரதத்தினின்று பூமியில் விழுந்தான்’

யுத்த காண்டம்,

சர்க்கம் 111

வான்மீகத்தின் படியும், நாம் காண்பது என்ன வென்றால், ராவண வதத்திற்கென்றே திருமாலின் பாதி அம்சமாகப்பிறந்த இராமன், எப்பொழுது மனிதனாகப் பிறந்தானோ, அப்பொழுதே யாரை வதைப்பதற்காகத் தோன்றினானோ, அவனோடு போர் செய்யும்போதுகூட சோர்வு, களைப்பு, மனத்தளர்ச்சி ஆகியவைக்கு ஆளாவதோடு அன்றி, அகஸ்தியரால் ஆதித்ய ஹ்ருதயம் என்ற மந்திரம் உபதேசிக்கப்பெற்று, அவ் வழி அதனை உபாசித்து, பூசித்தும் அதே அகஸ்தியரால் முன்னர் (தண்டகாவனத்தில்) கொடுக்கப்பெற்ற பிரம்மாத்திரத்தை, இந்திரனின் தேர்ப்பாகன் மாதவி தனக்கு ஞாபகப்படுத்திய பிறகே, அபிமந்திரித்து இராவணனுடைய முடிவுவேளை இதுவே, என்று தேவர்

களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட நிர்ணயிக்கப்பட்ட வேளையில் தான் கொல்லமுடிகிறது.

ஆதித்ய ஹ்ருதய மந்திரத்தில் சூரியனைப்பற்றி அகஸ்திய முனிவரால் கூறப்பெறுவன அனைத்தும் பரம் பொருள் என்று எதுவொன்று குறிப்பிடப் பெறுகிறதோ, அதனைப்பற்றியனவாகவே அமைந்திருப்பதனைக் காண முடியும்.

உண்மையில், வால்மீகர் வெளிப்படையாகவே, அகஸ்திய முனிவர் அருளிய போதனைக்குப் பிறகு இராமன் மும்முறை ஆசமனம்செய்து, பரிசுத்தராக ஆகி, வில் கைக்கொண்டு, சூரியனை நோக்கி, அந்த மந்திரத்தைச் செபித்து, அப்பொழுது மிகுந்து ஆனந்தம் கொண்டார் என்றே கூறுவார்.

ஆக,

எப்படி அணுகினாலும் மனிதன் என்று பிறந்தாகி விட்ட பிறகு, எடுத்துக்கொண்ட செயலைச் சாதனை ஆக நிறைவேற்றுதற்குப் பரம்பொருளையே சரண் அடைவதனைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்ற முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டி இருக்கிறது.

11. இராமன்

கம்பன் படி

இனி கம்பன் காட்டும் இராமனைப் பார்ப்போம்.

ஒன்று : நாம் முன்னரே கண்டது—இராமன் முழுமையான திருமாலின் அவதாரம் என்பது.

இரண்டாவது : இந்த உண்மையைத் தொடக்கத் திலிருந்தே தெரிந்து இருந்தவன் வசிட்டன் என்பது.

மூன்றாவது : பரசுராமனும் இந்த உண்மையைத் தெரிந்திருந்தவன் என்பது.

மழுவாள் ஏந்தியும் அறிந்தனன்

பரசுராமன் இவ்வுண்மையை இராமனிடத்திலேயே வெளிப்படையாகவே சொல்லிவிடுகிறான்.

“நீ இங்கு யாவர்க்கும்
ஆதி; யான் அறிந்தெனன்; அலங்கல் நேமியாய்!”

(கம்பன்-1299)

என்பான்.

“வாங்குதி தனுவை! வல்லை ஆகின்” என்று பரசுராமன் தன் கைக் கொடுத்த வில்லை வீரன் கொண்டு, தோளுற வாங்கி. “விரதம் பூண்ட, வேத வித்து ஆய மேலோன் மைந்த! நினைக் கொல்லலும் ஆகாது; தொடுத்த அம்பும் பிழையாது. யாது இதற்கு இலக்கம்? இயம்புதி விரைவின்” என்ன, கண்டு வியந்த பரசுராமன், கூறுவதே மேற்குறிப்பிடப் பெற்றது.

மேலும் அவன் “நீ மின்னுடை நேமியான் ஆதல் மெய்ம்மை; எனவே உலகுக்கு உறு இடுக்கண் யாது உளது?

எண்ணிய பொருள் எலாம் இனிது முற்றுக!
மண்ணிய மணி நிற வண்ண! வண் துழாய்க்
கண்ணிய! யாவர்க்கும் களைகண் ஆகிய
புண்ணிய!”

(கம்பன்-1302)

என்று போற்றுகின்றான்.

மும்மையும் தரும்

இவ்வாறு கூறிய பரசுராமன் இராமனைத் தொழுது விடைபெற்றுப்போய பின்னர், ஐ உணர்வு ஒழிந்து, தன் உயிர் உலைந்து உருகு தாதையை இராமன் அன்பினால் தொழுது நிற்கிறான்.

உணர்வு வெளிப்பட, விழுமம் (துன்பம்) நீங்கிய வேந்தன், தயரதன், தன் மகனைத் தழுவி, உச்சி மோந்து பாராட்டுகிறான்.

“பொய்ம்மை இல், சிறுமையில் புரிந்த ஆண் தொழில்,
 மும்மையின் உலகினால் முடிக்கல் ஆவதோ?
 மெய்ம்மை இச் சிறுவனே, வினை செய்தோர்களுக்கு
 இம்மையும் மறுமையும் ஈயும்”

(கம்பன் - 1306)

என்று கூறுவதாகக் கம்பன் பாடுவான்.

நாகணை வள்ளல்

இராமனுக்கு முடிசூட்டுவது என முடிவு செய்த
 பிறகு, தயரதன் வசிட்டனிடம், இராமனுக்கு நல் உறுதி
 யும் வாய்மையும் பெரிது கூறவேண்டும் எனவும், மறுநாள்
 இயலும் மங்கல வேளைக்காக இராமனுக்குச் செய்ய
 வேண்டுவன ஒல்லையில் இயற்றவேண்டும் எனவும்,
 கோருகிறான்.

வசிட்டனும் இராமன் வாயில் முன்னி, இனிது
 அவன் எதிர்கொள, இருக்கை எய்துகிறான். தான் கூறும்
 உறுதிப் பொருள்களை நன்று கேட்டு, நன்கு கடைப்
 பிடிக்கக் கோருகிறான்.

ஏனை நீதி இணையன, வையகப்
 போனகற்கு விளம்பி, புலன் கொளீ இ,
 ஆனவன்னொடும், ஆயிர மௌலியான்
 தானம் நண்ணினன், தத்துவம் நண்ணினான்.

(கம்பன் - 1428)

தத்துவம் நண்ணிய வசிட்டன் (மெய்ப்பொருள் உணர்ந்தவன்) இராமபிரானுக்கு பல நீதிகளை எடுத்துச் சொல்லி, அறிவு கொடுத்தி, பின் அவ்விராமனோடு ஆயிரம் திருமுடி களை உடைய திருமாலாகிய, (இச்ஷ்வாகு குலதனமாகிய) அரங்கநாத மூர்த்தியின் ஆலயம் அடைகிறான்.

வசிட்டன், இராமன் 'வையகப் பேரானகன்' என்று நன்குணர்ந்தவனேனும், இப்போது அவன் கொண்டுள்ள கோலத்திற்கு ஏற்ப வழிபாடு செய்தல் கடன் என்றும் உணர்ந்தவன்.

அடுத்துவரும் பாடலும், இக்கருத்தையே வலியுறுத்து மாறு அமைந்து இருக்கிறது.

தத்துவம் நண்ணிய வசிட்டன், ஆனவன்னொடும் இறைவன் தானம் நண்ணுகிறான்.

நண்ணி, நாகணை வள்ளலை நான் மறைப்
புண்ணியப் புனல் ஆட்டி, புலமையோர்
எண்ணும் நல்வினை முற்று வித்து, ஏற்றினான்,
வெண் நிறத்த தருப்பை விரித்துஅரோ.

(கம்பன் - 1429)

இப்பாடல், நாகணை வள்ளலை (இறைவன் - கோயில் மூலவர்) புனல் ஆட்டி, நல்வினை முற்றுவித்து, பின் அவ்விறைவன் திருமுன், இராமனை வெண்நிறத்த தருப்பை விரித்து ஏற்றினான் என்றும்,

நாகணை வள்ளலாகிய இராமனை, மஞ்சனப் புனித நீர் ஆட்டி, செய்தகுந செய்து, வெண்நிறத்த தர்ப்பா

சனத்தில் அமர்த்தினான் என்றும் இருவேறு வகையில் பொருள்கொள்ளுமாறு அமைந்துள்ளது.

நன்கறிநல்லன்

இராமன் யாவன் என்பதனைத் தொடக்கத்திலிருந்து (முதற் சந்திப்பு) தெரிந்துகொண்ட பிறிதொரு பாத்திரம் அனுமனே.

முதலில், இராம இலக்குவர் வருதல் கண்டு 'தெவ்வர் கொல்?' என்று அஞ்சி ஓடும் சுக்கிரீவன் உள்ளிட்டாரை நோக்கி "அஞ்சல்! இவ் இடத்து இரும்; கண்டு வருவன்" என்று கூறி மாணியாய் படிவம்கொண்டு எதிர் குறுகி, மறைய நின்று, அவர் குறித்து பலபடியாய் நினைக்கிறான்.

தேவாதி தேவன்

"அந்தரத்து அமரர் அல்லர்;
மாணிதப் படிவர்;
உரிய பொருள் தேடுதற்கு உறுநிலையர்;
தருமமும் தகவுமே இவர்;
இடை அழிவு வந்துளது, அருமருந்து
அனபொருள், இரு மருங்கினும்
நெடிது துருவுகின்றனர்.

"தேவர்க்கும் தேவர் ஆய மூவரோ எனின் அல்லர்.
இவர் இருவர்.

“கதம் எனும் பொருண்மை இலர்;
 கருணையின் கடல் அனையர்;
 இதம் எனும் பொருள் அலது, ஓர்
 இயல்பு உணர்ந்திலர் இவர்கள்;
 சதமன் அஞ்சுறு நிலையர்;
 தருமன் அஞ்சுறு சரிதர்;
 மதனன் அஞ்சுறு வடிவர்;
 மறலி அஞ்சுறு விறலர்.”

என்றும்,

“தன் கன்று கண்ட அன்ன
 தன்மைய, தறுகண் பேழ்வாய்
 மின் கன்றும் எயிற்றுக் கோள்மா,
 வேங்கை, என்று இணையவேயும்,
 பின் சென்று, காதல் கூரப்
 பேழ்கணித்து இரங்குகின்ற;”

தன்மை கண்டும்,

“துன்பினைத் துடைத்து, மாயத் தொல் வினை
 தன்னை நீக்கி,
 தென் புலத்து அன்றி, மீளா நெறி
 உய்க்கும் தேவரோ தாம்?
 என்பு எனக்கு உருகுகின்றது;
 இவர்கின்றது அளவில் காதல்;
 அன்பினுக்கு அவதி இல்லை;
 அடைவு என் கொல்? அறிதல் தேற்றேன்.”

(கம்பன் - 3758, 3760, 3763)

என்றெல்லாம் எண்ணுவதாகக் கவிஞன் பாடுவான்.

வினையின் நீங்கிய முனைவன்

அதே அனுமன் பின் சுக்கிரீவனிடத்து, தான்
இராமனைக் கண்டு உணர்ந்த, இராமன் சிறப்புகளை
இனிது எடுத்து ஓதுகிறான். கருணை நிரம்பிய அவன்
செயல்களையும், வீரம் விளைத்த போர்களையும்
விளம்பி,

‘முனைவரும் பிறரும், மேல், முடிவு
அரும் பகல்எலாம்,
இணையர் வந்து உறுவர் என்று,
இயல் தவம் புரிசுவார்;
வினை எனும் சிறை துறந்து
உயர்பதம் விரவினார்
எனையர் என்று உரை செய்கேன்?—
இரவிதன் சிறுவனே!’ (கம்பன் - 3798)

என்று உளம் கொளக் கூறுகிறான்.

மந்திரம் கெழுமு நூல் மரபுணர்ந்து உதவவல்ல
அனுமன் பலபடியாய்க் கூறிய பின்னரும், கண்டு இராம
னோடு நட்புகொண்ட பின்னரும், ‘தருவன் நினக்கு நின்
தாரமொடு, தலைமையும்’ என்று இராமன் குளுறவு
கொண்ட பின்னும், சுக்கிரீவன் தனித்து அமைச்சரோடு
ஆலோசனை செய்கிறான்.

உததி துயில்வான் உதித்தனன்

‘வாலியைக் காலனுக்கு அளிக்கும் ஆற்றல் இன்ன
வீரர்பால் உளதோ?’ என்று ஐயுறும் சுக்கிரீவனுக்கு,

“சங்கு சக்கரக் குறிஉள,
 தடக்கையில், தாளில்;
 எங்கும் இத்தனை இலக்கணம்
 யாவார்க்கும் இல்லை;
 செங்கண் விற்கரத்து இராமன்,
 அத் திரு நெடு மாலே!
 இங்கு உதித்தனன், ஈண்டு அறம்
 நிறுத்துதற்கு;”

(கம்பன் - 3859)

என்று எடுத்துக் கூறுகிறான்.

முன்னைக்கும் முன் அவன்

தான் இத் தெளிந்த முடிவிற்கு வர உரிய காரணத்
 தைக் கூறுகிறான் :

‘என்னை ஈன்றவன், “இவ் உலகு
 யாவையும் ஈன்றான்-
 தன்னை ஈன்றவற்கு அடிமை செய்;
 தவம் உனக்கு அஃதே;
 உன்னை ஈன்ற எற்கு உறுபதம்
 உளது” என உரைத்தான்;
 இன்ன தோன்றலே அவன்;
 இதற்கு ஏது உண்டு;—இறையோய்!

துன்பு தோன்றிய பொழுது, உடன் தோன்றுவன்;

“எவார்க்கும்

முன்பு தோன்றலை அறிதற்கு முடிவு என்?” என்று இயம்ப,
 “அன்பு சான்று” என உரைத்தனன்; ஐய! என் ஆக்கை,
 என்பு தோன்றல உருகின எனின், பிறிதுஎவனோ?

(கம்பன் - 3861, 3862)

என்பான்.

இவ்வடிப்படையை நன்கு உணர்ந்த தன்மையாலேயே, 'இராமநாமம்' ஒன்றே, தனக்குறு இடுக்கண்கள் அனைத்தையும் துடைக்க வல்லது என்று அனுமன் எண்ணுகிறான்; அதன்படியே செயல்படுகிறான், என்பதனை முன்னரே கண்டோம்.

எனினும், அந்த இராமன், மனிதனாகவே காப்பியம் முழுமையும் செயற்படுவதற்கும் அந்த அனுமனே உதவுகிறான்.

தெளிந்த நல் அறிஞன்

இவ்வாறாகவே, இராமன் திருமாலே எனத் தெரிந்திருந்த, தெளிந்த, மற்றொரு பாத்திரமும் இராமாயணத்தில் உண்டு; அது வீடணனே என்பதனையும் முன்னர்க் கண்டோம்.

இராவணன் மந்திரப் படலத்து, இராம, இலக்குவர்குறித்த, தன் கருத்தை,

".....

உன் பகைஞரானவரை அம்மா!

இனையர் என்று உணர்தியேல்,

இருவரும் ஒருவரும் எதிர் இலாதார்;

முனைவரும் அமரரும், முழுது

உணர்ந்தவர்களும், முற்றும் மற்றும்,

நினைவு அருந்தகையர்; நம் வினையினால்

மனிதர் ஆய், எளிது நின்றார்." (கம்பன் - 6155)

என்று கூறுவான்.

கேட்ட இராவணன், பெரிதும் சினந்து, இளவலை இகழ்ந்து, கடிந்து,

‘மானுடன் வலி, நீ அலாது,
யார் உளர் மதித்தார்?’ (கம்பன் - 6179)

என எள்ளி,

‘நீ உணர்விலி’ என்று இடித்துக் கூறி, அவையினர்
தோக்கி,

‘நன்று, போதும் நாம்; எழுக!’

என, அன்பினன் இளையான், அகலான் ஆகி.

‘என் உரை எள்ளலை, தெள்ளிய
பொருள் இயம்பல் ஆற்றுவேன்’

என்று பின்னரும்,

“தன்னின் முன்னிய பொருள் இலா ஒருதனித் தலைவன்,
அன்ன மானுடன் ஆகி வந்து, அவதரித்து அமைந்தான்,
சொன்ன நம் பொருட்டு, உம்பர்தம் சூழ்ச்சியிந்துணிவால்;”
(கம்பன் - 6181)

என்று கூறுகிறான்.

வீடணனார் சொல்

இறுதி நாள் போரில் இராவணன் தான் விட்ட
சூலத்தால் இராமன் பொன்றிலன்; சூலமே அவன்
உங்காரத்தால் உதிர்நூறு ஆகி உக்கது காண்கிறான்;

செயல் அற்று நிற்கிறான்;

இதனைக் கம்பன்,

.....'விடு சூலம்

பொன்றான் என்னின் போகலது' என்னும்

பொருள் கொண்டான்;

ஒன்று ஆம் உங்காரத்திடை உக்கு. ஓடுதல் காணா

நின்றான், அந்நாள் வீடணனார் சொல் நினைவுற்றான்.

(கம்பன் - 9836)

என்பான்.

மேலும் அவன்,

'சிவனோ? அல்லன்; நான்முகன் அல்லன்; திருமாலாம்

அவனோ? அல்லன்; மெய்வரம் எல்லாம் அடுகின்றான்;

தவனோ? என்னின், செய்து முடிக்கும் தரன் அல்லன்;

இவனோ தான் அவ் வேதமுதல் காரணன்?"

(கம்பன் - 9837)

என்று எண்ணுகிறான்.

இவ்வாறு கூறுவது. முன்னர் மந்திரப் படலத்து,
வீடணன் இராவணனிடம் கூறியதனை நினைவு
கூர்ந்தமையாலேயேயாம்.

உண்மை அறிந்தவனாயினும், வீடணனும், பிற
பாத்திரங்களைப்போலவே, இராமனை மனிதனாக
நடக்கச் செய்கிறான்.

கடக்கரு கடலினைக் கடக்குமாறு எங்ஙன்?

வானரர் சூழ கடற்கரை நின்ற இராமன் தன் எதிர்
கிடக்கும் வண்ண வெங்கடலினை, வானரக் கிளர்
பெருஞ் சேனை கடக்கும் வழி குறித்து வீடணனை,
நோக்கி 'எண்ணு நூல் கற்றாய்! எவ்வண்ணம் கடப்பது?'
என வினவுகின்றான்.

‘கரந்து நின்ற நின் தன்மையை,
 அது, செலக் கருதும்;
 பரந்தது, உன் திருக்குல
 முதல் தலைவரால்; பரிவாய்
 வரம் தரும், இந்த மாக்கடல்;
 படைசெல, வழி வேறு
 இரந்து வேண்டுதி, எறி திரைப்
 பரவையை...’ (கம்பன் - 6590)

என்று வீடணன் விடை தருகிறான்.

வீடணன் இராமனிடம், ‘இரந்து வேண்டுதி’ என்று அறிவுறுத்தும் அளவிற்குச் சென்றுவிடுவதைக் காண்கிறோம்.

புல்லணை பொருந்திய நல்லன்

இராமனும்,

‘தருண மங்கையை மீட்பது ஓர்
 நெறி தருக!’ என்னும்
 பொருள் நயந்து, நல் நூல் நெறி
 அடுக்கிய புல்லில்,
 கருணை அம் கடல் கிடந்தனன்,
 கருங்கடல் நோக்கி;
 வருண மந்திரம் எண்ணினன்,
 விதிமுறை வணங்கி. (கம்பன் - 6593)

மேலும் வீடணன், போரிடை இந்திரசித்தன், இராவணன் இவர்களை வெல்லும் வழிகள், கையாள வேண்டிய உபாயங்கள், முறைகள் முதலியன பற்றி தக்க நேரத்தில் கூறவும் செய்கிறான்.

வாள் போழ்ந்து அழிக்க

சீதைபோலவே மாய உருவம் ஒன்றைச் சமைத்து அதன் மலர்க்குழல் பற்றி இழுத்து வந்த இந்திரசித்தன், அனுமன் உள்ளிட்ட வானர வீரர் முன் அவளை (மாய உரு) நிறுத்தி 'ஊன் நகு இவ் ஒள்வாளால் இவள் உயிர் சிந்துவென்' என்ன, அவர்கள் அலமந்து பன்முறை வேண்டியும், கொண்டது விடானாய்க் கொலை செய்து மறைகிறான்.

வானர வீரர் 'வடிக்கண் ஜானகி, வஞ்சகன் வாளால் முடிந்தாள்' என்ற முடிவு கொண்டு புலம்பி, இராமன் திருமுன் சேர்ந்து, நடந்தன கூறுகின்றனர்.

இராமன் பித்தரும், இறைபொறாத, பேர் அபிமானம் என்னும் வாள் மார்பில் தைக்க, உயிர் இலன் என்று சூழ்ந்தோர் கருதுமாறு தரையில் சாய்கிறான்.

வண்டுருக் கொண்டு

தம்பியும் தலத்தன் ஆகின்றான். தொல்லையது உணரும் வீடணன் துளக்கம் உறினும், சோர்ந்தாரை மயக்கம் தெளிவித்து, ஆறுதல் கூறி,

'இமை இடையாக, யான் சென்று இலங்கை சேர்வேன். உற்றது அறிந்து மீள்வேன்' என்று விளம்பி வண்டுருக்கொண்டு அசோகவனம் சார்ந்து, சீதை உயிரோடு இருப்பதனைக்கண்டு, மீண்டு வந்து, இந்திரசித்தன் சூழ்ச்சி இன்னது என்று எடுத்து இயம்பவும் செய்கிறான்.

இவ்வாறு உறு இடுக்கண்களை ஒழிக்கும் உபாயம் கூறி, குறை தவிர்க்கும் பணியில் ஈடுபடும் வீடணன் இராமன் மனிதனாக நடக்கும் முயல்வில், தானும் பங்கு கொள்கிறான்.

என் வந்தனை நீ இளவல்?

கும்பகருணன், பார்க்கப்போனால் வீடணனைப் போல் தொல்லையது உணரும் துணிந்த ஞானமும், தெளிந்த அறிவும் இல்லாதவனே. எனினும், அவனும் கூட இராமன் யாவன், என்பதனை நன்கு உணர்ந்துதான் வைத்திருக்கின்றான்.

தன்னை, இராமன்பால் சேர்க்கும் கருத்தனாய் வந்த இளவலை நோக்கி, மழையின் நீர்வழங்கு கண்ணன் கும்பகருணன்,

‘அபயம் என்று அடைக்கலம் புக்க நின்னை அறம் தலை நிறுத்த வந்த அத்துணைவர் துறப்பது துணியார்.

மேலும்,

‘ஏற்றிய வில்லோன், யார்க்கும்

இறையவன், இராமன் நின்றான்;

மாற்றஅரும் தம்பி நின்றான்;

(கம்பன் - 7407)

‘இவர்களை நீத்து தோல்வியே காணும் எம்பால் எவ்வளி தொலைய வந்தனை? அமுதுண்பாய் நஞ்சுண் பாயோ? அவ்வல்லில் இராமன் எய்கணை மாரியால் அமரில் இறந்துபட இருக்கின்ற எம்பால் சேர்வது தக்கதோ? ஏவர்க்கும் சிறியையோ நீ? அல்லையே! உன்னை நலிகிற்பாரும் உளரோ?’

‘அத்தகு அவன் பக்கல் இராது. கனிவரும் காலத்துப் பூக்கொய்கறாத்தனோ நீ; அவனோடு இருப்பதே உனக்கு தக்கது. புலையுறு மரணமே எமக்குப் பொருந்துவது’ என்று பலபடியாய்க் கூறுகிறான்.

இவ்வயின் நின்றலும் ஏதம், போதியால்

மேலும்,

‘தாழ்க்கிற்பாய் அல்லை; என் சொல்

தலைக்கொளத் தக்கது என்று

கேட்கிற்பாய் ஆகின், எய்தி,

அவரொடும் கெழீஇய நட்பை

வேட்கிற்பாய்;.....

(கம்பன்-7435)

‘எம்மை நோக்கி இரங்கல் வேண்டா! என்றும் உள்ளாய்! ஏகுக இன்னே என்று’ கூறி, இறுகப்புல்லி, இரங்கி இரு கண் நீர்சோர இளவலை விடுக்கின்றான்.

வணங்கிய வீடணன் வழிக்கொள்வான் ஆகிறான்.

இவ்வாறு கும்பகருணனும், இராமன் தேவராம் சத்தவன் என்று உணர்ந்தவனேனும், அவனை மனிதனாகவே கருதுகிறான் என்பது வெளிப்படை.

கால நிலம் தோய வந்த கடவுள்

கவிக் கூற்றாகக் காப்பியம் நெடுகிலும் இராமன் திருமாவின் அவதாரம் என்று கூறப்பெறுவது தெற்றெனப் புலப்படும்.

வேறு சில பாத்திரங்களின் வாயிலாகவும் இராமன் திருமால் எனவே கூறப்பெறுகிறான்.

இறைவன் இவன் என்று ஏத்துநர் பலர்

எனினும்,

இங்கு ஆய்ந்துகொண்டிருக்கும் கருத்துக்கு ஏற்ப அவனை அவ்வாறு குறிப்பாகக் கூறுபவர் யாவர்? அதற்கு ஏற்ப எவ்வெந் நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுகின்றன? எனப் பாரிப்பதும் பொருத்தம் உடையதே.

மூண்ட போரின் முதலநாள்

முதல் நாள் போர் முடிந்த பின்னர், இராவணன் வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையினாய்த் திரும்புகிறான்.

செறிமலர் அமளி சேர்ந்து, எரி அன்ன நெடுமூச்சு எறிகிறான்; நாணத்தால் சாம்புகின்றான்; மூதாதை ஆகிய மூப்புடைப் பெருமகன் மாலியவான், வந்து அருகில் அமர்கிறான்.

இராவணனை எய்த நோக்கி, 'உளைந்தனை பெரிதும், உற்றது என்?' என வினவ, இராவணன் அவனிடதிது நடந்தன நவில்கிறான். இளையவன் ஆற்றலைப்புகழ்ந்து யாது கூறினான், என்பது முன்னரே கண்டோம்.

பகை பாராட்டுவான்

இராமன் தனுஉமிழ் சரங்கள் சிறப்பை, எவ்வாறு பாராட்டுகிறான் என்று பார்ப்பதுதான் இங்கு சாலப் பொருந்துவது.

பொதுவாக, அவன் அன்றைய போர் குறித்துக் கூறும்பொழுது,

‘சங்கம் வந்து உற்ற கொற்றத்
தாபதர் தம்மோடு எம்மோடு
அங்கம் வந்து உற்றது ஆக, அமரர்
வந்து உற்றார் அன்றே;
கங்கம் வந்து உற்ற செய்ய களத்து,
நம் குலத்துக்கு ஒவ்வாப்
பங்கம் வந்துற்றது அன்றி, பழியும்
வந்துற்றது’ அன்றே?

என்கிறான்.

(கம்பன் - 7286)

[சங்கம் - கூட்டம்; அங்கம் - போர்; அமரர் -
தேவர்; கங்கம் - கமுகு; பங்கம் - இழிவு;]

இப்பாடலின் முன்னிரு அடிகளில் இருந்து ஒரு நுணுக்கமான செய்தி புலப்படுகிறது; அதனை உணரவும் இயலும்.

அஞ்சுறு அமரரோ அகல்வான் கூடினர்?

இராவணனை எண்ணுங்காலே, விதிர்த்து அஞ்சு வார் அமரர். ஆனால் இன்றோ, கொற்றத் தாபதர், வானரவீரர் துணைகொண்டு, போர்க்களம் நண்ணு பொழுதில், ‘என்னதான் நடக்கும் காணலாமே’ என்ற ஆர்வத்தராய் வேடிக்கை பார்க்கக் குழுமினர் வானில்.

‘எப்போது ஏவலிடுவான்? எப்போது அவன் சினம் தம்பால் திரும்பும்?’ என்று அறியமாட்டாது. அஞ்சி அவனை (இராவணனை)ச் சூழ்ந்து இருக்கும் அமரர்கள் இலங்கை நகர் விடுத்து, விண்ணில் குழுமினர் என்ற

ஒன்றே இராவணன் உள்ளத்தில் ஒரு நூதனமான உணர்வை உண்டாக்கிவிடுகிறது.

அந்த எண்ணமே,

‘அமரர் வந்து உற்றார்அன்றே’ என்று அவனால் குறிப்பிடப்பெறுகிறது.

இப்படி மாலியவானிடம் குறிப்பிடுவதன்மூலம் நடக்கக்கூடாத ஒன்று நடந்துவிட்டது என்றும், இது வரை தான் ஈடுபடாத போர் ஒன்றனுள் இப்பொழுது ஈடுபட நேர்கிறது என்றும் அவன் உணர்கிறான் என்பதும் வெளிப்படுகின்றன.

அதாவது : இன்று அவன் போரில் சந்தித்த எதிரி, அவன் இதுவரை சந்தித்திராத பிறரினும் மாறுபட்ட தனித்தன்மை பொருந்தியவன் என்பதே அவ்வுணர்வு.

மூள்கிலன் சினம்—முறுவல் பூத்தனன்

இதனைப் பின்னரும் வெளிப்படையாகக்கூட அவன் எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

இராவணனோடு எதிர் போர வந்த இராமனிடத்து இப்போர் எவ்விதமான துன்பத்தையோ, சோர்வையோ, களைப்பையோ உண்டுபண்ணவில்லை என்று தெரிவிக்கிறான்.

இராவணன் மாலியவானிடத்துக் கூறுவதாக அமைந்த பாடல் :

“எறித்தபோர் அரக்கர் ஆவி
 எண்ணிலா வெள்ளம் எஞ்சப்
 பறித்த போது, என்னை அந்தப்
 பரிபவம் முதுகில் பற்றப்
 பொறித்தபோது, அன்னான் அந்தக்
 கூனி கூன்போக உண்டை
 தெறித்தபோது ஒத்தது அன்றி.
 சினம் உண்மை தெரிந்தது இல்லை”

(கம்பன்-7288)

[எறித்த - எறிந்த; பரி ப வ ம் - அவமானம்
 பொறித்தல் - அமைத்தல், பதித்தல், தெறித்தல் -
 விடுத்தல்; உண்மை - உள்ளமை]

குறிப்பு : சினக் குறிப்பு அவன் முகத்தில் சிறிதும்
 காணப்பெறவே இல்லை. இளமைக் காலத்து
 விளையாட்டாய் மந்தரை முதுகில் மண் உண்டை
 தெறித்த காலத்து முறுவல் பூத்தவனாய் விளங்கியமை
 போலவே இப்பொழுதும் விளங்குகிறான்.

‘முறுவல் எய்திய முகத்தினன்’

(கம்பன் - 7256)

என்பான் கம்பன் முன்னும்.

பொலிந்த போர்த்திறன்

இப்பாடலிலிருந்து நாம் காண விழைவது :

இராவணனோடு இராமன் எதிர்ந்த போரில்
 இராமன் போர்த்திறம் பொலிந்தது குறித்தும், அப்
 போர்த்திற வெளிப்பாடு அவனுக்கு எவ்வளவு எளிதாக
 இருந்தது என்பது பற்றியுமே.

ஆயினும் இப் பாடல் ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கதாக அமைந்திருக்கிறது.

இப் பாடல் பொருள் :

“இராமன் எறிந்த அம்புகள் அளவில்லாத வானர சேனையை அழிக்கிறது. கண்ட இராவணன் அவமானம் எய்துகிறான். அவமானம் அவன் முதுகில் பொறிக்கப் பெறுகிறது. இராமன் இளமையில் விளையாட்டாக கூனி கூன்போக, மண் உருண்டை எய்ததுபோலவே இப்பொழுதும் விளையாட்டாகவே அம்புகள் எய்கிறான்; சினக்குறிப்பு சிறிதும் அவன் முகத்துக் காணப்பட்டிலது” என்பதாம்.

எனினும், இப் பாடலில் அமைந்துள்ள

‘அந்தப் பரிபவம் முதுகில் பற்றப் பொறித்தபோது’

என்று காணப்பெறும் தொடர் சிந்திக்கத் தக்கதாக ஆகின்றது.

‘பரிபவம்’ என்ற சொல், துன்பம், அவமானம் என்ற பொருள் தருவது.

அத்தகைய துன்பமோ, அவமானமோ முதுகில் பற்றப் பொறிக்கப் பெற்றது என்பது பொருளுடையதாகத் தோன்றவில்லை.

‘நெஞ்சு கூட வருந்தினான். சொல் மருமத்தே எறிவேல்போல் பாய்ந்தது’

‘நெஞ்சு அவமானத்தால், நிரம்பியது’ என்பனவே வழக்கிடை வழங்குவன.

முனைவன் பொறித்தது மூரிப்பகழியோ?

முதுகில் வேறு எதுவோ ஒன்று பற்ற, பொறிக்கப் பெற, அதன் காரணமாக இராவணற்கு அவமானம் உண்டாயிற்று, என்று பொருள்கொள்ள நேரிடும்.

அப்படி முதுகில் பற்றியது இராமன் விடுத்த அம்பு எனில், இராமனுக்கோ, இராவணற்கோ பெருமை சேர்ப்பது ஆகாது.

இராவணன் புறமுதுகு காட்டி ஓடும்பொழுதான் இராமனுடைய அம்பு அவன் முதுகில் பொறிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

முதுகு காட்டி ஓட அடித்தான்

இவ்வாறு வை. மு.கோ. கூறுவார்.

அவ்வாறு இராவணன் புறங்காட்டினான் என்று கூறுவது, இராவணனுக்கு மாசு கற்பிப்பதாகும். மேலும் அவ்வாறு ஓடிய இராவணன்மீது இராமன் விடு அம்பு தைக்குமேல், அது இராமன் வீரத்திற்கும் இழுக்கு தருவதே.

‘அழியுநர் புறங்கொடை அயில்வேல் ஒச்சாமை’

அன்றோ பெருவீரர் இயல்பு?

எனவே,

இத்தொடர்க்கு வேறுபடு பாட பேதம் ஒன்று இருக்கவே வேண்டும்; அன்றி வேறுவிதமாகவே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

மாறுபடு பாடம்

வை.மு.கோ. பதிப்பு, அடையாறு பதிப்பு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு, சென்னைக் கம்பன்கழகப் பதிப்பு, ஆகியவற்றுள்,

அடையாறு பதிப்பு ஒன்று மட்டுமே,

‘அந்தப் பரிபவம் முதுகில் பற்றப்பொறித்தபோது’ என்ற தொடர்க்கு மாறாக,

‘இந்தப் பரிபவப் படுத்தும் பாணம்’ என்ற தொடரைக் காட்டுகிறது. பிற மூன்றும் இங்கு காட்டப் பெற்றவாறே பாடலை அமைத்துள்ளன.

இனி அவ்வுரை நூல்களைக் காணலாம்.

திரு. வை. மு. கோ. கூறுவ

“(படைக்கலன்களை வீசி) எறியப்பெற்ற போரில் எண்ணிலாத வெள்ளக் கணக்கினரான அரக்கர்களின் உயிர்கள் ஒழியும்படி (அவ்வுயிர்களைக்) கவர்ந்த போதும், அப்படிப்பட்ட அவமானம் என் பிடரியிலே தங்கும்படி (தன் அம்புகளைக் கொண்டு) பதியச் செய்த போதும், அந்த இராமனுக்குக் கூனியின் கூனிலே போகும்படி (வில்லினின்றும்) மண் உண்டையைத்

தெறித்தபோது இருந்த நிலைமையை ஒத்திருந்ததே அன்றிக் கோபம் உண்மை தெரியவில்லை.

இளமையில் எவ்வாறு விளையாட்டாகக் கூனியின் கூனில் படுமாறு வில்லில் மண் உண்டையைத் தெறித்தானோ, அவ்வண்ணம் விளையாட்டாகவே பல வெள்ளக்கணக்கான அரக்க வீரரை ஆவி கொண்டான்.

என்னையும் முதுகு காட்டி ஓட அடித்தான்

இச் செயல்கள் நிகழ இ ர ர ம ன் சிறிதும் சிரமப்பட்டதுமில்லை. பெருங்கோபம் கொண்டு இப் போரைச் செய்தானுமல்லன். இவ்வாறு இராமன் வீரப் பெருமையை வியந்தவாறு."

பாடலில் முதுகு என்ற சொல் இடம் பெற்றிருக்க, உரையில் பிடரி என்று உரையாசிரியர் பொருள் காண்பதும் சிறப்புடையதாகத் தெரியவில்லை.

ஏற்புடைப் பாடபேதம்

அடையாறு பதிப்பில் இப்பாடல் சிறு பாடபேதத் துடன் காணப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டோம்.

அதற்கு ஏற்பவே இத்தொடர்க்கு, 'என்னை இந்த மானக்கேட்டிற்கு உள்ளாக்கும் வாளியை இராமன் எய்த போதிலும்' என்று உரை தரப்பெற்றுள்ளது.

"இவ்வாறு இங்கு இராமபிரானைப் புகழும் இராவணனே, ஓரிடத்தில் 'வெல்வதும் தோற்றல் தானும், விளையாட்டின் விளைந்த மேனாள்' என்று கூறியதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தகும்" என்றும் பிற குறிப்பு தரப்பெற்றுள்ளது.

புறப்புண் நாணிய பொருவில் வீரன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு
கூறுவதாவது :

“அந்த இராமன், (படைக்கலன்களை வீசி,) எறியப் பெற்ற பேராரில் எண்ணில்லாத வெள்ளக் கணக்கினரான அரக்கர்களுடைய உயிர் நீங்குமாறு (அவர்களுடைய உயிரைக்) கவர்ந்தபோதும், என்னை அந்த அவமானம் (என்னுடைய) முதுகை இடமாகக்கொண்டு பொருந்துமாறு (தன் அம்புகளைக் கொண்டு) பதியச் செய்த போதும், (அவ்விராமனுடைய முகக்குறிப்பு) முன் நாளிலே அந்தக் கூனியினுடைய கூனிலே பொருந்தும்படி (சிறுவில்லினின்று) மண் உருண்டையைத் தெறித்த போதிருந்த நிலைமையை ஒத்திருந்ததே அன்றிக் கோபத்தோடு கூடியிருந்ததாகத் தெரியவில்லை.”

பிற்குறிப்பில், ‘இராமன் விடுத்த அம்பு இராவணன் மார்பிற்பட்டு முதுகு வழியாகச் சென்றதாகலின் அதனால் ஏற்பட்ட புறப்புண் அவனுக்குப் பேரவமானத்தை விளைத்தமையின்’, “அந்தப் பரிபவம் முதுகிற் பற்றப் பொறித்தபோது” என்றான்.’ என்றும் காணப்பெறுகிறது.

‘மேலும், பெருவீரன், வீரம் காட்டிப் போர் செய்யும் பொழுது மாற்றான் விடுத்த அம்பு, அவனது மார்பில் பட்டு, முதுகுவழியாக ஊடுருவிப் போதல் உண்டு என்பதும், அந்நிலையில் அது அவனுக்குப் பேரவமானத்தினையும், பழியினையும் விளைக்கும் என்பதும், புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்து உயிர் துறந்த சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் வரலாற்றால் உணரப்படும்’ (புறம் 65,66) என்றும், கூறப்பெறுகிறது.

சினம் மிகின் என் ஆம்?

“சினம் தோன்றா நிலையில் பொருத தன்மையே இவ்வாறாயின், சினத்தோடு போர் செய்யின் என் நிலை என்னாகும்” என்று இராவணன் கருதியதும் இதனால் புலனாகும்” என்ற குறிப்பும் தரப் பெற்றுள்ளது.

இதுவும் முழுமையான அமைதி தாராமை தெற்றென விளங்கும்.

அகலம் பிளந்து, ஆவி பருகி, ஆவம்புகும்

இராமபாணம் ஒருவனைத் தாக்கினால், அது அவன் நெஞ்சில் தைத்து, உயிர் கொண்டு, முதுகு வழியாகப் போந்து, தன் பணி முடித்த தன்மையால் மீட்டும் இராமனிடத்தேயே திரும்பும் என்பதுதான் காப்பியம் முழுவதிலும் கூறப்பெறுவது.

அவ்வாறாயின், அத்தகைய அனுபவத்தைப்பற்றி மாலியவானிடம் பேசுவதற்கு, இராவணன் உயிரோடு இருந்திருக்க மாட்டான்.

எனவே, இவ்வுரைகள் எவையும் முழுமையாக அமைதி தரவில்லை.

ஆயினும், இராவணன் இராமன் வீரம் குறித்து என்ன கூறுகிறான் என்பது மட்டில் தெளிவு.

தெறு சின வாளி

மேலும்,

இராமனுடைய வில்லினின்றும் விடுபட்ட வாளி மலையினும் பெரிய தோற்றத்து அரக்கர் சேனையை, அவற்ற வீரரை அழிவு கண்டது என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

‘எதிர்ப்பார் உரம் உருவி, அவர் ஊர்ந்த மாவின், களிற்றின், தேரின் தலை ஊடுருவி அழித்துவிட்டு, உலகு எலாம் புகும். ஓய்வு என்பது அவற்றுக்கு ஏது? ஊழித் தீயையும், செல்லும் திசையையும் தீய்க்கவல்ல திறத்தின அவை. நினைவார் எண்ணும் மனத்தையும், சொல்லும் வரையும் சுட்டெரிக்கும் தன்மைய.

‘மேருவையும் பிளக்கும்; அண்டத்தையும் பொதுக் கும்; மண் உருவும்; மரம் உருவும்; கடல் பருகும். அவற்றின் ஆற்றலை, ஆற்றவல்லனவோ அனந்தகோடி மேருவும், விண்ணும், மண்ணும், கடல்களும் பிறவும்?

‘வில்லினைத் தாளில் மடுப்பது, நாண் நுதி வைப்பது, கடுசரம் தொடுப்பது, துரப்பது ஆகியவற்றைக் கண் விழித்துக் காணும் அமரர்க்கும் காண்பரிது, நொடியினில் முடிவ யாவும். “போக்குக அரக்கர் என” ஆவி அவன் ஏவி விடுப்பன, எங்கும் பரவ, உலகங்கள் சரமயமாக அன்றோ காட்சி தருகின்றன.’ என்று வியந்து கூறுகிறான்.

ஆற்றகில்லேன் அலமந்தேன்

பின்னரும், இந்திரன் குலிசப்படையும், ஈசன் கைச் சூலமும், மாயவன் சக்கரப் படையும், யான் பேரரிடை எதிர்கொண்டனவே.

‘அவையும், இவன் விடு அம்புகட்கு ஆற்றமாட்டா. ஏற்றபோர், எனைத்தும் கொற்றம் மேவிய யானே நொந்தனன் என்றால், யார் அவற்றைத் தாங்க வல்லார்?’ என்கிறான்.

முன்னர்,

பித்தன் ஆகிய ஈசனும்
அரியும், என் பெயர் கேட்டு,
எய்த்த சிந்தையர், ஏகுழி ஏகுழி
எல்லாம்,
(உ)கைத்த ஏற்றினும் கடவிய
புள்ளினும், முதுகில்
தைத்த வாளிகள் நின்று உள.

(கம்பன் - 6186)

என்று செம்மாந்து கூறியவன், இன்று,

‘அவனுக்கு நொந்தனன்
ஆற்ற வல்லார் ஆர்?’

என மனம் விட்டுக் கூறுகிறான் என்றால், பகைவன் வீரத்தைப் பாராட்டும் அவன் சிறப்பு நோக்கத்தக்கது.

இறுமாப்பு இற்றதால்

‘என்னுடைய தற்செருக்கைச் சிறிதும் இல்லாதவாறு அறவே துடைத்துவிட்டது என்றால் அதன் (இராமன் அம்பின்) சிறப்பைக்கூறச் சான்றும் வேண்டுமோ?’ என்பான்.

‘உற்பத்தி அயனே ஒக்கும்;
ஒடும்போது அரியே ஒக்கும்;
கற்பத்தின் அரனே ஒக்கும்,
பகைஞரைக் கலந்த காலை;

சிற்பத்தின் நம்மால் பேசச்
 சிறியவோ? என்னைத் தீராத்
 தற்பத்தைத் துடைத்த என்றால்,
 பிறிது ஒரு சான்றும், உண்டோ'

(கம்பன் - 7298)

என்கின்றான்.

வில்லாற்றலின் சிறப்பை உன்னுந்தோறும் வியப்
 பினின்றும் மீள்கலான் ஆய அவன், பல்வகைக் கோணங்
 களிலிருந்தும் இராமன் ஒப்பற்ற வில்லாற்றலை எண்ணிப்
 பார்க்கிறான்:

'குடக்கதோ? குணக்கதேயோ?
 கோணத்தின் பாலதேயோ?
 தடத்த பேர் உலகத்தேயோ?
 விசும்பதோ? எங்கும் தானோ?
 வடக்கதோ? தெற்கதோ? என்று
 உணர்ந்திலன்;—மனிதன் வல்வில்—
 இடத்ததோ? வலத்ததோ?
 என்று உணர்ந்திலேன், யானும் இன்னும்,'

(கம்பன் - 7299)

நாய் அனையேம்

இறுதியாகத் தானும் ஒரு உண்மையான வீரனே
 என்று வெளிப்படுத்தும் வகையில்,

'மோய் இனித் தெரிவது என்னே?
 பொறையினால் உலகம் போலும்
 வேய் எனத் தகைய தோளி
 இராகவன்மேனி நோக்கி,

தீ எனக் கொடிய வீரச் சேவகச்
செய்கை கண்டால்,
நாய் எனத் தகுதும் அன்றே,
காமனும், நாமும் எல்லாம்.'

(கம்பன் - 7301)

என்றும் கூறுகிறான் -

நற்பகையாளன்

இப்படி எல்லாம் இராவணன் சொல்லி வருகையில்
அவனுடைய உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் தனக்கு எதிரி
யாக வந்து, முன் நிற்கும் இராமன் பரம்பொருளாக
இருக்குமோ என்ற எண்ணம் நீங்காமல் பளிச்சிட்டுக்
கொண்டுதான் இருக்கிறது.

'வாசவன், மாயன், மற்றை
மலருளோன், மழுவாள் அங்கை
நசன் என்று இனைய தன்மை
இளிவரும் இவரால் அன்றி,
நாசம் வந்துற்ற போதும்,
நல்லது ஓர் பகையைப் பெற்றேன்;—
பூசல் வண்டு உறையும் தாராய்!—
இது இங்குப் புகுந்தது' என்றான்.

(கம்பன் - 7302)

என்னும் பாடலே இதனை வலியுறுத்தும்.

இராமனுடைய வில்லாற்றலை இராவணன்
வாயிலாகவே இந்த அளவிற்கு விளக்கிக் காட்டியதன்
நோக்கம், இராவணனை வெல்ல இராமனுக்குக் 'கூட்டு
ஒருவரும் வேண்டா' என்பதனை எடுத்துக் காட்ட
வேயாம்.

உண்மையில் முதல்நாள் போரிலே, இராவணனை இராமன் வென்றே விட்டான். அவன் தந்த 'உயிர்ப் பிச்சை' தான், இராவணனை மீண்டும் இராமனுடன் இறுதி நாள் போரில் எதிர்கொள வைக்கிறது.

இவ்வளவிற்குத் தன் இயலாமையை இராவணன் உணர்ந்திருந்த போதிலும், மகோதரன் அறிவுரைப்படி கும்பகருணனைப் போருக்கு அனுப்புகிறான்.

அவன் அகந்தையும் ஆசையும் அவனை விட்ட பாடில்லை. எவனுடைய ஆலோசனையை ஏற்று கும்பகருணனைப் போர்க்கு அனுப்புகிறானோ, அதே மகோதரனிடமே சீதையை அடைவதற்கும் வழி கேட்கிறான்.

மாய நாடகம்

அவன் கூறிய ஆலோசனைப்படியே மாயா சனக நாடகம் நடக்கிறது. அந் நாடகத்திடையேதான் கும்பகருணன் போரில் இறந்த செய்தி இராவணனை வந்தடைகிறது.

இராவணன் அது கேட்டு, அழுது, அரற்றி, புலம்பி விழுதல் கண்டு, கும்பகருணன் இறந்த செய்தி கேட்டு, சீதை, வாய் துடிப்ப, மயிர் பொடிப்ப, உள்ளம் கிளுகிளுக்கிறாள். அவள் உடல் மெலிவு மறைகிறது. ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த அவள், உயிர் திரும்ப, மகிழ்ச்சி உறுகின்றாள்; சுளிக்கின்றாள்.

அவளுடைய கொண்ட கணவன் உருவம் மனக்கண் முன் தோற்றம் அளிக்கிறது.

உள்ளமும், உயிரும், உடலும் தடித்தவளாகிறாள். மொத்தத்தில், உண்ணாமல், உறங்காமல் தேய்ந்திருந்த சீதை வேறு ஒருத்தி ஒக்கின்றாள்.

பந்தியில் பந்தியில் படை விட்டும்...

தம்பி, பேரில் இறந்தபிறகு, தனயன்மார் அதிகாயன், இந்திரசித்து, ஆகிய இருவரையும் பேரில் கின்றான். பிரம்மாத்திரத்தால் கட்டுண்டு கிடந்த இலக்குவனையும் அவன்மேல் விழுந்து கிடக்கும் இராமனையும் சீதை காணவேண்டும் என்ற குரூர எண்ணத்த இராவணன், அவளைக் களத்திற்கு அனுப்பி வைக்கிறான். (பா. 8638 - இராமன் வீழ்ந்து கிடப்பது.)

களம் கண்ட கண் குளம் கொள்ள

அரக்க மகளிர் இரைத்தனர் ஆகி உணர்வு நீத்த சீதையைக் களத்தின் மிசை உய்க்கின்றனர்.

சீதையோ மெய் சுருண்டாள்; கொதித்தாள்; குலைவுற்றாள்; உழைத்தாள், அரற்றினாள். தானும் இராமன் மேல் விழுதல் வேண்டும் எனக் கருதி வானமானத்திடை நின்றும், எழுவாளைத் தடுத்த திரிசடை 'மாயம் இது' என்று விளம்புகிறாள்.

பின் சீதையை அசோகவனத்தில் சேர்ப்பிக் கின்றனர்.

மங்கை கோறல் மாண்புடைத்தன்றால்

இராவணன், இந்திரசித்தனும் பேரில் இறந்த பிறகு, செய்தி அறிந்து புலம்பிய மண்டோதரியின் நிலைகாணப்பொறாது. 'வஞ்சகத்தாளை வாளினால்

கொல்வன்,' என முனைய, இங்கும் மகோதரன் அறிவுரைப்படி செயல் தவிர்கிறான்.

மங்கையை, முனிந்து வாளால் எறிவது, புகழ்க்குக் கேடு என்றும், பெரும்பழி சாரும் என்றும் எடுத்துக்கூற செயலிலிருந்து பின்வாங்கிக் கொள்கிறான்.

மூலமும் போனது

மூல மாதீதானையும், இராவணன் ஏவல்ஏற்றுக் களம் புகினும், அவ் ஆயிர வெள்ளத்தோரும் அடுகளத்து அவிசின்றனர்.

அடைக்கலம் காக்க படைக்கலம் ஏற்றான்

மயன் இராவணனுக்கு மகட்கொடை நேர்ந்த போது தந்தது வேலினால், வீடணன் உயிர் கொள்ள இராவணன் முயல்கிறான்; முந்திச் சென்று எறிந்த அவ் வேலினைத் தன் மார்பிடை இலக்குவன் ஏற்கிறான். விண்ணவர் கண் புடைத்து இரங்க, அவ்வேல் முதுகிடைப் போகிறது.

இராவணன், வீழ்ந்த இலக்குவன் கண்டு, இராமன், இலக்குவன் பிரிவு பொறாது அழிவது உறுதி; வீடணன் இருந்தால் என்ன? இறந்தால் என்ன? என்று எண்ணித் தன் ஊர் புகுகின்றான் (இது முன்னரும் கூறப் பெற்றது).

பின், தூதுவர், மாருதி செய்த உதவியால், இலக்குவன் உயிர் பெற்றான் என்று கூறுகின்றனர்.

கோபுரத்து உம்பர் எய்தி இராவணன் களம் காண்கிறான்,

தமர் இல்லார், தான் தனியன்

இனி, போர்க்கு அனுப்ப எவரும் எஞ்சாமை கண்டு,
தான் தனியன் ஆக இருப்பதை உணர்கிறான்.

முதல் நாள் போரில் இராவணன் தோற்று,
இராமனால் கொடுக்கப்பெற்ற உயிர்ப்பிச்சையால்,
நகர் திரும்பியவன்.

பின்னர் ஒப்பில்லாத வீரம் வாய்த்திருந்த தன் தம்பி
கும்பகருணனை, ஆருயிர் மக்கள் அதிகாயன்,
இந்திரசித்து, ஆகியோரை இழந்த இராவணன், முன்னர்
அவ்விருவர் இராமன் வன்மையை, வீரத்தைப் பற்றிக்
கூறிய அறிவுரையை ஒதுக்கித் தள்ளியவன்.

மூலைபலப் படையையும் இழந்து நிற்பவன்;
உற்றார் உறவினர் யாவரையும் போரில் தொலைத்தவன்;
துணை நிற்பார் எவரும் இல்லாதவன். இறவாது எஞ்சி
நிற்கும் யாவரையும், போர்க்கு எழ ஏவுகின்றான்.

எந்தச் சீதையின்மேல் கொண்ட காமவெறியினால்
இத்துணை இழப்புகளும் ஏற்பட்டனவோ, அந்தச்
சீதையையே வெறுத்துக் கொல்லத் துணிந்தவன்.

அத்தகைய இராவணனது இப்போதைய நிலை
என்ன?

தன் வாழ்நாள் நெடுக தோல்வியையே அறிந்
திராதவன்; அதன் காரணமாகப் பிறந்த அகந்தை
ஆணவம் அனைத்தும் இழந்துவிட்ட நிலையிலே உள்ளத்
தில் தன்னிரக்கம் தோன்றியவன் ஆகிறான்.

இம்முரண்பட்ட எண்ணங்களே அவனை, எஞ்சியுள்ள வீரர்களை, படையைத் திரட்டச் செய்கிறது.

போர்க்கோலம் பூண்டு களத்தில் புகுகின்றான்.

முனைந்து எழு மூர்க்கம்

முதல்நாள் போரில் இராமனோடு மோதியபோது, அன்று அவன் மனத்தில் இருந்த உறுதியும் வைராக்கியமும் இப்போது அவன் மனத்தில் இல்லை.

அதே சமயத்தில், மாயப்போர் செய்யவேண்டிய அவசியமும் இருக்கும் என்ற எண்ணமும் அவனுக்கு இருந்ததில்லை.

காரணம் என்னவெனில், இராமனை அவன் மனிதனாகவே கருதி, அந்த மனிதன் தன்முன் எம்மாத்திரம் என்று கொண்டிருந்த எண்ணம்தான்.

இப்போது அந்த மனிதனையும் அவனுடைய நிலையையும், வீரத்தையும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு கிட்டிவிட்டது. மேலும், சொல்லொணாத இழப்புகளின் காரணமாக, இனிமேல் அவனுக்காகப் போரிட்டு மடிவதற்கும் வேறு எவரும் இல்லாமையும் சேர்ந்துகொண்டது.

இந்த நிலையில், இறுதிக் கட்டத்தில் தோன்றும் மூர்க்கம் தலைதூக்கி நின்று, அவனைப் போர்க்களத்துக்கு பிடர்பிடித்து உந்தித் தள்ளுகிறது.

பொலங்கல வெறுக்கை போக்கினன் ஈந்து

தன்னுடைய வீரத்திற்கு ஏற்ப போர்க்கோலம் பூணுகின்றான். முறைப்படி தேர்க்கும் வழிபாடு செய்கிறான்.

அணைய தேரினை அருச்சனை வரன் முறை ஆற்றி,
இணையர் என்பது ஓர் கணக்கிலா மறையவர் எவர்க்கும்
வினையின் நல் நிதி முதலிய அளப்ப அரும் வெறுக்கை
நினையின் நீண்டது ஓர் பெருங்கொடை அருங்கடன்
நேர்ந்தான்.
(கம்பன் - 9665)

இராவணன் தேர் ஏறும் நிலையை இவ்வாறு அறிபுதமாகக் கவிஞன் தருகின்றான்.

தேர்க்கு அருச்சனை செய்தது மாத்திரம் அல்ல. கணக்கற்ற மறையவர்க்கு அவர்கள் நினைத்தமைக்கு மேலாக பெருங்கொடை கொடுக்கின்றான்.

இந்தச் செயல் மாறுபட்ட இரு எண்ணங்களையும் உணர்த்தக் கூடும்.

ஒன்று: இதுதான் நாம் கடைசியாகச் செய்யும் போர்; அது மாத்திரம் அல்ல. இதுதான் நமது வாழ்வின் இறுதிநாள் என்பது என்ற எண்ணம்.

மற்றொன்று: வெற்றி பெறல் வேண்டி வழிபாடு செய்வது; இறைவன் ஆசியும் பெறுவது.

இத்தகைய இரு மாறுபட்ட எண்ணங்கள் இவன் பால் இருந்த போதிலும்கூட, தேவர்களும், முனிவர்களும், இராவணன் தோற்பான், இராமன் வெற்றி பெறுவான் என்று நிச்சயமாக நினைக்கவில்லை.

ஆறினார், அஞ்சினார்

அதனைத்தான் கம்பன் மிக அழகாக,

ஏறினான் தொழுது; இந்திரன் முதலிய இமையோர்
தேறினார்களும் தியங்கினார், மயங்கினார், திகைத்தார்;
வேறு நாம் செய்யும் வினை இலை, மெய்யின் ஐம் புலனும்
ஆறினார்களும் அஞ்சினார், உலகு எலாம் அனுங்க.

(கம்பன்—9666)

என்று கூறுவான்.

கம்பன், இப்படிச் கூறுவதில் உள்ள சிறப்பு என்ன
எனில், எந்த தேவர்களுக்கு அபயம் அளித்து, மனித
உருக்கொண்டு, திருமாலே இராமனாகத் தோன்றி
னானோ. அந்த இராமன்தான் வெற்றிகொள்வான்
என்று அந்த தேவர்களாலேயே நிச்சயிக்க இயலாமல்
இருப்பது.

ஏனெனில், திருமாலே மனிதனாகப் பிறந்துவிட்ட
பிறகு, மனிதனுடைய செயல்களில் இயற்கையாக
இருக்கக்கூடிய, வெற்றி தோல்விகள் எந்தப் புறமும்
இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தைப் பிரதிபலிப்பதற்காகத்
தான்.

இராவணனுடைய இந்த மாறுபட்ட எண்ணத்தைக்
கம்பன் பிறிதொரு பாடலில் மிக அருமையாக எடுத்துக்
காட்டுவான்:

‘மன்றல் அம் குழல் சனகி தன் மலர்க்

கையான் வயிறு

கொன்று, அலந்தலைக்கொடு,

நெடுந்துயரிடைக் குளித்தல்;

அன்று இது என்றிதன், மயன் மகள்
 அத்தொழில் உறுதல்;
 இன்று, இரண்டின் ஒன்று
 ஆக்குவென், தலைப்பின்' என்றான்.

(கம்பன் - 9667)

இந்தச் சூழ்நிலையில் இராவணன் போர்க்களம்
 புகுவதை வீடணன் இராமனுக்கு உணர்த்துகிறான்.

இதுவரை அனுமன்தோளில் அமர்ந்தவாறு,
 தன்னொடு பெ ர தேரில் வந்தவர்களோடு,
 போரிட்டவன் இராமன்.

இன்றோ,

'செரு இன்றொடு முற்றும்; வெற்றி ஆண்தகை
 இராமனுக்கே; அச்சம் அகற்றுவிர்; பெலந்தேர் ஒன்று
 அமரிடை இராமனுக்காக விடுவிர்' என்று சிவன்
 தேவர்களிடத்துக் கூற, இந்திரன் ஏவல் ஏற்று, அவன்
 தேரினை, அத்தேர்ப்பாகன் மாதலியே கொணர்கிறான்.

ஆர்புகல தேர் உற்றது?

கொண்ட தேரினை இராமன் முன் நிறுத்த, 'இத்
 தேர் ஆர் புகல கொண்டு வந்தாய். நீ யாவன்?' என்று
 இராமன் வினவ, மாவின் மனம் ஒப்ப உணரும் மாதவி
 நிகழ்ந்தன கூறுகிறான்.

குறிப்புணர் மாருதியை, இராமன் நோக்கிய அளவில்,
 'ஐயம் இலை ஐயா! தேர் புரந்தரனதே' என்று தெளிவிக்
 கிறான்.

இந்திரத் தேர்மிசை இராமன் இனிது ஏறுகிறான்.

கறங்குமணி நெடுந்தேர்

அனுமன் தோள் மிசை இவர்ந்து, தோலாப் போர் புரிந்த தோன்றல், இன்று தேர்மிசைச் சுடர் எனப் பொலிகின்றான்.

சங்கே முழங்கும்)

இராம, இராவணர் எதிர் எதிர் களத்தில் நிற்கும் பொழுது, இராவணன் தன் கைச்சங்கம் எடுக்கிறான்;

கண்ட சங்கரன் நான்முகன் கைத் தலம்
விண்டு அசங்க, தொல் அண்டம் வெடித்திட,
அண்ட சங்கத்து அமரர் தம் ஆர்ப்பு எலாம்
உண்ட சங்கம்

(கம்பன் - 9731)

ஊதுகின்றான்.

அமரர் ஆர்ப்பு எலாம் உண்டது என்று சிறப்பித்துச்

சொன்ன சங்கினது ஓசையும்) துளக்குற,
'என்ன சங்கு?' என்று இமையவர் ஏங்குற,
அன்ன சங்கைப் பொறாமையினால், அரி—
தன்ன வெண்சங்கு தானும் முழங்கிற்றால்.

(கம்பன் - 9732)

இராவணன் சங்கு முழங்கியபோது, எதிர்த்துச் சங்கம் முழக்க இராமனிடத்து அது இன்மையால் இயலாது ஆகிறது.

‘சங்கே போய் முழங்கு’ என ஏவும் ஆற்றலர்
எவரும் இன்மையால் இராவணன் சங்கோசை கேட்கப்
பொறாது. திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்றான
பாஞ்ச சன்னியம் ஊதுவார் இன்றேனும் தானே வந்து
முழங்குகிறது.

அணித்துறும் ஐம்படை

சங்கம் வந்து சார்ந்தது போலவே, ஐயனின்
ஐம்படைகளில் எஞ்சிய நான்கும் இராமன் ஏவலுக்குக்
காக்கக் கடவியபோல், அருகு வந்து சேர்கின்றன.

ஐயன் ஐம் படைதாமும் அடித் தொழில்
செய்ய வந்து அயல் நின்றன; தேவரில்
மெய்யன் அன்னவை கண்டிலன், வேதங்கள்
பொய்யில் தன்னைப் புலன் தெரியாமைபோல்.

(கம்பன் - 9733)

என்று பாடுவான் கம்பன்.

இதனால், தன்னைச் சார்ந்து நின்ற அவ் ஐம்படை
களை இராமன் கண்டுகொள்ளவே இல்லை என்று
தெரிகிறது.

இவ்விரு பாடல்களிலும் கம்பன் காட்டியிருக்கும்
ஒப்பற்ற சிறப்பு என்னவென்றால், மனிதனாகத்
தோன்றுவது என்று திருமால் எப்போது முடிவு செய்து
விட்டானோ, அப்பொழுதே, இராமன் மனிதனாகவே
(முழுமையும்) செயல்படவேண்டும் என்ற விதியினைச்
சற்றும் மாற்றாமல் காட்டுவதுதான்.

அண்ணல் இராமன் அருகில் அடைந்த ஐம்படைகள்,
சுதர்சனம் என்னும் ஆழிப்படை, பாஞ்ச சன்னியம்

என்னும் சங்கு, கோமேதகி என்னும் கதை, நாந்தகம் என்னும் வார், சார்ங்கம் எனும் வில்.

செவ்வன் முடித்தன

இவற்றுள் தம் பணியைச் செவ்வனே முடித்தவை இரண்டே எனக் கம்பன் காட்டுவான். கொல் ஆழியும், குமுறு சங்கமுமே அவை.

இராமனுக்கும், இராவணனுக்கும் போர் நடக்கிறது. இராவணன் தன் சினம், வீரம் முழுமையாகக் காட்டுகிறான். எனினும், இராமன் இராவணன் எய்யும் அம்புகள் அனைத்தையும் தடுக்கிறான். அம்மட்டே. உண்மையில், இராமன், தானாகவே முனைந்து அவனைத் தாக்கவில்லை.

இராவணன்,

எறிந்த எய்தன

அறுத்ததும் தடுத்ததும் அன்றி, ஆரியன்

செறுத்து ஒரு தொழிலிடைச் செய்தது இல்லை...

(கம்பன் - 9774)

எரியும் சிந்தையான் ஆய அவ் அரக்கன் இந்திரன் தேரின்மேல் உயர்ந்த அக் கொடியினை அறுத்து எறிகிறான். இந்திரத் தேரில் பூட்டிய பரிகள்மீதும், ஓட்டு மாதலிமீதும் கொடுஞ்சரம் ஆறொடு ஆறு அழுத்துகிறான்.

இச் செயல் வீரனுக்கு வெம்மை விளைக்கிறது. இராவணன், கடுங்கணைகளால் இராமனை மறைக்கின்றான்.

இமையாக் கண்ணர் இரங்கினர்

இமையாக் கண்ணராய தேவர்களும் இராமனைக் கண்டிலர். தோற்றுவிட்டான் இராமன் என்று கலங்கிய கருத்தராய், தேவர்கள் அசிசம் அடைகின்றனர். எஞ்சிய இராவணன் படையினர், மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கின்றனர்.

காற்று இயக்கம் அற்றதாகின்றது. கடல் அலைகள் மேலெழவில்லை; அசைவற்றுக் கிடக்கின்றன. இவ் அண்டமே நிலை கலங்குகிறது. சூர்ய சந்திரர்கள் தம் இயக்கம் கெடுகின்றனர். கரிய முகில்களும் வறள்கின்றன.

எண்திசைக் கரிகளும் செருக்கு ஒழிகின்றன. மேருவும் துளக்கம் எய்துகிறது. கடல் அலைக்கரம் கொட்டாது, சஞ்சலமற்று நிற்கிறது.

சுக்கிரீவன், இளையகோ, இராமனைக் காணவியலாது காட்டுயானைகள் போல் கலங்குகின்றனர். கடல் மீன்கள் போல் மற்றுமுள வீரர்கள் துடிக்கின்றனர்.

சரக் கூடத்தால் கவியப் பெற்ற இராமன், இராவணன் எய்தன சரங்களை இமைப்பொழுதில் எளிதாக அகற்றுகிறான். இராமன்விடும் சரங்கள் அரக்கனை நெருங்கி நோக்கி செய்கின்றன.

அஞ்சின அமரர்கள் தேறுதல் உறுகின்றனர்.

இராவணன் ஏந்திய வில், விடுசரம் இவற்றைத் தான் விடுகணைகளால் துண்டு படுத்துகிறான் இராமன்.

இராமன்விட்ட கணைகள் இராவணன் கவசத்தைக் கட்டறுக்கின்றன.

புலால் அறாத, புனிதவாளி இராவணன் வீணைக் கொடியை மண்ணிடை வீழ்த்துகிறது.

உவணச் சேவல் உயர்தேர் மிசை உற

இந்திரன் தந்த தேரில் கொடியின்மை கண்ட கருடன் தானே அணுக வந்து அமர்கிறான்.

கருடன் தேரிடைப் பொலிந்தது கண்ட தேவர்கள், அச்சம் அகன்றவர்களாய், தமது காரியம் நிறைவேறுவது பற்றிய கவலை அற்றவர்கள் ஆகின்றனர்.

கணை அமை கனை இருள்

தீவினையாளன், தெறுதொழில் மாறா இராவணன், தாமதப் படையை ஏவுகின்றான். (தமஸ்-தாமஸம்-தாமதம்-இருள்).

காசினியில் கனை இருள் கவ்வுகின்றது. உயிர்கள் கதறுகின்றன. நெறி உறு முறையின் நிமலன். சிவன்படை (பாகபதம்) விடுக்கின்றான்.

மெய்தோன்ற பொய் மறைவதுபோல, இருட்படை தொலைந்தது கண்ட எரியும் கண்ணன், ஆசுரப் படை வீசுகிறான். அப்படை அண்ணல் விடுத்த அக்கினிப்படையால் அழிகிறது.

விடுபடை பொடிபட

பல போர்களில் இராவணனுக்குத் துணை நின்ற வியன்படையை, —மயன் படையை—தாசரதிமேல் ஏவுகிறான்.

காந்தர்ப்பம் என்னும் கடுங் கொடுங்கணையால் அதன் செயல் ஒழிக்கிறான் இராமன்.

பண்டைநாள் நான்முகன் படைத்த, மது எனும் அவுணன் கையமைந்த தண்டு கொண்டு 'இது தூந்து இவன் உயிர் உண்பேன்' என்றவாறு அதனை எறிய, கண்ட ராகவன்விட்ட கணை ஒன்றால், அது உண்டை நூறாகி உதிர்கிறது.

'விடுபடை பொடிபடுக்கும் இவனை அடுகளத்து அவிப்பேன்' என்று எண்ணி, மாயையின் படை எடுத்து, உரிய மந்திரம் உச்சரித்து பூசனை புரிந்து, ஈசனைத் தொழுது வீசுகிறான்.

மாயையால் மாண்டார் மீண்டார்

அதன் விளைவாக அரக்கரில் இறந்தவர் அனைவரும் உயிர் பெற்று எழுகின்றனர் (மாயத் தோற்றமே).

கண்ட இராமன் வியப்படைந்து "மாயமோ? விதியோ? மற்றெதன் விளைவோ - அரக்கர் வரமோ? அறிவாயோ நீ?" என மாதலியை வினவ,

மாதலி,

"மழை வண்ண! ஞானமாக் கடுங்கணையால் இம் மாயை ஒழியும். விடுதி, மேலவ!" என்று கூற, விடுபட்ட கணையால் விளைந்தன மாயம், வீந்து ஒழிந்தன.

இதனைக் கம்பன்

'இருப்புக் கம்மியற்கு இழை நுழை

ஊசி என்று இயற்றி,

விருப்பின், "கோடியால் விலைக்கு"

எனும் பதடியின், விட்டான்—

கருப்புக் கார்மழை வண்ண!
 —அக் கடுந்திசைக் களிற்றின்
 மருப்புக் கல்லிய தோளவன்
 மீள அரு மாயம்.

‘வீக்கு வாயிலில் வெள் எயிற்று
 அரவின் வெவ் விடத்தை
 மாய்க்குமா நெடு மந்திரம்
 தந்தது ஓர் வலியின்,—
 நோய்க்கும், நோய் தரு வினைக்கும்,
 நின் பெரும் பெயர் நொடியின்,
 நீக்குவாய்!—நினை நினைக்குவார்
 பிறப்பு என, நீங்கும்.

‘வரத்தின் ஆயினும், மாயையின் ஆயினும்,
 வலியோர்
 உரத்தின் ஆயினும், உண்மையின்
 ஆயினும், ஓடத்
 துரத்தியால்’ என, ஞான மாக்
 கடுங்கணை துரந்தான்—
 சிரத்தின் நான்மறை இறைஞ்சவும்
 தொடரவும் சேயோன்.

(கம்பன் - 9823, 9824, 9825)

என்று பாடுவான்.

ஞானப் படையால் தான் விட்ட மாயப் படை
 மாய்ந்தமை கண்ட இராவணன் சூலப்படை விடுக்
 கிறான்.

செய்வகை அறிகிலான்

வீரன் தன் வில்லினின்றும் சரம் பல விடுப்பினும்
அவை வீண் ஆகின்றன; சிந்துகின்றன; வீகின்றன.
கண்ட ஐயன் செய்வகை ஒன்றும் அறிகில்லான்.

இந்தச் செயலறு நிலையைக் கவிஞன்,

எய்யும், எய்யும் தேவருடைத்
திண்படை எல்லாம்;
பொய்யும் துய்யும் ஒத்து, அவை சிந்தும்:
புவி தந்தான்
வய்யும் சாபம் ஒப்பு என வெப்பின்
வலி கண்டான்,
அய்யன் நின்றான், செய்வகை ஒன்றும்
அறிகில்லான். (கம்பன் - 9832)

என்று பாடுவான்

செவ்வியோன், வெவ்வியோன் குலத்தின் எதிர்
செய்வகை அறியாதே நின்றான்.

இராமனே செய்வகை என்னவென்று அறியாது
நின்றவிடத்துத் தேவர்கள் கதி என்னவாக இருந்
திருக்கும் என்பதனை எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இதனை,

‘மறந்தான் செய்கை; மற்று எதிர்
செய்யும் வகை எல்லாம்
துறந்தான்’ என்னா, உம்பர்
துணுக்கம் தொடர்வுற்றார்;

அறந்தான் அஞ்சிக் கால் குலைய,
தான் அறியாதே,
பிறந்தான் நின்றான்;
வந்தது சூலம், பிறர் அஞ்சு.

(கம்பன் - 9833)

என்று கம்பன் பாடுவான்.

உங்காரம் மிக உக்கது நூறாய்

இந்நிலையில்தான் இராமன் இதுவரை தான் செய்
திராத ஒன்றனைச் செய்கிறான்.

இதனைக் கம்பன்,

சங்காரத்தான் கண்டை ஒலிப்ப, தழல் சிந்த,
பொங்கு ஆரத்தான் மார்பு எதிர் ஓடிப் புகலோடும்,
வெங் காரத்தான் முற்றும் முனிந்தான்; வெகுளிப் பேர்
உங்காரத்தால் உக்கது. பல்நூறு உதிர் ஆகி.

(கம்பன்-9834)

என்பான்.

இந்த ஒரே இடத்தில்தான் இராமன் விடுகணைகள்
எல்லாம் பயனற்றுப் போதல் காண்கிறோம். அவன்
எழுப்பிய உங்கார ஒலியினால் அந்த ஒப்பற்ற சூலம்
பலநூறு உதிர்களாகி உகுகின்றது.

வானவர் மகிழ்ச்சிக்கு வரம்பே இலதாகிறது.
அச்சம் அகன்று ஆர்ப்பார் ஆகின்றனர்.

இவனோ அவன்

இராவணனோ, 'யான் விடு சூலம். மொன்றான்
என்னின் போகலது. இவனது உங்காரத்தால் உக்கதே
எனின் வென்றவனே இவன்' என்று வியப்பு அடையும்
காலத்தே,

அந்நாள் வீடணனார் (சொன்ன)
சொல் நினைவுற்றான்.

(கம்பன் - 9836)

மேலும் 'இவன்,

சிவனோ? அல்லன்; நான்முகன்

அல்லன்; திருமாலாம்

அவனோ? அல்லன்; மெய்வரம் எல்லாம் அடுகின்றான்;

தவனோ என்னின், செய்து முடிக்கும் தரன் அல்லன்;

இவனோ தான் அவ்வேத முதல் காரணன்?

(கம்பன் - 9837)

என்கிறான்.

ஆண்மை பேரான்

தன் எதிரில் நிற்பவன் அவ்வேத முதல் காரணன்
தானோ என்ற எண்ணம் தோன்றிய போதிலும்
அவனுடைய தன்மான உணர்வும், வீரமும், ஆண்மையும்
அவனைக் கைவிட்டு விடவில்லை.

ஆகவே,

'யாரேனும் தான் ஆகுக! யான் என் தனி ஆண்மை
பேரேன்; நின்றே வென்றி முடிப்பென்; புகழ் பெற்றேன்;
நேரே செல்லும் கொல்லும் எனில் தான் நிமிர் வென்றி,
வேரே நிற்கும்; மீள்கிலென்' என்னா,...

(கம்பன் - 9838)

எண் திசைக் காவலரில் ஒருவனான நிருதி என்பானது
படையை நினைத்த அளவில், அது அவன் கைசேர,
அதனை வில்லில் பூட்டிவிடுக்கிறான்.

பஃறலைப் படை

அப்படை அந்தகன் ஆற்றலையும் அழிக்கவல்லது; வரிசையாக அமைந்த பல தலைகளை உடையது; படம் விரித்துச் சீறும் பாம்பு வடிவினது; மேருமலையினிலும் எளிதில் நுழைந்து செல்வது; தன் விரிவாயினால் கொடு நஞ்சு கக்குவது; கண்களினால் மிகு நெருப்பை வெளியிடுவது; வளை வெண்பற்கள் கொண்டது; கடலையும் வறளக் குடிக்க வல்லது; ஒன்று பலவாக உருவெடுக்கும் திறத்தது.

இராவணன் உலகடங்கலும் ஒழித்துக்கட்டக் கருதி விடுக்கின்றானோ என்று காண்பார் கலங்கக் காரணம் ஆவது.

காருடம் நீக்கிய பேரிடர்

அகன்ற வாய் விரித்து, அகல் வானத்திடமெல்லாம் பரந்து, பல்லுருவம் கொண்டு, சீறிப்பாயும் அவ் வரவப் படை வருதல் கண்ட இராமன், பாம்பு படப் புடைப்பது, பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப் புள்ளே (கருடன்) ஆகலின் அப்படைக்கு எதிரே காருடப் படையை ஏவுகிறான்.

வான் இடம் எங்கும், பல்லாயிரக் கணக்கின பாம்புப்படை பரத்தல் கண்ட கருடப்படை, தானும் பல்வடிவம் கொண்டு, பறந்து செல்கிறது. எண்ணற்கரிய கருடர்கள், அழல் உமிழ் வாயினவாய்ப் பறத்தல் கண்டவர், இலங்கை நகர் கட, தேவர்கள் ஏந்தினரோ தீப்பந்தம், என்று கருதுமாறு தோன்றுகின்றன.

பாம்பு படப் புடைக்கும்

ஒரு நாகத்துக்கு, ஒரு கருடன் என்னுமாறு, தாமரை மலரைத் தாளொடு பறித்தவர்போல் அப்பறவைகள் விளங்கின.

நாகக் கழுத்தினைத் தம் கூர் அலகால் கவ்விப் பறத்தலால், மாணிக்கம் பொருந்திய தலைகள், மலர்கள் போல விளங்க, துவளும், துடிக்கும் உடல்கள் தாமரை நாளங்களாகத் தோன்றுகின்றன.

எவ்விடை ஏகின நாகங்கள் என்னுமாறு, விரிசிறைப் பந்தரால் விண்மறைத்தது அப் பறவைக் குலம்.

கூர் அலகால், வள்ளுகிரால் அவற்றின் உடலம் கொத்தித் தின்று கிழித்து எறிகின்றன.

விளைவு கண்டு, வேகின்ற நெஞ்சத்தன், விடு பெரு மூச்சினன், இராவணன், எரிக்கின்ற அம்புகளை, எதிர் நிற்பான் மேனிதைக்க விடுக்கின்றான்.

கற்ற கைகொடா

வெய்யவன் விட்ட வெங்கடுங்கணைகள் வீரன் வாளியினால் திருப்பப் பெற, இராவணன் மார்பிடை மீளச் சென்று, பொதுத்து உட்புக, அங்கேயே அழுந்து கின்றன.

போங்காலம் பொருந்தியது ஆகலின், கற்றவை (வில்வித்தை, மாயவித்தைகள்) கை கொடா ஆயின. நினைவினின்றும் நெகிழ்கின்ற; நிலையின் நீங்குகின்றன; அதே நேரத்தில் அண்ணல் இராமனுக்கு வன்மையும்,

ஆண்மையும் மிகுகின்றன. (மரணம் நேர்காலத்து மதி அழியும் என்பது உலக வழக்கு).

தலை கிள்ளி எறிய

ஏற்றகாலம் இதுவே என்று ஓர்ந்து அவ் உயரியோன் (இராமன்) பிறை முகப் பகழி ஏவி, இராவணன் தலையைத் தள்ளுகிறான்.

காற்றால் பறித்தெறியப் பெற்று, கடலில் வீழ்ந்த மேருமலையின் ஒரு சிகரம்போலக் கடலில் விழுகிறது.

அற்ற தலை இருந்த இடத்து, வேறொரு தலை முளைக்கிறது. பல்லாலே இதழ் அதுக்குகிறது; கோபக் குறி காட்டுகிறது; இராமனை வைகிறது; திட்டுகிறது ஆரவாரிக்கிறது.

அதே சமயத்தில், அற்று ஆழியில் வீழ்த்தப்பட்ட தலையும் ஆரவாரம் செய்கிறது.

தலை அரிந்தனன் என்ன, தணியாத சீற்றத்துடன் 'நம்மினும் வன்குரல் உடையாரும் உளரோ?' என வானத்து இடியும் ஐயுறுமாறு ஆர்ப்பரித்து இராமன் தோள்களில் ஏழிரு கணைகள் எய்கின்றான்; அழுத்து கின்றான்.

அரிந்தமன் அரிதலை

'தலைகளை அரிதொறும், அரிதொறும் மீட்டும் அவை முளைக்க, தருவரம் பெற்றவன் இவன்' என்பது எண்ணி வில் பற்றிய கையினை, தோளொடு மூட்டு அறத் துணித்து வீழ்த்துகின்றான் இராமன். அற்று வீழ்ந்த கை இருந்த விடத்து, மீட்டும் ஒரு கை முளைத்து

விழுந்த வில்லினை விரைந்து கொள்கிறது. துணிவு பட்டதையோ, வீழ்ந்ததையோ, பிறிது ஒரு கை முளைத்ததையோ எவரும் காணவில்லார், விரைந்து நிகழ்ந்தன ஆகலின.

எடுத்து எறி தடக்கை

இந்திரன் தேர் கடாவும் மாதலியின், புரவி பற்றும் கயிறு தாங்கு கையின் வன்மையைக் கடிதல் வேண்டி இராமன் அறுத்த. தரைவீழ்ந்து கிடக்கும் தன் கையை, முளைத்த கையினால் எடுத்து எறிகிறான்.

தடப் பெருங்கையால், தன் மார்பு தாக்கப்பட அதனைத் தாங்கும் வன்மை இல்லாதவனாய், வாய் வழி குருதி கால, நிலை தளர்கிறான் மாதலி.

மாதலியை, மேலும் தாக்கக் கருதி, 'தோமரம் இதனால், தொலைப்பன் இவன் உயிர்' என்று எண்ணி அக்கொலைக் கருவியை ஏவுகிறான்.

'மாண்டான் மாதலி' என்று, காண்பார் எண்ணும் அளவையில், காணப் பொறாத காகுத்தன், பாகபதாதி திரம் (ஐம்முக வெங்கணை) தூண்ட வந்த தோமரம் அதனால் தாக்குற்றுத் தவிடுபொடி ஆகிறது.

கண் தொட்டு உண்ட கழுது

பொருபடைகளினால், இராவணன் தலைகள், அறுபட அறுபட, புதியன புதியன தலைகள் முளைக்கின்றன.

துணிபடு தலைகள் யாவும் கடல்களில், நிலப்பரப்பில், பெருமலைகளில், சிதறி வீழ்கின்றன. நிலம் குழிய வீழ்ந்த அவை ஆரவாரம் செய்கின்றன.

அங்காந்த வாயொடு அலைகடல் புக்க தலைகள் கடல்நீர் முழுமையும் தம் வாயிற் கொள்கின்றன.

நீள் நெடுங்காலம் துய்த்த புண்ணியப் பயன், முற்றும் முடிந்தபின், விளைவுகள் பழுதுபடும் என்பர். அதுபோல் இராவணன் தலைகண்ட அளவில் தொழுது, வலம் வரும் பேய்கள் யாவும், பலர் காண அத்தரையில் வீழ்ந்த தலைகளின் கண்தொட்டு உண்கின்றன.

தேரின் பொலிந்த இராவணன், கணை எய்யாது கையில் கிடைத்த வான், வேல், உலக்கை, வச்சிரத்தண்டுகள், மழு போல்வனவற்றை வாரி இராமன்மீது வீசி எறிகிறான்.

சினம் மிக்க இராவணன்,

அனைய சிந்திட, ஆண்தகை வீரனும்
'வினையம் என் இனி? யாது கொல் வெல்லுமா?
நினைவென்' 'என்ன, 'நிசாசரன் மேனியைப்
புனைவென், வாளியினால்' எனப் பொங்கினான்.

(கம்பன் - 9868)

இராவணனது கல்தட மார்பிலும், வல் உயர் தோளிலும் கருங்கண்ணிலும், கடிய உரை பயில் நாவிலும், ஏன் மேனி முழுமையிலும் கணைகள்விட்டு விடி அவன் உடலத்தை 'அம்பறாத்த தூணி இது' என்னுமாறு செய்கிறான்.

மயிர்க்கால்கள் தோறும், வார்கணை மாரி புக,
ஊடுருவ, சீற்றம் நிற்க, சோர்வுமிக, உணர்வு தள்ளாட,
தளர்ச்சி புலப்பட, சோரி சோர தேர்மீது கிடக்கின்றான்,
இராவணன்.

‘போர் புரி வெவ்வலி இழந்தனன் இராவணன்; புறம்
பெயர்ந்து போதலே நன்று’ என்று எண்ணி தேர்ப்பாகன்
திருப்புகிறான்.

எய்யான் புறம் கொடுக்கின்

தளர்ந்து கிடப்பான் மேல், தான் படை தொடுத்தல்
தக்கிலது என்று கருதி, இராமன் எய்திறம் தவிர்கி
றான்.

‘அயர்ந்தவன் தெளியின் ஊறு மிகத் தருவான்;
இந்நிலையிலேயே இவன் உயிர் கவர்வாய்’ என்று
மாதலி தூண்டுகிறான்.

“படை இழந்து, கைசோர்ந்து, நிலை தளர்ந்து,
கிடப்பானது துயர் பார்த்து, போர்முறை தவிர்ந்து, உயிர்
கொள்ளுதல் நம்மை ஆகுமா? அத்தகு செயல் மிகவும்
கீழ்த்தனமானது அன்றோ?” என்று கூறுகின்றான்
இராமன்.

‘படை துறந்து, மயங்கிய பண்பினான்
இடை பெறும் துயர்பார்த்து, இகல் நீதியின்
நடை துறந்து, உயிர் கோடலும் நன்மையோ?
கடை துறந்தது போர், என் கருத்து’

(கம்பன் - 9376)

என்கிறான்.

இராமன்

இந்நிகழ்ச்சி, முதல் நாள் போரில் இராவணன் 'வெறுங்கை நின்றான்' என்பது கண்டு, கொன்றல் உன்னிலனாய், 'உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த பூளை ஆயின கண்டாய். இன்று போய், போர்க்கு நாளை வா' எனக் கூறிய நிகழ்ச்சியினை நினைவுபடுத்துவதாக அமைந்திருக்கிறது.

பகைவன் நகைதர

இதற்கிடையில் உறக்க நிலை நீங்க, உணர்ச்சி எய்திய இராவணன், தன் எதிர் இராமன் தேரினைக் காணாமையால், சாரதியின்மேல் அளவற்ற சினம் கொள்கிறான்.

"தேவர்கள் காண தேரினைத் திருப்பினை. விற்கை இராமன் என்னைக் குறித்துப் பரிசுசிக்கச் செய்து விட்டாய். இத்தகு பிழையினைச் செய்தது ஏன்?" என்று அவனைக் கோபித்துக்கொள்ள, அவன் தான் தேரினைத் திருப்ப நேர்ந்த தன்மையைப் பக்குவமாக, பணிவாக எடுத்துச் சொல்கிறான்.

சாரதி கூறியனவற்றைக் கேட்டு 'தன் தீது இலன்' எனத் தளர்ச்சி நீங்கி, இரக்கமுற்றவனாய், தேரினை மீண்டும் இராமன் எதிர் நிறுத்தக் கூற, பாகன் கடாவ தேரும் அவ்வயின் எதிர்கிறது.

கூற்றினும் கொடிய வெங்கணைகளை கோடியின் மேலும் தூற்றுகிறான். இவன் இராவணனோ? அல்லன். வேறு ஒரு அரக்கன் போலும் என்னுமாறு முன்னினும் மும்மடங்கு, வலியனாகி, மூர்க்கத்துடன் எதிர்க்கிறான். கண்டவர் அஞ்சுகின்றனர்.

கொற்றவில் இற்றது

‘இவன் தோள் கிடக்கும் வில் இருக்கும் வரையில் வினை ஓவான்; வெல்லலும் அரிது’ என்று எண்ணி நாரணன் படையினை இராமன் செலுத்தி, இராவணன் கொண்டவார் சிலையை இரு கூறாகத் துணிக்கிறான்.

குல முதல்வன் அயன் தந்த. தன் கொற்றவில் துண்டுபடக் கண்டவன், தளராது. மேலும் பல கட்டமை விற்களைக் கைக்கொண்ட வண்ணமாய் விளங்க, கொண்ட விற்களை கொள்ளுந்தோறும், கொள்ளுந்தோறும், தன் கூர்முனைப் பகழிகளால் இராமன் துகள் படுத்துகிறான்.

செயல் ஓவா இராவணன், திருமகள் நிலைத்துள இராமன் அகன்தட மார்பிடை, இருப்புலக்கை, வேல், கதை, அம்பு, ஈட்டி, வாள், குறுந்தடி போல்வவற்றையும், அவள் நோக பொருந்த வீசுகிறான்.

இராமன் தன் வன் அகல் மார்பினைத் தாக்க வரும் அவற்றைத் துணித்து, பரந்த கடலிடைக் குவி படுமாறு எய்கிறான்.

“பல்படை எய்யினும், பாதகன், மடிகிலன். இப்படை தாமும் இவனை வெல்லா ஆயின. வேறு என் செய்வது?” என்று ஆராய்வான் ஆகின்றான் இராமன்.

அயன்படைகொடு அழிப்பன் யான்

‘பிரம்மதேவனது பெருமை சால்படையினை ஏவுதல் ஒன்றே ஏற்புடையது’ என்ற எண்ணத்தால் அப்படையை எடுத்து அருச்சினை, வழிபாடு ஆயவற்றை முறைப்படிச்

செய்து நாணில் கோதிது. தோளுற இழுத்து அரக்கர் கோன் அகலம் பிளக்க வேண்டிவிடுக்கின்றான்.

சார்ந்த சக்கரப் படை

விரைவும் கொடுமையும் கொண்ட அக் கூர்ப்படை, பிரம்ம தேவனுக்குரிய பீஜாக்ஷரத்தைக் கொண்ட மந்திரத்துடன் அபிமந்திரித்து விடப்பட்ட அளவில் நான்முகத்ததாய் விரைகின்றது.

அக்கணத்தின் அயன் படை ஆண்தகை

சக்கரப் படையோடும் தழீஇச் சென்று,

புக்கது, அக் கொடியோன், உரம்; பூமியும்,

திக்கு அனைத்தும், விசும்பும்,...

(கம்பன்-9898)

நிலை திரிகின்றன.

முயன்றுடைய பெருந்தவத்தன் மார்பில் புகுந்து, அவன் பெற்ற வரங்களையும் தோள் வலியையும் தின்று, உள்ளோடி, உயிர் பருகி, புறம் செல்கின்றது அவ்வாளி.

அப்படிச் செல்லும் அம்பு, வானவர், அந்தணர், முனிவர் ஆகியோர் ஆசிகள் கூற, தூவும் மலர் மாரி இடைச் சென்று, பாற்கடலில் நீராடி, களம் பரவிய இராவணன் குருதிப் பரப்பின் மேலாகத் திரும்ப வந்து, அய்யன் அம்பறாத் தூணியின் இடை சென்று தங்கு கின்றது.

இங்கு கூர்ந்து காணத்தகுவன மூன்று உள்.

இராமன் தெய்வத்தன்மை உடையவன் என்பது ஒரு புறமிருக்க, அவனோடு, போர்புரிந்த இராவணன்

எத்தகைய வன்மை உடையவன் என்பதும் காணத்தகுவதே.

இராவணனோடு விளைத்த பேரில் அவனை வெவ்வகை யாது என்று இராமன் பன்முறை சிந்திக்க நேரிடுகிறது என்பது ஒன்று.

அதற்கு ஒப்பவே, அகல்வாண்கூடிய தேவர்கள்கூட இராமன் நிலை யாதாமோ? இராவணனை வெவ்வானோ? அல்லனோ? என்று கலக்கமும், ஐயமும் கொண்டவர்களாகவே இருந்தார்கள் என்பதும், இதனுடன் சேரும்.

இரண்டாவதாக: அயன்படை துணையால்தான் இராவணனை இராமனால் வெல்ல, மார்பினைத் துளைக்க, கொல்ல, முடிந்தது.

அயன் படையை இதன் முன்னர் மும்முறைகள் உரிய பூசனைகள் இயற்றி இந்திரசித்தன் பயன்படுத்தி உள்ளான். (கம்பன்-5796, 8602, 8603, 8610, 9064)

இலக்குவனும் இதனைப் பயன் கொண்டுள்ளான். காற்றுத் தேவன் கூற, அதிகாயன் உயிர்கொள்ளவும் (7930), தடுப்பு முறையிலும், இதனைப் பயன்படுத்தி உள்ளான். (9068).

இராமனும் இதன் முன்னர் கடல் கடக்க, வருணனை வழிவேண்டி நோன்பிருந்தும் வாராமையால் சினம் மிக,

‘இடுக்கு இனி எண்ணுவது என்னை? ஈண்டு இனி முடுக்குவென் வருணனை’ என்ன, முண்டு எதிர் தடுக்க அரும் வெகுளியான், சதுமுகன் படை

தொடுக்க நேர்கிறது.

(கம்பன்-6647)

இராவணனைக் கொன்ற அயன்படைச் சிறப்பினைக் கவிஞன்,

புரம் சுடப் பண்டு அமைத்தது, பொன் பணை
மரம் துளைத்தது, வாலியை மாய்த்துளது,
அரம் சுடச் சுடர் நெஞ்சின் அரக்கர் கோன்
உரம் சுட, சுடரோன் மகன் உந்தினான்.

(கம்பன்-9895)

என்று குறிப்பிடுகிறான்.

மராமரம் துளைத்தபோது, கொண்ட பாணம்
அயன் படையே; வாலியை மாய்த்த பகழி அயன்
படையே என்று இப்பாடல் குறிக்கிறது. ஆனால்,
அந்நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும் பாடல்களில் கம்பன்
இவ்வாறு குறித்திலன்.

வருணனை வழி வேண்டும்பொழுது சதுமுகன்
படையை இராமன் கொண்டமை இப்பாடல் குறிக்க
வில்லை.

மாயம் செய் அவுணரை அழிக்கக் கருதிய முக்கணான்,
அவர் திரிபுரம் தொலைக்க, மலையே வில்லாக, அரவே
நாணாக, அரியே அம்பாக, அக்கினியே அதன் முனை
யாகக் கொண்டான் என்பது பிற நூல்களில் காணப்
பெறுவது.

அவற்றை அவ்வாறு கொண்டனனேனும்
முறுவலிக்க, அப்புரம் நீறாயின என்பதும் பெறப்
பெறுகிறது.

அவ்வாறாக, பீரம்மாத்திரமே புரம் சுடப் பண்டு
அமைக்கப்பெற்றது, அதற்கெனவே ஆக்கப்பெற்றது
என்றே உரையாளர் மூவரும் உரைப்பர்.

இக் கூற்றுக்கு முழுமையான தெளிவு கிடைக்க வில்லை.

இது ஒருபால் இருக்க,

வாலியை வீட்டும் காலத்தோ, மராமரங்களைத் தொனை படுக்கும் காலத்தோ, வாரி நீர் வறள வருணன் மீது உருத்து ஒரு பகழி துரத்தும் காலத்தோ, மூல மந்திரத்தொடு மூட்டினன் என்றோ கூறப்பெறவில்லை.

இராவணனுடைய மார்பு குறித்து அயன்படை விடுக்கும்போதுதான் இராமன் அருச்சனை செய்தான் எனக் கவிஞன் குறிப்பாகக் கூறுகிறான்.

போர்க்களம் புகுமுன் தெய்வ வான்படைகட்கு வரன்முறை துரக்கும் மெய்கொள் பூசனை விதி முறைப்படி இராமனே இயற்றினான். (8628)

பிரம்மாத்திரம் ஏவ இந்திரசித்து வே ள் வி செய்தான்.

இக் கருத்துகள் யாவும் நூலிலிருந்து பெறப் பெறுவனவே.

போர்க்களத்திடையேயும்கூட கணைதொடுக்குங் கால் மானசீகமாகப் பூசனை செய்தல் மரபே. (9086)

எப்படை கொண்டு பகைவன் தாக்குகின்றானோ, அப்படையையோ (சிவன் படை X சிவன் படை) அதன்

எதிர்ப்படையையோ (அக்னி × வருணன்) எதிர்
விடுப்பின் அது செயல் ஒழியும் (9070).

எத்துணை வில்வித்தகம் கொண்டவரேனும்,
கல்வித் தகவினரேனும் அவர் தம் திறம், அவர்தம் முடிவு
வேளை எய்தும் காலத்து கற்றவை கைகொடா (9849).

இவையும் நூலிலிருந்து பெறப்பெறுவனவே.

ஆக,

எதனைச் சாதிப்பதற்காகத் திருமால் மனிதத் தப்
பிறவியை வேண்டி ஏற்றானோ, அப்பிறவியில், அதனைச்
சாதிக்கும் முயற்சியில் மற்ற மனிதர்களைப் போலவே
கடவுள் அருள் வேண்டுகிறான்.

தன் (மாயோன்) உந்தித் தாமரையில் உதித்த
பிரமன் படைத்தபடைக்கு அவனே அருச்சனை செய்ய
வேண்டி இருக்கிறது.

முன்றாவதாக: அப்படி வரன் முறை அருச்சனை
செய்தபிறகே, அயன் படையை இராவணன் மார்புக்குக்
குறிவைத்து எய்கிறான். இம்மட்டில் கவிஞன் நிறுத்த
வில்லை. அயன் படையால் மட்டுமே அவ்வரக்கன்
அழிகின்றான் என்று கூறவில்லை.

முன்னர், எவருடைய ஏவலும் இன்றி எவ்வாறு
இராமன் பக்கலில் தாமாகவே ஐம்படைகள்
வந்து நின்றனவோ, அவ்வாறே, அவற்றுள் ஒன்றான
சக்கரப்படை, இப்பொழுது அவ்வயன் படையோடு
தானும் செல்கிறது. இதனை 'தழீஇச்சென்று' என்பான்
கவிஞன்.

வந்த அவற்றை இராமன் முன்னர் எவ்வாறு கண்டிலனோ, அவ்வாறே, இப்பொழுதும் தழீஇச் சென்ற சக்கரப்படையைக் கண்டிலன்.

சக்கரப்படை சதுமுகன் படையொடு தழீஇச் சென்ற மையால்தான் இராவணன் இறப்பு எய்துகிறான்.

நுண்ணுதின் ஆய்ந்து காணும்போது, சக்கரப்படை அயன்படையைத் தழீஇச் சென்றிலதேல், இராமன் விட்ட படையால் (அயன்படை) மட்டுமே இராவணன் மாய நேரிட்டிராது.

எனவே, மனித உருத் தாங்கிய திருமால்கூட, தான் எந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்கக் கருதி அவதரித்தானோ அதனைச் சாதனை ஆக்க அந்தத் திருமாலின் சக்கரப் படையின் உதவியே தேவையாகிறது என்பது உறுதி.

12. அநுபந்தம்

ஆதிகாலந்தொட்டு தோன்றிய வேதம், உபநிஷத், புராணம், இதிகாசம் ஆகிய அனைத்தும் தொடக்கத்தில் வாய்மொழியாகவே ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர்க்குப் பரவின. பின்னர் அவை வரிவடிவம் பெற்று எழுத்து மூலமாக பரவத் தொடங்கியபோதும், ஏடுகளில் எழுத்தாணி கொண்டுதான் எழுத வேண்டியிருந்தது. இந் நிலையில் சொல்வதைக் கேட்பவர் சரியாக கேட்காத தன் காரணமாகவோ, சுவடியில் எழுதப் பெற்றிருப்பதை சரியாகப் பார்த்து பிரதி செய்யாததன் காரணமாகவோ பிழைகள் தோன்றுவதற்கு இடமுண்டாயிற்று. இது வன்றியும் பிரதி செய்பவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த சுவடிகளில் காணப்பெறுவது தவறாக இருக்கும் என்று எண்ணி அதைத் திருத்த முயன்றதும் உண்டு. இவற்றின் அடிப்படையில்தாம், பாடபேதங்கள் இடைச்செருகல்கள், ஆகியவை நம்முடைய பழங்கால நூல்களில் இடம் பெற்றன.

இந்தப் பொதுவிதிக்கு வால்மீகி முனிவருடைய இராமாயணமும் விலக்கன்று.

இந்த அடிப்படையில் வால்மீகி இராமாயணத்தில் யுத்த காண்டத்தில் காணப்பெறும் ஆதித்ய ஹிருதயம் வால்மீகியால் பாடப் பெற்றது அன்று; இடைச் செருகல்

என்ற ஒரு வலுவான கருத்தும் இருந்து வருகிறது. இந்தக் கருத்துக்கு ஆதாரமாகப் பல காரணங்கள் காட்டப்பெறுகின்றன. அவற்றில் சில மாத்திரம் இங்கே கொடுக்கப் பெறுகின்றன.

1

இன்று வழக்கில் இருக்கும் வால்மீகி இராமாயணத்தில் யுத்த காண்டம் 107வது சர்க்கம்தான் ஆதித்ய ஹிருதய உபதேசமாக இடம் பெறுகிறது.

105வது சர்க்கத்தின் முடிவில், “அந்த ஸ்ரீராமர், இந்த தன்னிடம் தோன்றிய நல்ல சகுனங்களைக் கவனித்து அரக்கர்களுக்கு அழிவை விளைப்பவராய் இராவணனை மீண்டும் துன்புறுத்தினார். வானரர்களின் கற்குவியல்களாலும் ஸ்ரீராமரிடமிருந்து பாணவர்ஷங்களாலும் புடைக்கப்படும் இராவணன் உள்ளம் ஆடியவன் ஆனான். எப்பொழுது ஆயுதத்தை தொடவில்லையோ, வில்லையும் வளைக்கவில்லையோ, கலவரமுற்ற உள்ளத்தால் இவனது பிரதாபமும் செல்லாதிருந்ததோ, எப்பொழுது அவனால் விடுக்கப்பெற்ற பாணங்களும் சாவு (கிட்டிய) காலத்தில், போருக்கு வந்திருக்கும் அவனது ஆயுதங்களும் போரில் பயனுற்றனவாய் ஆகவில்லையோ, அப்பொழுது இவனது தேரோட்டும் ஸாரதியும் அந்நிலைமை கொண்ட அவனை (இராவணனை) கவனித்து கலவரமற்றவனாய்(?) மெல்ல போரினின்று அவனது தேரை அப்புறஞ் செலுத்தினான்” என்று காணப் பெறுகிறது.

106வது சர்க்கத்தில் இராவணன் சாரதியைக் கோபித்து தேரை மீண்டும் போர்க்களத்தில் இராமனுக்கு முன்கொண்டு நிறுத்தக் கட்டளையிடுகிறான். "அந்த சாரதி அப்பொழுது இராவணனது கட்டளை பெற்றவனாய் குதிரைகளை விரைவாய்த் தூண்டினான்; அப்பொழுது இராக்ஷஸ மன்னனது அந்த சிறந்த தேரும் நொடிப் பொழுதில் ஸ்ரீராமருடைய போர்முனையில் விளங்கிற்று" என்று இந்த 106வது சர்க்கம் முடிகிறது. இதிலிருந்து தெரிவது, இந்தக் கட்டத்தில் போரில் களைத்திருந்தவன் இராவணனேயன்றி, இராமன் அல்லன்; மாறாக, இராமர் போரில் நல்ல சகுனங்களைக் கண்டு உற்சாகமான நிலையில் இருந்தார். ஆகையால் இந்த நிலையில் இராமருக்கு உற்சாகமூட்டுவதற்காக அகஸ்தியர் போர்க்களத்துக்கு வந்து ஆதித்ய ஹிருதயம் உபதேசம் செய்வதற்கு அவசியம் இல்லை.

2

106வது சர்க்கத்தின் கடைசிப் பகுதியைப் பார்த்தோம். 108வது சர்க்கத்தின் தொடக்கமாவது: "அந்த தேரை நடத்தும் ஸாரதி களிப்புற்றவனாய் சத்ருசையன்யங்களை அளிக்கின்ற ரதமானதும், கந்தர்வ நகரத்தை ஒத்ததும், உயர்த்தப்பட்ட நிசான் களுடையதும், மிக வேகங்கொண்டவைகளும், ஸ்வர்ண மாலைகள் பூட்டப் பெற்றவைகளுமான குதிரைகளால் பூட்டப்பெற்றதும் யுத்தக் கருவிகளால் நிறைந்துள்ளதும், நிசான்கள், கொடிகள், இவைகளின் வரிசைகள் அமைந்ததும் ஆகாயத்தையே விழுங்குவதுபோல்

இருக்கிறதும், பூமியை சப்திக்கச் செய்கிறதும் சத்ருசைன்யங்களை அழிப்பதும், தனது சைன்யங்களை உத்ஸாஹப்படுத்துவதுமான இராவணனது தேரை விரைவாய் செலுத்தினான்."

எனவே 108வது சர்க்கத்தின் ஆரம்பம் 106வது சர்க்கத்தின் கடைசியின் தொடர்ச்சியாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்படியானால், 107வது சர்க்கம் இடைச் செருகலாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

107 - ஆம் சர்க்கத்தின் முதலிரு ஸ்லோகங்களுக்குக் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கும் மாறுபட்ட பொருள்களும் இக்கருத்தை வலுவூட்டுவனவாகவே அமைகின்றன.

சமஸ்கிருத வல்லுநர்கள் "வால்மீகி முனிவர் தம் முடைய இராமாயணத்தில் வேறுபல இடங்களில் ஆண்டிருக்கும் மொழிநடைக்கும் இந்த (107வது) சர்க்கத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் மொழி நடைக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது; ஆகையால் இந்த சர்க்கத்தை வால்மீகி முனிவர் எழுதியிருக்க முடியாது" என்றும் கூறுவர்.

3

107 வது சர்க்கத்தில் அகஸ்திய முனிவர் ஆதித்ய ஹிருதயத்தை ஸ்ரீராமருக்கு உபதேசம் செய்தபிறகு, ஸ்ரீராமர் "மும்முறை ஆசமனம் செய்து பரிசுத்தராக ஆகி, வில்லைக் கைக்கொண்டு சூரியனைப் பார்த்துக் கொண்டு ஜபித்து அப்பொழுது மிகுந்த ஆனந்தத்தைக் கொண்டார்" என்று இருப்பதைக் கண்டோம்.

அரிச்சனை செய்வது என்பதை மனத்தினாலும் வாயினாலும் செய்துகொள்ளலாம். ஆசமனம் செய்வதற்கோ கட்டாயம் தண்ணீர் வேண்டும். அப்படி ஸ்ரீராமர் ஆசமனம் செய்வதற்கு போர்க்களத்தில் தண்ணீர் ஏது? என்று கேட்பார்.

இங்கு வியாசருடைய மகாபாரதத்தில் குருக்ஷேத் திரப் போரில் பீஷ்மர் உடல் முழுதும் பாணங்களால் அடிக்கப்பெற்று அம்புப் படுக்கையில் கிடந்தார். அர்ஜுனன் அவருடைய வீரியத்திற்கு ஏற்ப, அம்புகளாலான படுக்கை ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான். அந்தப் படுக்கையில் கிடந்த பீஷ்மர் தன்னுடைய கடைசி விருப்பமாக குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கேட்டார். அர்ஜுனன் தன்னுடைய பாணம் ஒன்றை பூமியில் ஆழமாக துளைத்துப்போகச் செய்து அதிலிருந்து சுத்தமான தண்ணீர் பீறிட்டுக் கொண்டுவரசி செய்தான். உண்மையில் கங்கையின் மைந்தராகிய பீஷ்மரை, தாயாகிய கங்கை இறுதியாக இது பார்த்த தாகும்.

போர்க்களத்தில் தண்ணீர் இருக்காது என்பதற்காக மகாபாரதத்தின் இந்த நிகழ்ச்சி குறிப்பிட்டுக் காட்டப் பெறுகிறது.

4

அத்யாத்ம ராமாயணம், துளசிதாஸருடைய ராம சரித மனஸ் ஆகியவற்றில் ஆதித்ய ஹ்ருதயம் காணப் பெறவில்லை.

5

வெகுகாலமாக சூர்யனுக்கு தனி முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்ததன் காரணமாகவும் சூர்ய நமஸ்காரம் என்பது பழக்கத்தில் வந்துவிட்டதன் காரணமாகவும் இந்த ஆதித்ய ஹிருதயத்தை பின்னால் யாரோ வால்மீகியினுடைய இராமாயணத்தில் நுழைத்து விட்டார்கள் என்று கூறுவர்.

சூர்ய : ப்ரத்யக்ஷ தேவதா

என்பது நீண்ட காலமாக இந்திய நாட்டு மக்களிடையே இடம் பெற்றுவிட்ட ஓர் அடிப்படை. இந்த அடிப்படையும் ஆதித்ய ஹிருதயம் வால்மீகி இராமாயணத்தில் நுழைந்துவிட்டதற்குக் காரணமாகும் என்றும் கூறுவர்.

6

வால்மீகி இராமாயணம் மூன்று விதமான கோவையாக, அதாவது தக்ஷிணக்கோவை, கிழக்கத்தியக் கோவை, வடமேற்குக் கோவை என அமைந்திருக்கிறதென்றும், இந்த மூன்றுக்குமிடையே காண்டங்களின் அமைப்பு, சர்க்கங்களின் எண்ணிக்கை, மிகையான சர்க்கங்கள், ஸ்லோகங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி இடம்பெறுவது, இடம் பெறாமலிருப்பது, நிகழ்ச்சிகளின் நிரல், ஒரே ஸ்லோகத்துக்கே பல்வேறு, பாடபேதங்கள் ஆகியவைதாம் அடிப்படை வேறுபாடு என்றும் இம் மூன்றினும் தக்ஷிணக்கோவைதான் மிகப்பரவலானது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

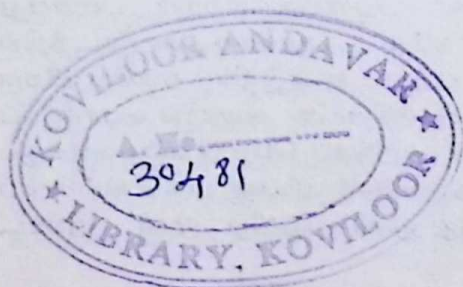
இத்தகைய ஆராய்ச்சியாளர்கள், அவ்வப்பொழுது வால்மீகி இராமாயணப் பதிப்புகளை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறான ஆராய்ச்சிப் பதிப்புகளில் பொதுவாக வால்மீகி முனிவரின் கூற்றுகள் என்பன பல, உண்மையில் அவருடையன அல்ல என்று விட்டு விடப் பெற்றிருக்கின்றன.

இத்தாலி நாட்டில் Turin பல்கலைக் கழகத்தில் சமஸ்கிருதத் துறைக்குத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் G. காரஸ்ஸியோ (G. Gorresio) என்பவர் 1843 - 67 ஆண்டுகளில் முழுமையாகப் பரிசோதித்து 1848ல் வால்மீகி இராமாயணத்தில் கிழக்குக் கோவையை ஆறு பகுதிகளாக வெளியிட்டார். சுந்தர காண்டம் தனியாக வெளியிடப்பெற்றிருந்தது. பல ஆண்டுகளாக அந்தப் பிரதி கிடைக்காமலிருந்து பின்னர், ஏழு பகுதிகளாக வெளிவர, 1980ல் அது இந்தியாவில் Facsimile Edition (பிரதி ரூபப் பதிப்பாக) வெளிவந்திருக்கிறது. இந்தப் பதிப்பில் ஆதித்ய ஹிருதயம் வால்மீகி முனிவரால் பாடப் பெற்றது என்று என்று விடுபட்டிருக்கிறது.

7

பெரும்பாலும் கம்பன் கதைப்போக்கில் வால்மீகியைப் பின் பற்றியிருக்கிறான் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆரண்ய காண்டத்தில் வனத்தில் இராமன் பத்து ஆண்டுகள் தங்கிய பிறகு அகத்தியரைக் காணச் செல்கிறான். அவரால் உபசரிக்கப் பெற்று படைக்கலங்கள் வழங்கப் பெற்று பஞ்சவடிக்குப் புறப்படுகிறான். அகத்தியரைக் கம்பன் மிக உயர்வாகப் பாராட்டுவான். 'குறு முனி' 'தமிழ் முனி' 'நீண்ட

தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்தான்,' 'என்றுமுள
தென்தமிழ் இயம்பி இசைகொண்டான்' என்றெலாம்
அவரைக் குறிப்பிட்டு மகிழ்ச்சியும் பெருமையும்
கொள்வான். அத்தகைய அகஸ்தியர் போர்க்களத்தில்
இராமனிடம் வந்து ஆதித்ய ஹிருதய உபதேசம்
அவனுக்குப் பண்ணியிருப்பதாக வால்மீகி முனிவர்
பாடியிருந்தால் அதை நிச்சயமாகக் கம்பன் விட்டிருக்க
மாட்டான். எனவே கம்பனுக்குப் பின்னால், வால்மீகி
இராமாயணத்தில் யாரோ இடைச் செருகலாக
நுழைத்துவிட்ட ஒன்று ஆதித்ய ஹிருதயம்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

வானதி வெளியீடுகள் :

செவிநுகர் கணிகள்
கம்பன் கண்ட இராமன்
மும்மடங்கு பொலிந்தன
பழைய மன்றாடி
நயத்தக்க நாகரிகம்
இலக்கிய மலர்கள் I
இலக்கிய மலர்கள் II
கவிச்சக்கரவர்த்தியும் கவியரசும்

மூன்று வினாக்கள்

கம்பன் கண்ட சமரசம்
தாயினும்.....
உந்தும் உவகை

பிறர் வெளியீடுகள் :

மௌலானா ஆஜாத்
உலகப் போக்கு
அல்லாஹ்வின் அழகிய திருநாமங்கள்
இனிக்கும் இராஜநாயகம்

Islam, Indian Religions and Tamil Culture

S M. Sulaiman, M.M. Ismail

The President and the Governors in the
Indian Constitution

MK Color Process, Madras-14

Phone : 848311

Designed by P. N. Anandan